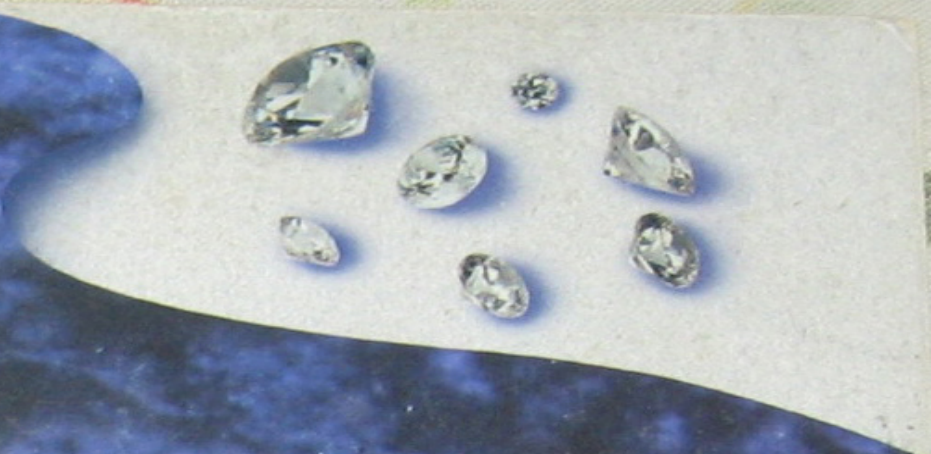

Звездите на МИТРА

НОРА РОБЪРТС

Скрита
звезда

НОРА РОБЪРТС СКРИТА ЗВЕЗДА

Превод: Галина Курчатова

chitanka.info

Един поглед към красивата русокоска, която влиза в офиса му, е достатъчен на Кейд Парис да се влюби. За съжаление, зашеметяващата жена е дошла да наеме красивия частен детектив.

Нежна и уязвима, Бейли Джеймс не знае името си, нито защо носи голяма пазарска чанта с повече от един милион долара, пистолет и безценен син диамант. И докато двамата се впускат в търсене на улики за самоличността на Бейли и нейния живот, тя също се влюбва. Любовта между двамата не е единственото, което е застрашено от това, което може да се крие в миналото на Бейли — животът им също е в опасност. Опитвайки се да разгадаят мистерията около парите, оръжието и диаманта, двамата трябва да се преборят и с тайнствения мъж, който търси три диаманта и е готов на всичко, за да ги има.

ПЪРВА ГЛАВА

Денят, в който жената на неговите мечти влезе в кабинета му, не бе най-добрият ден в живота на Кейд Парис. Предния ден секретарката му бе напуснала — не че от нея имаше кой знае каква полза, тя повече се стараше да си прави маникюра, отколкото да записва телефонните обаждания. Но той имаше нужда от някой, който да следи нещата и да пъха документите в папките. Дори повишението, което ѝ предложи в пристъп на отчаяние, не разколеба внезапното ѝ решение да стане певица на кънтри и уестърн.

И така, секретарката му заминаваше за Нешвил с пикал втора ръка, а кабинетът му приличаше на десет километра лош път, по какъвто Кейд искрено се надяваше тя да пътува.

През последните един-два месеца умът ѝ не бе в работата. Това му впечатление бе повече от затвърдено, когато намери в кантонерката сандвич със салам — поне му се бе сторило, че мазното петно в найлоновото пликче е салам. И сандвичът бе прибран в папката с буквата „О“ — може би като „обяд“?

Не си правеше труда да ругае, както не си правеше труда и да вдига телефона, който не преставаше да звъни върху празното бюро в приемната. Имаше да печата доклади и тъй като машинописът не бе сред най-големите му умения, просто искаше да свърши час по-скоро.

Детективско бюро „Парис“ не бе това, което човек би нарекъл вълнуваща работа. Ала го устройваше, също както го устройваше претрупаният двустаен офис, сврян на тавана на тясната тухлена сграда в североизточната част на Вашингтон.

Не му трябваха персийски килими, нито лакирани подове. Бе израснал с всичко това, с помпозността и претенциите, и му се бе наситил, преди да навърши двадесет години. Сега, на тридесет, с един несполучлив брак зад гърба си и семейство, което продължаваше да се ужасява от неговите занимания, Кейд бе, общо взето, един доволен от себе си мъж.

Имаше разрешително за детективска работа, прилична репутация на човек, който довежда нещата докрай, и достатъчно приходи, за да държи агенцията си над водата.

Макар че действителните приходи от работата в момента бяха малко проблематични. Изпаднал бе, както обичаше да се изразява, във временно затишие. Повечето от случаите му бяха застрахователни и битови дела — няколко стъпала по-надолу от вълнуващите приключения, които си бе представял, когато реши да стане частен детектив. Току-що бе приключил с два случая, и двата дребни застрахователни измами, които не му бяха отнели особени усилия и изобретателност.

Нищо друго не се задаваше, кръвопиецът хазяин му вдигаше наема, напоследък двигателят на колата му издаваше обезпокоителни звуци, климатичната инсталация не работеше, а покривът отново течеше.

Взе дългунестия пожълтял филодендрон, който бе останал от секретарката му предателка, и го сложи на голите дъски под капките с надеждата да го удави.

Чуваше как в телефонния му секретар бръмчи един глас. Гласът на майка му. Господи, помисли той, може ли човек някога наистина да избяга от майка си?

— Кейд, скъпи, надявам се да не си забравил за бала в посолството. Знаеш, че трябва да отидеш с Памела Ловет. Днес обядвах с леля й и тя ми каза, че Памела изглежда направо прекрасно след краткия си престой в Монако.

— Да, да, да — измърмори той и присви очи към компютъра си. Отношенията му с машините бяха враждебни и изпълнени с недоверие.

Седна и се взря в екрана, докато майка му продължаваше да нарежда:

— Даде ли си на химическо чистене смокинга? Намери време да се подстрижеш, последния път, когато те видях, ми се стори много измършавял.

И не забравяй да се измиеш зад ушите, помисли Кейд кисело и я изключи. Тя никога нямаше да приеме, че начинът на живот на семейство Парис не бе неговият начин на живот, че той просто не искаше да обядва в клуба или да кавалерства на скучаещи млади дами,

направили неотдавна своя дебют във висшето общество, и че мнението му ни най-малко нямаше да се промени въпреки всичките й увещания.

Бе искал приключения и макар печатането на доклад за някакъв нещастен пропаднал мошеник да не бе точно като заниманията на Сам Спейд, поне си вършеше работата.

И най-вече не се чувстваше безполезен, отегчен и не на мястото си. Харесваше му шумът от уличното движение под прозореца, въпреки че прозорецът бе отворен само защото стиснатият му хазяин не бе включил централна климатична инсталация, а неговата бе счупена. Жегата бе непоносима и дъждът влизаше вътре, но при затворени прозорци в кабинета бе задушно като в гроб.

По гърба му се стичаше пот, сърбеше го и го дразнеше. Бе се съблякъл по тениска и джинси и дългите му пръсти с мъка налущкваха клавишите на компютъра. Няколко пъти трябваше да отмята косата си от лицето и се нервираше. Майка му бе права. Трябваше да се подстриже.

Затова, когато отново му падна на очите, не й обърна внимание, както не обръщаше внимание на потта, на жегата, на боботенето от улицата, на непрекъснатото капане от тавана. Седеше и методично натискаше клавиш по клавиш — един забележително красив намръщен мъж.

Бе наследил от баща си умните зелени очи, които можеха да са остри като счупена бутилка или меки като морска мъгла, в зависимост от настроението. Косата, която имаше нужда от подстригване, бе тъмнокестенява и леко вълниста. Точно в момента се виеше върху врата и над ушите му и започваше да го дразни. Носът му бе прав, аристократичен и малко дълъг. Устните му бяха плътни и лесно се усмихваха, когато бе весел, лесно сумтяха, когато не беше.

Макар лицето му да бе загубило ангелското си изражение, което толкова го бе притеснявало през детството и юношеството, все още имаше трапчинки. Кейд чакаше с нетърпение зрялата възраст с надеждата, че ако имаше късмет, от тях можеше да останат само бръчки.

Искаше да бъде груб, а имаше миловидно и мечтателно лице като от корица на мъжко модно списание, за един от броевете на което бе позирал на двадесетинагодишна възраст, под големия натиск на семейството.

Телефонът отново иззвъня. Този път чу гласа на сестра си, клеймяща го, че бе пропуснал някакъв глупав коктейл в чест на някакъв шкембест сенатор, който тя лансираше.

Помисли си дали да не отскубне проклетия телефонен секретар от стената и да го запрати, заедно с досадния глас на сестра си, през прозореца под колите на авеню „Уисконсин“.

После дъждът, който само допринасяше за непоносимата жега, започна да капе върху главата му. Компютърът изгасна, според него само да за му направи напук, и кафето, което бе забравил, изкипя с гадно съскане.

Той скочи и изгори ръката си на каната за кафе, а тя се счупи, като пръскаше във всички посоки парчета стъкло и вряло кафе. Изпсува цветисто, отвори едно чекмедже, бръкна да вземе салфетки и наниза палеца си на смъртоносното острие на пилата за нокти на своята бивша и сега вече трижди проклета секретарка.

Когато жената влезе, Кейд все още ругаеше, облян в кръв, след като току-що бе съборил филодендрона, поставен в средата на пода, и дори не я погледна.

Едва ли бе чудно, че тя не помръдна. Бе вир-вода от дъжда, лицето ѝ беше бледо като смъртта, а очите разширени от ужас.

— Извинете ме... — Гласът ѝ прозвуча хрипливо, сякаш от дни не бе говорила. — Трябва да съм сбъркала вратата. — Направи крачка назад и големите и кафяви очи се насочиха към името на табелката. Поколеба се и отново погледна към него. — Вие ли сте господин Парис?

Имаше един миг, един ослепителен миг, в който той просто не можеше да говори. Знаеше, че се бе вторачил в нея, ала нищо не можеше да направи със себе си. Сърцето му направо спря. Коленете му омекнаха. И единствената мисъл, която му идваше наум, бе: *„Ето те най-после. Защо, по дяволите, толкова се забави?“*

И понеже това бе ужасно нелепо, Кейд се помъчи да нагласи на лицето си насмешливо, дори цинично детективско изражение.

— Да. — Спомни си за носната кърпа в джоба си и я уви около обилно кървящия си палец. — Просто имах тук един малък инцидент.

— Разбирам. — Макар да не изглеждаше да разбира, ако се съдеше по начина, по който продължаваше да се взира в лицето му. —

Дошла съм в неподходящ момент. Нямам записан час. Помислих, че може би...

— Струва ми се, че графикът ми не е запълнен. — Искаше тя да влезе, не просто да стои на прага. Каквато и да бе тази негова първа абсурдна и безпрецедентна реакция, младата жена бе потенциален клиент. А със сигурност никоя дама, влязла някога през святата врата на Сам Спейд, не е била по-съвършена.

Бе руса, красива и объркана. Косата ѝ бе дълга до раменете, права и мокра. Очите ѝ бяха светлокафяви, а лицето, макар в момента да му липсваше цвят — нежно като на фея, със сочни устни, сериозни и без червило.

Бе съсипала костюма и обувките си под дъжда. Той прецени, че и двете бяха от най-високо качество, от онзи ненатрапчиво изключителен вид, който може да се види само във фирмените магазини на големите моделиери. На фона на мокрия ѝ копринен костюм брезентовата чанта, която тя стискаше с две ръце, изглеждаше интригуващо не на място.

Девица в беда, реши Кейд и устните му трепнаха в усмивка. Точно каквото би предписал чичо доктор.

— Защо не влезете и не затворите вратата, госпожице... Сърцето ѝ удари два пъти силно и тя стисна още по-здраво чантата.

— Вие частен детектив ли сте?

— Така пише на вратата — усмихна се отново Кейд, безмилостно злоупотребявайки с трапчинките си, докато я гледеше как хапе устни. Да го вземат дяволите, ако и той не искаше да ги ухапе. А това желание, помисли с известно облекчение, бе по-подходящо. Страстта бе чувство, което Кейд разбираше. — Да влезем в кабинета ми. — Огледа разрушенията — счупени стъкла, разпиляна пръст, локвички кафе. — Мисля, че засега тук свърших.

— Добре. — Тя пое дълбоко въздух, пристъпи напред и затвори вратата. Все отнякъде трябваше да започне.

Проправи си път през боклуците и го последва в съседната стая. Мебелировката не включваше почти нищо друго, освен бюро и два стола, очевидно купени от някоя разпродажба. Е, не можеше да има претенции към обзавеждането, напомни си тя. Изчака, докато той седна зад бюрото, облегна се назад и отново ѝ се усмихна със своята предразполагаща към доверие усмивка.

— Дали вие... Мога ли... — Стисна силно очи и се съсредоточи.
— Имате ли някакви документи, които можете да ми покажете?

Още по-заинтригуван, Кейд извади разрешителното и ѝ го подаде. Забеляза, че тя имаше два много хубави пръстена, по един на всяка ръка. Единият бе старинен, с квадратен цитрин, другият с три разноцветни камъка. Обиците ѝ бяха в тон с втория пръстен, забеляза той, когато тя прибра косата зад ухото си и се зае да разглежда внимателно разрешителното му, сякаш претегляше всяка дума.

— Искате ли да ми кажете какъв е проблемът, госпожице...

— Мисля... — Тя му върна документа и отново сграбчи с две ръце чантата. — Мисля, че бих искала да ви наема. — Очите ѝ се възряха в лицето му настойчиво и изпитателно, както допреди малко бяха гледали разрешителното. — Занимавате ли се с изчезнали хора?

Кого си изгубила, миличка, зачуди се Кейд. Надяваше се, заради нея и заради хубавите малки фантазии, които се оформяха в главата му, че това не бе съпругът ѝ.

— Да, занимавам се с изчезнали хора.

— Вашата... Ъ-ъ-ъ... Тарифа?

— Двеста и петдесет на ден, плюс разносните. — Когато тя кимна, той извади бележник и молив. — Кого искате да намеря?

Тя бавно и треперливо пое въздух.

— Мен. Имам нужда да намерите мен.

Без да сваля очи от нея, Кейд потупа с молив по бележника.

— Струва ми се, че вече съм ви намерил. Сметка ли да ви открия, или искате да платите сега?

— Не. — Тя почувства как се чупи. Прекалено дълго се бе сдържала, или поне ѝ се струваше прекалено дълго, но сега чувстваше, че клонът, за който се бе хванала, когато светът изчезна изпод нея, започва да се чупи. — Не помня. Нищо. Аз не... — Гласът ѝ започна да прекъсва. Тя пусна чантата в скута си и притисна ръце към лицето си. — Не знам коя съм. Не знам коя съм. — И след това започна да плаче в дланите си. — Не знам коя съм.

Той имаше богат опит с истерични жени. Бе израснал сред жени, които използваша потоците от сълзи и задъханите хлипания като отговор на всичко, от счупен нокът до разбит брак. Затова стана от бюрото, въоръжи се с кутия салфетки и приклепна пред нея.

— Хайде, миличка, няма нищо. Всичко ще се оправи. — Докато говореше, ловко изтри лицето ѝ, потупа я по ръката, погали я по косите, вгледа се в пълните ѝ със сълзи очи.

— Извинете. Не мога...

— Поплачете си — посъветва я Кейд. — Ще се почувствате по-добре. — Изправи се, отиде в миниатюрната баня и ѝ наля една картонена чаша вода.

Когато в скута ѝ се събраха цяла купчина мокри салфетки и три смачкани картонени чаши, тя въздъхна треперливо.

— Извинете. Благодаря. Наистина се чувствам по-добре.

Бузите ѝ леко порозовяха от смущение, докато събираше салфетките и чашите. Той ги взе от нея, пусна ги в кошчето и се опря на ръба на бюрото си.

— Искате ли сега да ми разкажете?

Тя кимна, сплете пръсти и започна да ги извива.

— Аз... Няма много за разказване. Просто нищо не помня. Коя съм, какво правя, откъде съм. Приятели, семейство. Нищо. Дъхът ѝ отново секна и тя бавно издиша. — Нищо.

Това бе като сбъдната мечта, помисли Кейд — една жена без минало се бе появила от дъжда и бе влязла в неговия кабинет. Хвърли един поглед към чантата, която тя още държеше в скута си. След малко щяха да стигнат и до това.

— Какво е първото нещо, което си спомняте?

— Събудих се в една стая... Малка хотелска стая на Шестнадесета улица. — Облегна глава назад на стола, затвори очи и се опита да върне нещата на фокус. — Дори това е неясно. Бях се свила на леглото, а дръжката на вратата беше подпряна с един стол. Валеше. Чувах дъжда. Бях замаяна и объркана, обаче сърцето ми биеше толкова силно, сякаш се събуждах от кошмар. Бях с обувки. Помня, че се зачудих защо съм си легнала с обувки. Стаята беше полутъмна и задушна. Всички прозорци бяха затворени. Бях толкова уморена и схваната, че отидох в банята да си наплискам лицето с вода. — Отвори очи и го погледна. — Видях лицето си в огледалото. Някакво грозно малко изподраскано огледало. И то не означаваше нищо за мен. Лицето. — Вдигна ръка и я прокара по бузата си, по брадичката. — Моето лице не означаваше нищо за мен. Не можех да си спомня името, свързано с това лице, нито мислите, нито плановете или миналото. Не

знаех как съм се озовала в тази ужасна стая. Прерових чекмеджетата и гардероба, ала там нямаше нищо. Никакви дрехи. Страхувах се да остана, но не знаех къде да отида.

— А чантата? Това ли беше всичко, което имахте у вас?

— Да. — Ръцете ѝ отново стиснаха дръжките. — Никаква ръчна чанта, никакво портмоне, никакви ключове. Това беше в джоба ми. — Тя бръкна в джоба на сакото си и измъкна парче лист от бележник.

Кейд го взе и се вгледа в нервния нечетлив почерк. „Бейли, съб. в 7, нали? Емджей“. — Не знам какво означава това. Видях един вестник. Днес е петък.

— Хм. Напишете го. — Той ѝ подаде бележник и молив.

— Моля?

— Напишете това, което е написано в бележката.

— А... — Тя отново прехапа устни и се подчини. Макар да нямаше нужда да сравнява почерците, за да си направи заключение, Кейд взе от нея бележника и сложи листа до него.

— Е, вие не сте Емджей, значи бих казал, че сте Бейли. Тя премигна и преглътна.

— Моля?

— Доколкото виждам от почерка на Емджей, той или тя е левак. Вие пишете с дясната ръка. Вашият почерк е красив и прост, Емджей драска нетърпеливо. Бележката е била във вашия джоб. Обзалагам се, че вие сте Бейли.

— Бейли. — Тя се опита да поеме името, надеждата, свързана с него, усещането и вкуса на идентичността. Ала то си оставаше сухо и непознато. — Нищо не ми говори.

— Като начало знаем как да ви наричаме и имаме нещо, от което да започнем. Кажете ми какво направихте след това.

Тя объркано премигна насреща му.

— Ами, аз... В стаята имаше телефонен указател. Погледнах детективските агенции.

— Защо избрахте моята?

— Заради името. Звучеше силно. — За пръв път се опита да се усмихне и макар усмивката да бе слаба, все пак я имаше. — Помислих да позвъня, но след това реших, че може да ми откажете, а ако направо дойда... Затова почаках в стаята до работно време, после повървах малко, после взех такси. И ето ме тук.

— Защо не отидохте в болница? Защо не се обадохте на лекар?

— Мислих за това. — Сведе поглед към ръцете си. — Просто не го направих.

Много неща спестяваше, помисли той. Заобиколи бюрото, отвори едно чекмедже и извади шоколад.

— Не споменахте нищо за закуска. — Видя я как се вглежда в шоколада озадачено и, както му се стори, развеселено. — Това ще ви крепи, докато намерим нещо по-добро.

— Благодаря. — С изящни и точни движения тя разви станиола. Може би част от свиването в стомаха ѝ се дължеше на глад. — Господин Парис, може да има хора, които се тревожат за мен. Роднини, приятели. Може да имам дете. Не знам. — Очите ѝ потъмняха и се вторачиха в една точка над рамото му. — Не мисля, че имам. Не вярвам някой да може да забрави собственото си дете. Ала може някои хора да се безпокоят, да се чудят какво става с мен. Защо снощи не съм се прибрала у дома.

— Трябваше да отидете в полицията.

— Не исках да ходя в полицията. — Този път гласът ѝ бе отсечен и решителен. — Не преди... Не, не исках да забърквам полицията. — Тя изтри пръстите си с една чиста салфетка, след това започна да я къса на лентички. — Може да ме търси някой, който не ми е роднина, не ми е приятел. Който не се интересува от моето благополучие. Не знам защо се чувствам така, знам само, че ме е страх. Това е нещо повече, отколкото просто да не помня. Обаче не мога да разбера нищо, преди да знам коя съм.

Може би причината бяха големите ѝ, меки, влажни очи, взиращи се в него, може би нервните ѝ пръсти. Във всеки случай, Кейд не можеше да не се изперчи, съвсем малко.

— Вече мога да ви кажа някои неща. Вие сте интелигентна жена, на около двадесет — двадесет и пет години. Имате вкус и достатъчно средства, за да си позволите италиански обувки и копринен костюм. Вие сте стегната, вероятно организирана. Предпочитате недоизказаното пред очевидното. Тъй като не умеете да се измъквате, бих казал, че не ви бива и да лъжете. Имате глава на раменете си и обмисляте добре нещата. Не изпадате лесно в паника. И обичате шоколад.

Тя смачка на топка празния станиол.

— Откъде стигнахте до всичко това?

— Говорите добре, въпреки че сте изплашена. Премислили сте как ще се справите с това и го изпълнявате, стъпка по стъпка. Обличате се добре, Качествено и с вкус. Имате хубав маникюр, но без крещящ лак. Бижутата ви са уникални, интересни, ала без да са претрупани. И откак сте влезли през тази врата, премълчавате част от информацията, защото още не сте решили колко ще ми вярвате.

— Колко трябва да ви вярвам?

— Вие дойдохте при мен.

Тя прие това, изправи се и се приближи до прозореца. Дъждът барабанеше и подсилваше смътната болка в слепоочията ѝ.

— Не познавам града. И въпреки това имам чувството, че би трябвало да го познавам. Знам къде съм, защото видях един вестник, „Вашингтон пост“. Знам как изглеждат Белия дом и Капитолия. Познавам паметниците. Но може да съм видяла всичко това по телевизията или в някоя книга. — Макар да бе мокро от навяващия дъжд, опря ръце на перваза, като се наслаждаваше на хладината. — Имам чувството, че съм паднала от небето и съм се озовала в онази грозна хотелска стая. Обаче мога да чета и пиша, да вървя и да говоря. В таксито свиреше радио и аз познах музиката. Не бях изненадана, че дъждът е мокър. Когато влязох тук, ми замириса на прекипяло кафе и тази миризма не ми беше непозната. Знам, че очите ви са зелени. А когато облаците се разнесат, знам, че небето ще бъде синьо. — Въздъхна. — Значи не съм паднала от небето. Има неща, които знам, неща, в които съм сигурна.

— Ала собственото ми лице не ми говори нищо, а това, което е зад лицето, е празно. Може да съм наранила някого, да съм направила нещо. Може да съм пресметлива и егоистка, дори жестока. Може да имам съпруг, когото мамя, или съсед, с които не си говоря. — Обърна се и лицето ѝ бе изопнато и безизразно, пълна противоположност на крехкостта на ресниците ѝ, още мокри от сълзите. — Не знам дали ще ми хареса това, което ще откриете, когато ме откриете, господин Парис, но трябва да знам. — Остави чантата на бюрото, поколеба се и я отвори. — Мисля, че имам достатъчно пари, за да платя тарифата ви.

Той бе израснал сред пари, такива, които стареят, умножават се и се предават от поколение на поколение. Ала въпреки произхода си никога не бе виждал толкова много едновременно и на едно място.

Брезентовата чанта бе пълна с пачки стодоларови банкноти, всичките нови. Изненадан, Кейд взе една пачка и я прелисти. Да, наистина, на всяка от банкнотите стоеше грозноватият и достоен лик на Бенджамин Франклин.

— Трябва да са около милион — измърмори той. Бейли погледна в чантата и потрепери.

— Милион и двеста хиляди. Преброих пачките. Не знам откъде съм ги взела и защо са у мен. Може да съм ги откраднала. — Отново избликнаха сълзи и тя се извърна. — Това може да са пари за откуп. Може да съм участвала в отвличане. Може някъде да е отвлечено дете, а аз да съм взела парите за откупа. Аз просто...

— Да добавим към вашите качества и живото въображение.

Студеният и безстрастен тон на гласа му я накара да се обърне към него.

— Тук има цяло състояние.

— В наши дни милион и двеста хиляди не е кой знае какво състояние. — Кейд пусна парите обратно в чантата. — Освен това, Бейли, извинете, вие просто не сте този студен, пресметлив тип човек, който би участвал в отвличане.

— Но вие можете да проверите. Можете дискретно да разберете дали има похищение.

— Разбира се. Ако полицията се занимава с това, мога да измъкна нещо.

— А ако е имало убийство? — Като се мъчеше да остане спокойна, тя отново бръкна в чантата. Този път извади деветмилиметров пистолет.

Той бе предпазлив човек, затова избута дулото настрани и взе пистолета от нея. Бе „Смит и Уесън“ и след бърза проверка установи, че бе напълно зареден.

— Как го чувствате в ръката си?

— Не разбирам.

— Как го почувствахте, когато го взехте? Теглото, формата?

Макар да бе озадачена от въпроса, Бейли се постара да отговори изчерпателно:

— Не толкова тежък, колкото бих предположила. Струваше ми се, че нещо с такава мощ би трябвало да е по-тежко, по-осезаемо. Струва ми се, че когато го хванах, се почувствах неловко.

— Писалката не я почувствахте така.

Този път тя просто прокара ръце през косите си.

— Не разбирам за какво говорите. Току-що ви показах един милион долара и пистолет, а вие говорите за писалки.

— Когато ви подадох една писалка, за да пишете с нея, вие не се почувствахте неловко. Нямаше нужда да мислите за това. Просто я взехте и я използвахте. — Поусмихна се и пъкна пистолета в джоба си, вместо в чантата. — Мисля, че сте много повече свикнала да държите писалка, отколкото деветмилиметров пистолет.

В тази проста логика имаше известно успокоение. Ала тя не разсея всички съмнения.

— Може би сте прав. Това обаче не означава, че не съм го използвала.

— Не означава. И след като очевидно сте го пипали, не можем да докажем, че не сте го използвали. Мога да проверя дали е регистриран и на чие име.

Очите ѝ светнаха с надежда.

— Може да е мой. — Хвана ръката му и я стисна, естествено и без да се замисля. — Тогава ще знаем името ми. Тогава аз ще знам името си. Не се бях сетила колко е просто.

— Би могло да е просто.

— Прав сте. — Бейли пусна ръката му и започна да крачи. Движенията ѝ бяха гъвкави и овладени. — Много бързам. Обаче помага, много повече, отколкото си бях представяла, просто да кажа на някой. На някой, който знае как да разбере какво става. Знам, че не ме бива много в пъзелите. Господин Парис...

— Кейд — поправи я той, заинтригуван как може да намира пестеливите ѝ движения толкова сексапилни. — Да не усложняваме нещата.

— Кейд. — Тя пое въздух и издиша. — Толкова е хубаво да наричаш някого по име. Вие сте единственият човек, когото познавам, единственият човек, с когото си спомням да съм разговаряла. Не мога да ви кажа колко е странно това и колко е успокояващо в момента.

— Е, защо да не стана и първият човек, с когото сте яли? Едно шоколадче не е кой знае каква закуска. Изглеждате изтощена, Бейли.

Бе ѝ толкова странно да го чува да произнася това име, докато я гледаше. Защото то бе всичко, което имаше, всичко, на което се

мъчеше да реагира.

— Уморена съм — призна тя. — Нямам чувството, че съм спала много. Не знам кога за последен път съм яла.

— Обичате ли бъркани яйца?

По устните ѝ отново заигра сянка на усмивка.

— Представа нямам.

— Ами да разберем тогава. — Кейд понечи да вдигне брезентовата чанта, но Бейли сложи ръка на рамото му.

— Има още нещо. — За момент замълча, ала не откъсваше очи от неговите, както първия път, когато влезе в кабинета му. Търсеше, претегляше, решаваше. Но знаеше, че всъщност няма избор. — Преди да ви покажа, трябва да ви помоля за едно обещание.

— Вие ме наехте, Бейли, аз работя за вас.

— Не знам дали това, за което ще ви помоля, е напълно етично, обаче въпреки това имам нужда от вашата дума. Ако по време на разследването установите, че съм извършила престъпление, искам вашата дума, че ще откриете всичко, което можете, всички обстоятелства, всички факти, преди да ме предадете на полицията.

Той наклони глава:

— Приемате, че ще ви предам.

— Ако съм нарушила закона, очаквам да ме предадете на полицията. Ала преди да го сторите, искам да знам всички причини. Трябва да получа отговорите на всички въпроси „защо“, „как“ и „кой“. Ще ми дадете ли думата си за това?

— Разбира се. — Кейд пое протегнатата ѝ ръка. Бе крехка като порцелан и твърда като скала. А и тя, помисли Кейд, която и да беше, бе очарователна комбинация от крехкост и твърдост. — Никакви полицаи, преди да научим всичко. Можете да ми вярвате, Бейли.

— Опитвате се да ме накарате да свикна с името. — Отново без да мисли, с жест, който ѝ бе толкова присъщ, колкото и цветът на очите, го целуна по бузата. — Много сте мил.

Толкова мил, помисли тя, че ако сега го помолеше, би я прегърнал. А толкова отчаяно ѝ се искаше някой да я прегърне, да я успокои, да ѝ обещае, че всеки момент нейният свят ще си дойде на фокус. Но трябваше да стои без чужда помощ на краката си. Можеше само да се надява, че бе жена, която стои без чужда помощ на краката си и сама се справя със собствените си проблеми.

— Има още едно нещо. — Отново се обърна към брезентовата чанта, пхна дълбоко ръка и напипа плътната кадифена торбичка, тежестта, която се бе спотаила в нея. — Мисля; че Това е вероятно най-важното нещо.

Извади го много бавно, както му се стори, благоговейно, развърза торбичката и изсипа съдържанието ѝ в дланта си. Парите го бяха изненадали, пистолетът го бе разтревожил. Ала това го изпълни със страхопочитание. В блясъка му, в този царствен блясък, дори в мрачната от дъжда стая, имаше зашеметяваща и разточителна сила.

Скъпоценният камък изпълваше дланта ѝ и стените му, чистя и резки, улавяха и най-слабия лъч светлина и го изстрелваха във въздуха като ярки, изгарящи копия. Мястото му бе, помисли той, или върху короната на митична кралица, или легнал тежко между гърдите на някоя древна богиня.

— Никога не съм виждал толкова голям сапфир.

— Това не е сапфир. — И когато го положи в неговата ръка, можеше да се закълне, че бе почувствала предаването на топлина. — Това е син диамант, някъде около сто карата. Шлифован като брилянт, най-вероятно от Мала Азия. Няма примеси, видими с невъоръжено око, и диамантът е изключителен и по цвят, и по размер. Бих предположила, че пазарната му цена е поне три пъти по-голяма от сумата в чантата. — Кейд вече гледаше не към камъка, а към нея. Когато вдигна очи към неговите, Бейли поклати глава: — Нямам представа откъде знам. Обаче го знам. Както знам и че не е... Не е цялостно.

— Какво имате предвид?

— Бих искала да знам. Обаче чувството е прекалено силно, почти като спомен. Знам, че диамантът е само част от едно цяло. Както знам и че вероятно не принадлежи на мен. Всъщност не принадлежи на никого. На никого — повтори тя. — Трябва да съм го откраднала. — Стисна устни, вдигна глава, изправи рамене. — Може да съм убила заради него.

ВТОРА ГЛАВА

Кейд я отведе у дома си. Това бе най-добрият начин, който можа да измисли, за да я скрие. И искаше да прибере колкото бе възможно по-скоро тази брезентова чанта и съдържанието ѝ в сейфа си. Тя не възрази, когато я изведе от сградата, не направи никакъв коментар за лъскавия му малък ягуар, паркиран на тесния паркинг върху напукания асфалт.

Той предпочиташе в работата си да използва безличната си очукана кола, ала докато тя излезеше от сервиза, беше вързан с ловящия окоото ягуар.

Но Бейли не каза нищо дори когато навлязоха в хубав стар квартал с приятни сенчести улици и добре поддържани дворове и завиха към изискана тухлена къща в стар стил.

Бе се подготвил да ѝ обясни, че я бе наследил от сестрата на баба си, която е имала слабост към него, и това щеше да е достатъчно близо до истината. И че живее тук, защото му харесва спокойствието и удобството на един солиден стар квартал в сърцето на Вашингтон.

Ала тя не попита.

Струваше му се, че просто се бе изчерпала. Каквато и енергия да я бе движила, за да излезе в дъжда, да открие неговата кантора и да му разкаже историята си, се бе изчерпала и я бе оставила в апатия.

И отново крехка. Кейд трябваше да овладее желанието си просто да я грабне и да я внесе вътре. Представяше си го ясно — снажният принц, внасяш принцесата в безопасните покои на замъка, далеч от всякакви дракони, които я преследват.

Наистина трябваше да престане да мисли за това. Вместо това вдигна брезентовата чанта, хвана отпуснатата ѝ ръка и я поведе през изисканото фоайе, през коридора и направо в кухнята.

— Бъркани яйца — оповести той, подаде ѝ един стол и я настани до масата.

— Добре. Да. Благодаря.

Бейли седна, отпусната, нефокусирана и ужасно благодарна. Кейд не я замерваше с въпроси, дори не изглеждаше кой знае колко шокиран или ужасен от нейната история. Може би природата на неговата работа го караше лесно да приема всичко, но каквато и да бе причината, му беше благодарна за времето, което ѝ даваше, за да се възстанови.

Сега той се движеше из кухнята умело и непринудено. Счупи яйцата в една бяла купа, сложи хляба в тостер, поставен върху гранитния плот. Би трябвало да му предложи да помогне, помисли тя. Струваше ѝ се, че точно така трябва да постъпи. Ала бе толкова смъртно уморена и бе толкова приятно просто да седи в голямата кухня, да слуша как дъждът мелодично барабани по покрива и да го гледа как се справя с простата задача да приготви закуска.

Той се грижеше за нея. А тя му го позволяваше. Бейли затвори очи и се замисли дали бе типът жена, която има нужда някой мъж да се грижи за нея, която харесва ролята на беззащитната дама.

Надяваше се, че не, почти яростно се надяваше, че не. Чудеше се защо толкова дребно, незначително личностно качество имаше толкова голямо значение, след като не бе сигурна дали не бе крадла, или убийца.

Улови се, че разглежда дланите си и се чуди. Малки, добре поддържани, заоблени нокти, лакирани с прозрачен лак. Дали това означаваше, че е практична? Дланите ѝ бяха меки, без мазоли. Едва ли бе работила с тях, едва ли се бе занимавала с физически труд.

Пръстените... Много красиви, не толкова дръзки, колкото уникални. Поне ѝ се струваха такива. Тя познаваше скъпоценните камъни, които проблясваха срещу нея. Гранат, цитрин, аметист. Как можеше да знае имената на разноцветните камъчета, а да не знае името на най-близката си приятелка?

Имаше ли изобщо някакви приятели?

Дали бе мила, или зла, великодушна или заядлива? Дали лесно се размиваше и плачеше на тъжни филми? Имаше ли мъж, когото обичаше и който я обичаше?

Бе ли откраднала повече от един милион долара и бе ли стреляла с този грозен малък пистолет?

Подскочи стреснато, когато Кейд остави чинията пред нея, после се успокои, когато сложи ръка на рамото ѝ.

— Трябва да хапнете. — Той се върна до печката и донесе чашата, която бе оставил там. — И мисля, че е по-добре да пиете чай, отколкото кафе.

— Да. Благодаря. — Бейли взе вилицата, загреба малко яйца, опита. — Харесват ми. — Опита отново да се усмихне, една колеблива, стеснителна усмивка, която докосна сърцето му. — Бива си ги.

Кейд седна срещу нея с чаша кафе.

— Аз към известен в целия цивилизован свят с моите бъркани яйца.

Усмивката ѝ разцъфна.

— Разбирам защо. Копърът и червеният пипер са истинско вдъхновение.

— Чакайте да опитате моите испански омлети.

— Майстор на яйцата. — Тя продължи да яде, отдала се на спокойната топлина, която чувстваше между тях. — Много ли готвите?

Огледа кухнята. Шкафове с цвят на камък и топло, светло дърво. Прозорец без пердета над двоен умивалник от бял порцелан. Кафеварка, тостер, разпилени страници от сутрешни вестници.

Стаята бе подредена, забеляза Бейли, но не педантично. И подчертано контрастираше на разпиляността в кабинета му.

— Не ви попитах дали сте женен.

— Разведен съм и готвя, когато ми омръзне да се храня навън.

— Чудя се какво правя аз, дали се храня навън, или готвя.

— Вие разпознахте червения пипер и копъра, когато ги опитахте. — Кейд се облегна назад и се вгледа в нея. — Красива сте. — Очите и, забеляза той, веднага станаха напрегнати. — Просто наблюдение, Бейли. Трябва да работим с това, което знаем. Вие сте красива. Скромно, ненатрапчиво, нищо съзнателно или подчертано. Не харесвате нищо крещящо и не приемате комплиментите за външния си вид като нещо в реда на нещата. Всъщност, в момента доста ви притесних.

Тя взе чашата си и я стисна с две ръце.

— Опитвате ли се да ме притесните?

— Не, ала е интересно и симпатично как се изчервявате и в същото време ме гледате подозрително. Успокойте се, не ви свалям. — Но това бе идея, призна си Кейд, очарователна и възбуждаща идея. — И не мисля, че сте слаб противник — продължи той. — Не мисля, че

един мъж би стигнал много далече с вас само като ви говори, че имате очи като топло бренди и че контрастът между тях и студения ви обработен глас е страхотно сексапилен.

Тя вдигна чашата и, макар да ѝ струваше доста усилия, го погледна спокойно.

— Много ми прилича на сваяне.

Кейд се усмихна и трапчинките му чаровно грейнаха.

— Виждате ли, не сте лесен противник. Обаче сте възпитана, много възпитана и с добри обноски. Акцентът ви е от Ню Ингленд, Бейли.

Тя остави чашата и отново се вторачи в него.

— Ню Ингленд?

— Кънетикът, Масачузетс, не съм сигурен. Обаче в гласа ви има намек за янки, особено когато стане студен.

— Ню Ингленд. — Бейли се напрегна да намери някаква връзка, макар и малка. — Нищо не ми говори.

— Това ми дава още нещо, върху което да поработя. Класата е изписана върху лицето ви. Може да сте родена с нея или да сте я развила, във всеки случай я има. — Той стана и взе чинията ѝ. — Както го има и изтощението. Трябва да поспите.

— Да. — От мисълта да се върне в хотелската стая потрепери. — Да се обадя ли в кабинета ви и да си уговоря друг час? Записах номера на хотела и стаята, в която съм отседнала. Можете да ми се обадите, ако откриете нещо.

— Няма да се върнете там. — Кейд отново я хвана за ръката, вдигна я на крака и я изведе от кухнята. — Можете да останете тук. Има много място.

— Тук?

— Мисля, че ще е най-добре да мога да ви държа под око, поне засега. — Излязоха в коридора и я поведе по стълбите. — Кварталът е спокоен, безопасен, и докато не открием как в ръцете ви са попаднали милион и двеста хиляди долара и диамант, голям колкото юмука ви, не искам да се мотаете по улиците.

— Вие не ме познавате.

— Вие мен също. Това е още нещо, върху което ще поработим. — Отвори вратата към една стая, където приглушената светлина проблясваше меко през дантелените пердета върху полирания дъбов

под. Пред запалената камина бяха подредени фотьойли и малка масичка. Върху широкото легло, подмамващо отрупано с възглавници, бе проснат юрган с избродирани венчални халки. — Дремнете си — посъветва я той. — Там има баня, а след като си починете, ще намеря нещо, с което да се преоблечете.

Тя почувства как отново се надигат сълзи, как гърлото ѝ се свива от смесица между страх, благодарност и убийствена умора.

— Всичките си клиенти ли каните у дома си на гости?

— Не. — Кейд я докосна по бузата и понеже му се искаше да я привлече към себе си, да почувства как главата ѝ се отпуска на рамото му, отдръпна ръка. — Само тези, които имат нужда. Аз ще бъда долу. Трябва да свърша някои неща.

— Кейд... — Бейли хвана ръката му и я задържа за момент. — Благодаря. Изглежда, че съм избрала правилното име от телефонния указател.

— Поспете. Оставете за малко тревогите на мен.

— Добре. Не затваряйте вратата — добави бързо, когато той излезе в коридора.

Кейд отвори широко вратата и я погледна как стои под светлината на лампите, толкова крехка, толкова объркана.

— Ще бъда на долния етаж.

Тя чу как стъпките му заглъхнаха, после се отпусна на края на леглото. Може да бе глупаво да му вярва, да доверява толкова изцяло живота си в неговите ръце. Ала наистина му вярваше. Не само защото нейният свят се състоеше единствено от него и от това, което му бе казала, а защото всичките ѝ инстинкти ѝ подсказваха, че той бе човек, на когото можеше да разчита.

Може би това бе само сляпа вяра и отчаяна надежда, ала в момента не мислеше, че би преживяла и час без тези две неща. Така че нейното бъдеще зависеше от Кейд Парис, от способността му да се справи с нейното настояще и умението му да се разрови в миналото ѝ.

Събу си обувките, свали си сакото и го сгъна на пейката. Почти зашеметена от умора се просна на леглото върху юргана и заспа в момента, в който главата ѝ опря възглавницата.

На долния етаж Кейд свали отпечатъците на Бейли от чашата за кафе. Имаше връзки да ги провери бързо и дискретно. Ако тя имаше

криминално досие или някога бе работила на държавна работа, лесно щеше да я идентифицира.

Щеше да провери списъка на изчезналите, да види дали бе съобщено за някоя жена, отговаряща на нейното описание. Това също бе лесно.

Парите и диамантът даваха други възможности. Кражбата на диамант с такъв размер не можеше да не се превърне в новина. Трябваше да провери фактите, които му бе съобщила Бейли за този скъпоценен камък, после да проведе известно разследване.

Трябваше да види дали пистолетът бе регистриран и дали напоследък е имало извършено убийство или стрелба от пистолет девети калибър.

Всички тези стъпки щяха да са по-ефективни, ако ги извършеше лично. Ала още не искаше да я оставя сама. Тя можеше да изпадне в паника и да избяга, а той не искаше да рискува да я изгуби.

Бе също толкова възможно тя да се събуди, да си спомни коя е и да се върне към собствения си живот, преди да бе имал шанса да я спаси.

Той много искаше да я спаси.

Докато заключваше чантата в сейфа си в библиотеката, докато включваше компютъра и нахвърляше бележките си, Кейд си напомняше, че тя можеше да си има съпруг, шест деца, двадесет ревниви любовници или криминално досие, дълго като авеню „Пенсилвания“. Но всичко това просто не го интересуваше.

Тя бе неговата дама в беда и той, по дяволите, я пазеше.

Завъртя няколко телефона, уреди отпечатъците от пръстите ѝ да се изпратят на неговия човек в полицията. Тази малка услуга щеше да му струва бутилка чисто шотландско уиски, ала Кейд приемаше, че в живота нищо не се дава даром.

— Между другото, Мик, да имаш нещо за кражба на скъпоценен камък? Голям скъпоценен камък.

Кейд ясно си представяше как детектив Мик Маршал, притиснал телефона към ухото си, за да не се чува шумът от стаята на дежурните, се рови из записките си, с разкривена вратовръзка, със стърчаща на всички страни червеникава коса и намръщено лице.

— Знаеш ли нещо, Парис?

— Просто слух — отвърна Кейд небрежно. — Ако има нещо голямо, мога да използвам връзките си със застрахователната компания. Трябва да си плащам наема, Мик.

— По дяволите, не разбирам защо не купиш цялата сграда, богаташ такъв.

— Аз съм ексцентричен... Нали така наричат богатшите, които си играят с момчета като теб. Е, какво знаеш?

— Нищо не съм чувал.

— Добре. Имам един деветмилиметров „Смит и Уесън“. — Кейд завъртя пистолета в ръцете си и изрецитира серийния номер. — Провери ми го, а?

— Две бутилки уиски, Парис.

— За какво са приятелите? Как е Дорийн?

— Нахална както винаги. Откак ѝ донесе онези проклетни лалета, приказките ѝ край нямат. Сякаш имам време да ѝ бера китки всяка вечер, като се прибирам вкъщи. Трябва да ти поискам три бутилки.

— Ако намериш нещо за изчезнал важен скъпоценен камък, Мик, ще ти купя цяла каса. Ще ти се обадя.

Кейд затвори телефона и изгледа злобно компютъра. Човек и машина просто трябваше да се споразумеят за това разследване.

Отне му според него три пъти повече време, отколкото на средноинтелигентен дванадесетгодишен хлапак, да постави компакт-диска, да потърси и да намери това, което му трябваше.

Амнезия.

Той изпи още една чаша кафе и научи за човешкия мозък повече, отколкото някога изобщо бе искал да знае. За момент изпита ужас, че Бейли можеше да има тумор. Че и той можеше да има тумор. Дълбоко се загрижи за собствения си малък мозък, после си каза колко правилно бе постъпил, че не бе учил медицина, както майка му се надяваше.

Човешкото тяло, с всичките си хитрини и цъкащи бомби с часовникови механизми, бе просто прекалено плашещо. Много по-лесно би се изправил срещу зареден пистолет, отколкото срещу капризността на своите вътрешни органи.

Накрая с известно облекчение заключи, че не изглежда вероятно Бейли да има тумор. Всички симптоми насочваха към истерична

амнезия, която можеше да мине до часове след травмата или да се проточи седмици, месеци, дори години.

Което, помисли Кейд, ги връщаше в изходна позиция. Според медицинския компактдиск, който бе дошъл в комплект с компютъра му, амнезията бе не заболяване, а симптом, и лечението включваше откриване и отстраняване на причината.

И тук идваше неговата роля. Струваше му се, че за преодоляване на проблема на Бейли един детектив бе не по-малко важен от един лекар.

Обърна се отново към компютъра и старателно напечата бележките, въпросите и заключенията, до които бе стигнал засега. После, доволен от себе си, се качи горе да ѝ намери някакви дрехи.

Тя не знаеше дали това бе сън или реалност, не знаеше дори дали бе нейният собствен сън или нечия чужда реалност. Но бе познато, толкова странно познато...

Тъмната стая, яркият сноп светлина от настолната лампа. Слоноът. Колко странно — слонът сякаш ѝ се хилеше, вдигнал хобот, а в блестящите му сини очи светеше смях.

Женски смях — отново познат и толкова успокояващ. Приятелски, близък смях.

„Трябва да е Париж, Бейли. Няма да прекараме още две седмици, през които ти да се ровиш в калта. Това, което ти трябва, е любов, страст, секс. Това, което ти трябва, е Париж.“

Триъгълник, златен и блестящ. И стая, пълна със светлина, ярка, ослепителна светлина. Човек, който не е човек, с толкова мило, толкова мъдро лице, че душата ти се разтреперва. И златният триъгълник в разтворените му длани, този дар, потресаващата му сила, почти осезателното въздействие на наситеното синьо на скъпоценните камъни в трите ъгъла. И камъните светят и пулсират и примигват във въздуха като звезди, избухващи звезди, разпръскващи светлина.

Красотата им изгаря очите.

А тя ги държи в ръцете си и ръцете ѝ треперят. Гняв, такъв гняв се надига в нея, и страх, и паника, и ярост. Камъните изскачат от ръцете ѝ, първо един, после още един, излитат като обсипани със

скъпоценности птици. А третия притиска към сърцето си с разтворените си, покровителствени длани.

Проблясва сребро, стрели от сребро. И тътен от гърмящи барабани, които разтърсват земята. Кръв. Навсякъде кръв, като отвратителна разливаща се река.

Господи, толкова е мокро, толкова червено и мокро, и дяволски тъмно.

Тя бяга, препъва се, сърцето ѝ бумти. Отново е тъмно. Светлината я няма, звездите ги няма. Има някакъв коридор и токчетата ѝ отекуват като гръмотевица след светкавица. То идва след нея, преследва я в тъмното, докато стените се затварят около нея, все по-близо и по-близо.

Тя чува тръбенето на слона, чува как тътенът на светкавиците се приближава. Пропълзва в една пещера и се крие като животно, трепери и скимти като животно, а светкавиците избухват край нея...

— Спокойно, миличка, спокойно. Това е само лош сън.

Бейли с мъка си проправи път от тъмнината към спокойния уверен глас и зарови лепкавото си от студена пот лице в широкото твърдо рамо.

— Кръв. Толкова много кръв. Осветена от светкавици. Идва, близо е.

— Не, вече я няма. — Кейд притисна устни към косите ѝ и я залюля. Когато влезе тихо да ѝ остави един халат, тя викаше насън. Сега се бе вкопчила в него и трепереше, така че той я намести в скута си като дете. — Вече си на сигурно място, обещавам ти.

— Звездите. Трите звезди. — Люшкайки се между съня и реалността, Бейли се размърда неспокойно в прегръдките му. — Трябва да отида до Париж.

— Вече отиде. Аз съм Парис. Ето ме, тук съм. — Наведе назад главата ѝ, за да докосне с устни слепоочието ѝ. — Тук съм — повтори Кейд, докато чакаше очите ѝ да се избистрят и фокусират. — Успокой се сега, аз съм тук.

— Не си отивай. — Тя потрепери и облегна глава на рамото му, точно както си го бе представял. Сърцето му реагира моментално и опустошително.

Той предполагаше, че просто му е било писано да се влюби от пръв поглед.

— Няма. Ще се грижа за теб.

Това само по себе си бе достатъчно да успокои треперенето ѝ. Бейли се отпусна върху него и отново затвори очи.

— Това беше просто сън, обаче беше толкова смущаващо, толкова плашещо. Не разбрах нищо от него.

— Разкажи ми.

Изслуша я, докато тя се опитваше да си припомни подробностите, да ги подреди.

— Имаше толкова много чувства, огромни връхлитащи вълни от чувства. Гняв, потрес, чувство за предателство и страх. После ужас. Просто истински несъзнателен ужас.

— Това може да обясни амнезията. Ти не си готова да се справиш с него, затова се изключваш. Това е един вид приспособителна истерия.

— Истерия? — Тази дума я накара да вдигне глава. — Аз съм истерична?

— В определен смисъл. — Кейд разсеяно я погали по вирнатата брадичка. — Отива ти.

С рязко движение, от което той вдигна вежди, Бейли избута ръката му от лицето си.

— Терминът не ми харесва.

— Използвам го в строго медицински смисъл. Нали не си се ударила по главата?

Тя присви очи.

— Поне не помня. Но пък нали, в края на краищата, съм истерична.

— Добре казано. Имах предвид, че амнезията може да се получи в резултат от сътресение на мозъка. — Докато говореше, нави кичур от косата ѝ около пръста си, просто за да я усети. — Винаги съм мислил, че това са холивудски глупости, обаче го пише в медицинските книги. Една от другите причини може да е функционално нервно разстройство, като — ако ме извиниш за термина — истерия.

Бейли стисна зъби.

— Не съм истерична, макар да съм сигурна, че ако имаш нужда от демонстрация, бих могла да бъда.

— Нагледал съм се на демонстрации. Аз имам сестри, Бейли... — Улови в две ръце лицето ѝ с такъв обезоръжаващ жест, че

присвитите ѝ очи се разтвориха широко. — Ти си в беда, това е основното. И ние ще се справим с нея.

— Като ме държиш на коленете си?

— Това е просто допълнителна печалба. — Когато усмивката ѝ отново запърха и тя понечи да се отдръпне, Кейд я хвана по-здраво. — Харесва ми. Много.

Бейли виждаше в очите му нещо повече от веселие, нещо, от което пулсът ѝ прескочи.

— Не мисля, че е разумно да флиртуваш с жена, която не знае коя е.

— Може и така да е, обаче е забавно. И ще ти даде нещо друго, за което да мислиш.

Тя се усети напълно очарована от начина, по който грейнаха трапчинките му, от начина, по който устните му се извиха. Това бяха хубави устни, бързи, умели, пълни с енергия. Бейли прекалено добре си представи как би ги усещала върху своите.

Може би защото не можеше да си представи никои други, не можеше да си спомни друг вкус, друга форма. И защото това по някакъв начин щеше да го направи първия, който я бе целувал, от вълнението на очакването гърбът ѝ настръхна.

Той наведе назад главата ѝ и погледът му бавно се плъзна от очите към устните ѝ, после обратно. Представяше си го прекрасно и бе почти сигурен, че при тази първа среща на устните им ще се разнесе музика.

— Искаш ли да опитаме?

Прониза я желание, силно и шокиращо, от което нервите ѝ се опънаха, а коленете ѝ омекнаха. Бе сама с него, с този непознат, на когото бе поверила живота си. Този мъж, за когото знаеше повече, отколкото знаеше за себе си.

— Не мога. — Сложи ръка на гърдите му и се изненада, че макар гласът му да звучеше спокойно, сърцето му биеше бързо като нейното. Заради това можеше да бъде честна. — Страх ме е.

— Доколкото знам, целуването не е страшно, освен ако не става дума да се целуне баба Парис, което пък си е направо ужас.

Това я накара отново да се усмихне и този път, когато се отдръпна, Кейд я пусна.

— По-добре да не усложняваме нещата още повече. —
Неспокойно отметна назад косите си и отмести поглед от него. — Бих
искала да взема един душ, ако може.

— Разбира се. Донесъл съм ти хавлия и едни джинси, на които
можеш да навиеш крачолите. Най-доброто, което можах да измисля
вместо колан, който да ти става, е въже за пране. Поне ще ги държи, а
и ще даде началото на уникална модна линия.

— Много си мил, Кейд.

— Всички така казват. — Той потисна желанието си и стана. —
Ще издържиш ли един час сама? Трябва да свърша някои неща.

— Да, ще се оправя.

— Искам да ми обещаеш, че няма да излизаш от къщата. Тя
вдигна ръце:

— Къде мога да отида?

Кейд сложи ръце на раменете ѝ и изчака очите ѝ да се вдигнат
към неговите.

— Бейли, обеща ми, че няма да излизаш от къщата.

— Добре. Обещавам.

— Няма да се бавя. — Тръгна към вратата и пред нея спря. — И
помисли за това.

Тя улови блясъка в очите му, преди да се бе обърнал, и си каза, че
той не бе имал предвид обстоятелствата, които са я довели при него.
Когато отиде до прозореца и го видя как се качва на колата си и
потегля, вече мислеше за това. За него.

А някой друг мислеше за нея. Мрачни, отмъстителни мисли. Бе
се изплъзнала от пръстите му, а с нея му се бяха изплъзнали и трофеят
и властта, които най-много желаше.

Вече бе определил цена за некадърността, ала това едва ли щеше
да бъде достатъчно. Тя щеше да бъде намерена и тогава щеше да плати
много по-висока цена. Цената без съмнение щеше да бъде животът и,
но това нямаше значение.

Първо щеше да има болка и голям страх. Това би го
удовлетвило.

Парите, които бе изгубил, не значеха нищо, бяха почти толкова
несъществени, колкото животът на една глупава жена. Ала у нея бе

това, от което той имаше нужда, което трябваше да му принадлежи. И той щеше да си го вземе обратно.

Бяха три. Поотделно бяха безценни, но заедно стойността им надхвърляше всякакво въображение. Вече бе предприел стъпки да възстанови двата, които тя глупаво се бе опитала да скрие от него.

Щеше да отнеме малко време, естествено, ала щеше да си ги получи обратно. Бе важно да е внимателен, да е предпазлив, да е сигурен, че ще ги получи, и че каквото и насилие да се наложи, то ще остане далеч от него.

Но скоро две части от триъгълника щяха да са негови, две древни звезди, с цялата си красота, светлина и сила.

Седеше в стаята, която бе построил за своите съкровища, спечелени, откраднати или взети с кръв. Скъпоценности и картини, скулптури и ценни кожи блестяха и светеха в неговата Аладинова пещера на тайните.

Приличният на олтар пиедестал, който бе подготвил за най-желаното си притежание, бе празен и чакаше. Ала скоро...

Скоро щеше да има два, а когато получи и третия, щеше да бъде безсмъртен. А жената щеше да умре.

ТРЕТА ГЛАВА

Това, което виждаше в огледалото, бе нейното тяло, каза си Бейли. И трябваше да започне да свиква с него. В огледалото, замъглено от парата от душа, кожата ѝ изглеждаше светла и гладка. Смутено сложи ръка на гърдите си.

Дълги пръсти, къси поддържани нокти, Доста малки гърди. Ръцете ѝ бяха малко тънки, забеляза тя и се намръщи. Може би трябваше да се замисли как да ги засили.

Изглежда, по кръста и бедрата нямаше увиснали тлъстини, така че може би правеше някакви упражнения. И краката ѝ имаха някакъв мускулен тонус.

Кожата ѝ беше бяла, без следи от тен.

Колко бе висока, към метър и шестдесет? Искаше ѝ се да бе по-висока. Струваше ѝ се, че когато една жена започва живота си на двадесет и няколко години, би трябвало да може да избере какво тяло да има. Би предпочела по-големи гърди и по-дълги бедра.

Развеселено се завъртя и обърна глава да се види отзад. И устата ѝ увисна отворена. На дупето си имаше татуировка.

За какво, за Бога ѝ трябваше татуировка на — еднорог ли бе това — отзад? Украсата на тялото бе едно, ала татуировка върху тази точно част от анатомията означаваше, че бе изложила въпросната част от анатомията си пред някой непознат майстор на иглата.

Прекалено много ли пиеше?

Леко смутена, Бейли се уви с една кърпа и бързо излезе от запотената баня.

Известно време се занимава да нагласи колкото можеше по-добре ризата и джинсите, които Кейд и бе оставил. Закачи старателно костюма си, опъна завивките. После въздъхна дълбоко и прокара пръсти през мократа си коса.

Той я бе помолил да остане в къщата, но не я бе молил да остане в стаята си. Ако не намереше с какво да се разсее и започнеше да

мисли за чанти с пари, огромни сини диаманти, убийства и татуировки, отново щеше да се изнерви.

Излезе навън с мисълта, че не се чувства притеснена сама в къщата. Може би това бе отражение на чувствата ѝ към Кейд. Той не я притесняваше. Почти от първата минута имаше чувството, че може да говори с него, да разчита на него.

И сигурно това бе, защото не бе говорила с никой друг, нямаше на кого друг да разчита.

Въпреки това той бе мил и внимателен мъж. Умен, логичен, предполагаше тя, иначе нямаше да бъде частен детектив. Имаше чудесна усмивка, пълна с веселие, очи, които гледаха с интерес. Ръцете му и, предполагаше, характерът му бяха силни.

Имаше и трапчинки, които пръстите я сърбяха да пипне. Неговата спалня. Застана на прага и прехапа устни. Бе невъзпитано да наднича. Зачуди се дали бе невъзпитана, дали не се интересуваше от чувствата и правото на личен живот на другите. Ала имаше нужда от нещо, каквото и да било, за да запълни всички тези празни петна. А и Кейд бе оставил вратата отворена. Пристъпи през прага.

Бе чудесна голяма стая и навсякъде се чувстваше неговото присъствие. Джинси, праметнати на стола, чорапи на пода. Усети се, преди да ги вземе и да потърси кош за бельо. Върху шкафа имаше дрехи за преобличане и две копчета за риза. Страхотна старинна ракла с чекмеджета, в която без съмнение имаше многобройни негови неща.

Не дръпна месинговите дръжки, но ѝ се искаше.

Леглото бе голямо, неоправено, и с чистите линии на табли във федерален стил. Разхвърляните чаршафи бяха тъмносини и Бейли не можа да се сдържи и прокара ръка по тях. Сигурно бяха запазили аромата му — този едва доловим ментов аромат.

Когато се улови, че се чуди дали спи гол, бузите ѝ пламнаха и тя се извърна.

Имаше хубава тухлена камина с лакирана чамова полица. Глупавата месингова крава върху нея я накара да се усмихне. Във вградената библиотечка безредно бяха натрупани книги. Бейли внимателно ги прегледа, чудейки се кои от тях може да е чела. Преобладаваха криминалетата и истинските криминални истории, ала имаше и някои познати заглавия. Това я накара да се почувства по-добре.

Без да се замисля, взе една чаша от кафе и една празна бирена бутилка и ги отнесе на долния етаж.

Не бе обърнала особено внимание на къщата, когато влезе. В съзнанието ѝ бе такава мъгла, такава каша. Но сега огледа простите и елегантни линии, високите красиви прозорци с класически первази, блестящите антики.

Контрастът между изящната къща и долнопробния кабинет я потресе и я накара да се намръщи. Тя изми чашата в умивалника, намери кофата за боклук да изхвърли бутилката и тръгна на обиколка.

Отне ѝ по-малко от десет минути да стигне до заключение. Този човек беше богат.

Къщата бе пълна със съкровища, с качество като за музей. В това бе съвсем сигурна. Може да не разбираше еднорога на дупето си, ала разбираше стойността на инкрустираното черешово дърво от деветнадесети век. Не можеше да каже защо.

Разпозна старинни кристални вази, сребро от осемнадесети век, лиможски порцелан в бюфета в столовата. И много се съмняваше, че пейзажът на Търнър бе копие.

Надзърна през прозореца. Добре поддържана ливада, прекрасни стари дървета, разцъфнали рози. Защо човек, който можеше да живее в такъв разкош, работеше в тесен задушен кабинет в порутена сграда?

После се усмихна. Изглежда, Кейд Парис бе не по-малка загадка от нея самата. А това бе огромно успокоение.

Върна се в кухнята с надеждата да направи чай с лед или да приготви нещо за обед, за да бъде полезна. Когато телефонът иззвъня, подскочи като попарена котка. Включи се телефонният секретар и се чу гласът на Кейд, който отново я успокои:

— Обаждайте се на телефон петстотин петдесет и пет двадесет и три деветдесет и шест. Оставете съобщение, ще ви се обадя.

— Кейд, това започва да става дразнещо. — Гласът на жената бе натежал от нетърпение. — Тази сутрин ти оставих пет съобщения в офиса. Най-малкото, което можеше да направиш, беше да имаш любезността да ми отговориш. Искрено се съмнявам, че си толкова зает с така наречените си клиенти, та да не можеш да говориш с майка си. — Последва шумна и многострадална въздишка. — Знам много добре, че не си се свързал с Памела за тази вечер. Поставяш ме в много неловко положение. Отивам у Доди на бридж. Можеш да ми се обадиш

там до четири. Не ме карай да се чувствам неудобно, Кейд. Между другото, Мъфи ти е много ядосана.

Телефонът решително щракна. Бейли се прокашля. Имаше чувството, че на самата нея са и се скарали. И се зачуди дали има майка, която се кара и иска послушание. Която се тревожи за нея.

Напълни чайника, сложи го на котлона, намери кана. Докато търсеше чая, телефонът отново иззвъня.

— Кейд, Мъфи се обажда. Майка казва, че не е успяла да те намери. Очевидно не искаш да говориш с нас, защото те е срам от поведението ти. Клавирният рецитал на Камила беше снощи. Най-малкото, което можеше да направиш, беше да се появиш и да се преструваш, че имаш някакво чувство за семейна принадлежност. Не че съм очаквала нещо по-добро от теб. Надявам се да имаш благоприличието да се обадиш на Камила и да ѝ се извиниш. Докато не го направиш, не искам да говоря с теб.

Щрак.

Бейли издиша и завъртя очи. Очевидно бе трудна и сложна работа да имаш семейство. Но пък може би самата тя имаше брат, който бе също толкова... Злобен, колкото тази Мъфи със змийския език.

Запари чая и отвори хладилника. Имаше яйца, много яйца. Това я накара да се усмихне. Имаше освен това шунка, малко ементал, а когато откри и домати, реши да се заеме за работа.

Чудеше се дали да сложи горчица, или майонеза, дали чаят трябва да е подсладен, или не. Всяка дребна подробност бе като тухличка, с която изграждаше отново себе си. Докато режеше внимателно доматиите, чу да се отваря входната врата и настроението ѝ се оправи.

Ала когато понечи да извика, думите заседнаха в гърлото ѝ. Ами ако това не бе Кейд? Ами ако я бяха намерили? Ако бяха дошли за нея? Стисна здраво дръжката на ножа и се промъкна към задната врата на кухнята. Обзе я страх, дълбок и неконтролируем, по челото ѝ изби лепкава пот. Сърцето ѝ подскочи в гърлото.

Тя бягаше, бягаше от тези ярки, раздиращи светкавици. Бягаше в тъмното, а дъхът ѝ пищеше в главата. Навсякъде кръв.

Когато в кухнята влезе Кейд, Бейли избухна в ридания от облекчение. Изпусна ножа на пода и се хвърли в ръцете му.

— Ти си. Ти си!

— Разбира се, че съм аз. — Той знаеше, че трябва да се чувства виновен, задето отново я бе обзел страх, но беше само човек. Тя ухаеше невероятно.

— Казах ти, че тук си в безопасност, Бейли.

— Знам. Чувствах се в безопасност. Ала когато чух вратата, за момент се уплаших. — Тя се притисна, благодарна, че бе с нея. Отметна назад глава и се вгледа в него. — Когато чух вратата и помислих, че може да е някой друг, ми се искаше да избягам, просто да избягам. Мразя да съм такава страхливка и да не знам какво да правя. Струва ми се, че... Че не мисля.

Замълча като хипнотизирана. Кейд я галеше по бузата в очите му бяха приковани към нейните. Ръцете му бяха обвити около кръста ѝ.

Той почака да види промяната в погледа ѝ. Устните му трепнаха, точно колкото сърцето ѝ да подскочи, после Кейд наведе глава и леко ги докосна до нейните.

О, прекрасно... Това бе първата ѝ мисъл. Бе прекрасно да е прегърната така здраво, да е вкусвана така нежно. Това бе целувка, тази сладостна среща на устните, която караше кръвта лениво да бучи, а душата да въздиша. Бейли плъзна длани нагоре по гърба му и се вдигна на пръсти да посрещне тази търпелива покана.

Когато езикът му обрисова устните ѝ и се провря между тях, тя потрепери от удоволствие. И се разтвори така естествено, както розата се разтваря за слънцето.

Бе знаел, че ще е така. По някакъв начин бе знаел, че тя ще бъде и свенлива, и щедра, че вкусът ѝ ще бъде свеж, а ароматът ѝ лек. Бе невъзможно да са се срещнали само преди часове. Струваше му се, че жената, която държеше в прегръдките си, вечно е била негова.

И бе вълнуващо и възбуждащо да знае, че това ще бъде първата целувка, която тя ще запомни. Че той бе единственият мъж в мислите и в сърцето ѝ, който я прегръща така, докосва така. Той бе първият, който я караше да трепери, първо неговото име щеше да прошепне, когато в нея се надигнеха желания.

И когато Бейли прошепна името му, всички други жени, които някога бе имал, изчезнаха. Тя бе първата жена за него.

Задълбочи постепенно целувката, със съзнанието колко лесно можеше да я нарани или изплаши. Но Бейли така внезапно оживя в

ръцете му, така бурно реагираше, устните ѝ бяха толкова горещи и гладни, тялото ѝ се притискаше и пулсираше срещу неговото.

Тя се чувстваше жива, сияйно жива, усещаше всеки бесен удар на сърцето си. Ръцете ѝ се бяха свили на юмруци в косата му, сякаш можеше да го издърпа в себе си. Кейд запълваше всички празноти, всички плашещи бели петна. Това бе живот. Това бе реалност. Това имаше значение.

— Спокойно. — Той едва успя да произнесе думата, трескаво му се искаше да не се чувства задължен да я произнася. Трепереше не по-малко от нея и знаеше, че ако не се отдръпне, ако не се овладее, ще я вземе още тук. — Спокойно — повтори Кейд и притисна главата ѝ към рамото си, за да не се изкушава да се нахвърли върху тези сочни, всеотдайни устни.

Бейли тръпнеше срещу него, кълбо от преплетени нерви и желаня, и ехото от усещанията отекваше в нея.

— Не знам дали някога е било така. Просто не знам.

Това го върна на земята малко прекалено рязко. Тя не знаеше, напомни си той. Той знаеше. Знаеше, че за него никога не бе било така.

— Не се безпокой. — Отдръпна се и разтърка раменете ѝ, защото отново бяха напрегнати. — Ти знаеш, че това не беше обикновено. Бейли. Толкова засега би трябвало да е достатъчно.

— Но... — Тя прехапа устни, когато Кейд се обърна и отвори хладилника. — Аз направих... Правя чай с лед.

— Аз искам бира.

Бейли трепна от резкия му тон.

— Ядосан си.

— Не. — Той отвъртя капачката и отпи три големи глътки. — Да. На себе си, малко. В края на краищата, аз започнах. — Остави бутилката и се вгледа в нея. Тя стоеше, кръстосала здраво ръце на кръста си. Неговите джинси висяха на бедрата ѝ, ризата ѝ бе прекалено широка в раменете. Краката ѝ бяха боси, косите разрошени и разпилени по раменете. Изглеждаше абсолютно беззащитна. — Хайде да изплюем камъчето, а? — Кейд се облегна на масата, за да запази дистанция. — Усетих как нещо прищрака още в момента, в който ти влезе в офиса ми. Никога досега не ми се е случвало, просто нещо прищрака: „Ето я.“ Сигурно е било защото си хубава, защото беше в беда и беше дошла да търсиш мен. Имам слабост към хора в беда,

особено хубави жени. — Отпи отново, този път бавно, докато Бейли го наблюдаваше сериозно и много внимателно. — Ала не е това, Бейли, или поне не всичкото. Аз искам да ти помогна. Искам да разбера всичко за теб, не по-малко, отколкото го искаш ти. Но освен това искам да правя любов с теб, бавно, наистина бавно, така че всяка секунда да е като час. И когато свършим да се любим, когато ти си гола и безсилна под мен, искам да започнем всичко отначало.

Тя сега бе скръстила ръце пред гърдите си, за да задържи сърцето си да не изскочи.

— О... — бе всичко, което успя да произнесе.

— И това и ще направя. Когато си стъпила малко по-стабилно на краката си.

— О... — повтори Бейли. — Ами... — Прокашля се. — Кейд, аз може да съм престъпник.

— Ъ-хъ. — Вече успокоен, той огледа подготвяните сандвичи. — Значи, това обедът ли е?

Тя присви очи. Що за отговор бе това от един мъж, който току-що ѝ бе казал, че иска да прави любов с нея, докато я остави без сили?

— Аз може да съм откраднала голяма сума пари, да съм убила човек, да съм отвлякла невинно дете.

— Точно така. — Кейд сложи парче шунка върху хляба. — Да, ти си истински главорез, миличка. Отдалеч се вижда. Имаш един пресметлив убийствен блясък в очите. — Засмя се и се обърна към нея. — Бейли, за Бога, я се виж. Ти си една възпитана порядъчна жена, безкрайно съвестна. Искрено се съмнявам дали имаш дори глоба за неправилно паркиране, или дали някога си направила нещо по-лудо, отколкото да пееш под душа.

Жегна я. Тя не можеше да каже защо, ала това иронично описание на светица я накара да се наежи.

— Имам татуировка на задника си. Той остави сандвича.

— Моля?

— Имам татуировка на дупето си — повтори Бейли с предизвикателен блясък в очите.

— Така ли? — Нямаше търпение да я види. — Е, тогава ще трябва да те предам на полицията. А ако ми кажеш, че имаш още нещо, освен че са ти пробити ушите, ще трябва да си извадя пистолета.

— Толкова се радвам, че мога да те развеселя.

— Мила моя, ти ме очароваш. — Премести се да ѝ препречи пътя, преди да е излетяла навън. — Ядоса се. Това е добър знак. Бейли не е лигла. — Тя направи крачка надясно. Кейд също. — Тя обича бъркани яйца с копър и червен пипер, знае как се прави чай с лед, реже домати на много равни филийки и знае как се връзва моряшки възел.

— Моля?

— Коланът ти — махна той небрежно с ръка. — Тя сигурно или е била в момичешка скаутска организация, или обича да плава. Гласът ѝ става леден, когато е раздразнена, има отличен вкус за дрехи, хапе си устните, когато е нервна... Което, трябва да те предупредя, без никаква разумна причина събужда в мен сладострастие. — Трапчинките му грейнаха, когато Бейли моментално спря да си хапе устните и се прокашля. — Тя си поддържа ноктите практически къси — продължи Кейд. — И може да целуне един мъж така, че да го ослепи. Интересна жена е нашата Бейли. — Подръпна приятелски косите ѝ. — А сега какво ще кажеш да седнем, да похапнем, а аз да ти разкажа какво друго съм открил? Горчица ли искаш, или майонеза?

— Не знам. — Все още нацупена, тя се тръшна на един стол.

— Аз самият предпочитам горчица. — Донесе я на масата, заедно с подготвените за сандвичите продукти. — Е, и каква е тя?

Бейли намаза горчица на филийката си.

— Коя?

— Татуировката. Каква е?

Вече смутена, тя сложи парче шунка върху горчицата.

— Не виждам какво общо има.

— Хайде де — засмя се той и се пресегна отново да ѝ дръпне косата. — Пеперуда? Розичка? Или наистина си маскирана рокерка, която крие под моите джинси череп и кръстосани кости?

— Еднорог — измърморя Бейли. Кейд прехапа върха на езика си.

— Върховно. — Гледаше я как реже сандвича си на еднакви триъгълничета, но се въздържа от коментар.

Тъй като ѝ се искаше да започне да се върти на стола, тя смени темата:

— Щеше да ми кажеш какво друго си открил.

Кръвното му налягане ни най-малко не се нормализираше, като рисуваше мислени образи на еднорози, затова Кейд я остави на мира.

— Да. Пистолетът е нерегистриран. Моят източник досега не е успял да го проследи. Пачката е пълна.

— Пачката ли?

— Пистолетът беше напълно зареден, което означава, че или от него скоро не е стреляно, или че е бил презареден.

— Не е било стреляно! — Бейли затвори очи и отчаяно се вкопчи в облекчението. — Може все пак да не съм го използвала.

— Бих казал, че е много малко вероятно да си го използвала. На базата на досегашните си наблюдения не мога да си те представя да притежаваш нерегистрирано оръжие, ала ако имаме късмет и го проследим, ще можем да си съставим по-ясна картина.

— Толкова много си успял да научиш.

Би му било приятно да се грее на това топло възхищение, но той сви рамене и отхапа от сандвича си.

— Повечето е отрицателна информация. Няма съобщение за обир, включващ скъпоценен камък като този, който ти носиш, нито такава сума пари. През последната седмица няма случаи на отвличане и взети заложници, с които да се занимава полицията, няма неразкрити убийства с оръжие от този вид, с който си имаме работа. — Отпи още глътка бира. — Никой не е съобщил и че през последната седмица е изчезнала жена, отговаряща на твоето описание.

— Но как е възможно? — Тя избута сандвича си настрана. — В мен има диамант, има пари. Аз съм изчезнала!

— Има различни възможности. Може някой да не иска тази информация да излезе наяве. Бейли, ти каза, че според теб диамантът е само част от едно цяло. И когато се будеше от кошмара, говореше за три звезди. Звезди. Диаманти. Може да е едно и също. Мислиш ли, че може да има три такива камъка?

— Звезди? — Тя притисна пръсти към слепоочията си. Главата започваше да я боли. — За звезди ли говорех? Не помня нищо за звезди. — Болеше я да мисли за това, и тя се опита да се съсредоточи върху разумното. — Три камъка с такава големина и качество биха били нещо невероятно рядко. Като комплект, дори ако другите не са толкова чисти, както този у мен, не биха имали цена. Дори не можеш да оцениш... — Бейли се задъха. — Не мога да дишам.

— Добре. — Кейд стана и я премести, така че да може да отпусне глава между коленете си, разтри ѝ гърба. — Засега това е

достатъчно. Отпусни се, не го насилвай.

Докато я галеше по гърба, се чудеше какво бе видяла, което бе насадило този сляп ужас в очите ѝ.

— Извинявай — едва успя да промълви тя. — Искам да помогна.

— Помагаш. Ще помогнеш. — Вдигна я отново и я изчака да отметне косите си назад от преbledнялото лице. — Хей, това е само ден първи, помниш ли?

— Добре. — Понеже той не я караше да се срамува от слабостта си, Бейли пое дълбоко въздух. — Когато се опитах да помисля, наистина да помисля за това, което ме питаш, то беше като пристъп на паника, с всичкото това чувство за вина, преплетено с ужас и страх. Главата ми започна да пулсира, а сърцето ми щеше да изхвъркне. Не можех да си поема въздух.

— Значи няма да бързаме. Ти не се паникьосваш така, когато говориш за камъка у теб, нали?

Тя за момент затвори очи и предпазливо го извика в съзнанието си. Бе толкова красив, толкова необикновен Имаше загриженост и тревога, да. Също и един слой страх, ала той бе по-концентриран и някак не толкова омаломощаващ.

— Не, не е същата реакция. — Поклати глава и отвори очи. — Не знам защо.

— Ще поработим върху това. — Кейд избута чинията ѝ пред нея. — Яж. Планирал съм дълга вечер и ще ти трябва гориво.

— Какво си планирал?

— Минах покрай библиотеката и взех няколко книги за скъпоценните камъни — техническа информация, снимки, книги за редки камъни, за редки бижута, историята на диамантите.

— Може да го намерим. — Тази възможност я развесели достатъчно, за да отхапе отново от сандвича си. — Ако идентифицираме камъка, можем да проследим собственика и тогава... О, но ти не можеш.

— Какво не мога?

— Да работиш довечера. Трябва да ходиш някъде с Памела.

— Трябва ли? По дяволите... — Той си спомни и притисна пръсти към очите си.

— Извинявай, забравих да ти кажа. Майка ти се обади, бях тук и чух съобщението. Разстроена е, че не си отговорил на позвъняванията

й и не си се свързал с Памела да се уговорите за тази вечер. Тя до четири ще бъде у Доди, можеш да й се обадиш там. Освен това Мъфи ти е много ядосана. Тя се обади малко след майка ти и беше много недоволна, че си пропуснал клавирния рецитал на Камила. Няма да говори с теб, докато не се извиниш.

— Де този късмет — измърмори Кейд и отпусна ръце. — Много добро обобщение. Търсиш ли си работа? — Бейли само се усмихна и той се отдаде на вдъхновението. — Не, сериозно. Ти си несравнимо по-организирана от бившата ми непрежалима секретарка. Аз имам нужда от помощ в офиса, а ти имаш нужда да се занимаваш с нещо.

— Дори не знам дали мога да печатам.

— А аз знам, че не мога, така че вече си една стъпка пред мен. Можеш да говориш по телефон, нали?

— Разбира се, но...

— Голяма услуга ще ми направиш. — Преценявайки слабостта й, Кейд се възползва от предимството си. Това бе идеалният начин да я държи наблизо, да я държи заета. — Не ми се иска точно в момента да пускам обяви за секретарка и да правя интервюта. Ако можеш да ми помагаш, за по няколко часа на ден, наистина ще ти бъда много благодарен.

Тя помисли за офиса му и реши, че му трябва не толкова секретарка, колкото булдозер. Е, може би, в края на краищата, можеше да бъде от някаква полза.

— Ще се радвам да ти помогна.

— Страхотно. Добре. Виж, докато бях навън, взех някои неща за теб.

— Какви неща?

— Дрехи и разни такива работи.

Той стана и започна да разчиства чиниите, а Бейли го зяпна.

— Ти си ми купил дрехи?

— Нищо кой знае какво. Трябваше да налучквам размерите, но пък имам набито око. — Видя я, че отново си хапе устните и едва не въздъхна: — Само най-основни неща, Бейли. Колкото и страхотно да изглеждаш в моите дрехи, ти трябва да си имаш и твои, а не можеш ден след ден да ходиш с един костюм.

— Да, прав си — промълви тя, трогната, че се бе сетил за това. — Благодаря.

— Няма проблеми. Спря да вали. Знаеш ли какво ти трябва? Малко чист въздух. Хайде да се поразходим, да си проясниш главата.

— Нямам обувки. — Бейли взе чиниите, които бе натрупал на плота, и ги зареди в миялната машина.

— Взех ти едни гуменки. Номер шест и половина?

Тя се позасмя с половин уста и зави шунката.

— Ти ще кажеш.

— Опитай ги да видим.

Бейли затвори вратичката на миялната машина.

— Кейд, ти наистина трябва да се обадиш на майка ти.

— Ъ-хъ — засмя се той.

— Казах ти, че тя е разстроена заради теб.

— Тя винаги е разстроена заради мен. Аз съм черната овца.

— И така да е. — Бейли намокри кърпата и методично започна да бърше плотовете. — Тя ти е майка и иска да ѝ се обадиш.

— Не, тя иска да ме насили да направя нещо, което не искам да правя. И като не го направя, тя ще се обади на Мъфи, злобната ми сестра, и двете ще се забавляват, като разчепкват моя характер.

— Не можеш да говориш така за близките си. И освен това си обидил Камила. Доколкото разбирам, тя ти е племенница.

— Носят се такива слухове.

— Дете е на сестра ти.

— Не, Мъфи няма деца, тя има чудовища. А Камила е един лигав мутант с прасешко лице.

Бейли отказа да се засмее. Изплакна кърпата и старателно я преметна през умивалника.

— Възмутително е да говориш така за племенницата си. Дори ако не обичаш деца.

— Обичам деца. — Забавлявайки се, Кейд се облегна на умивалника и се загледа как тя оправя. — Казвам ти, Камила не е човешко същество. Ето, другата ми сестра, Доро, има две деца и кой знае как, по-малкият е избягнал проклятието на фамилия Парис. Страхотно дете, обича бейзбол и щуротии. Доро смята, че трябва да го лекува.

Бейли прихна, преди да бе успяла да се спре.

— Измисляш си.

— Миличка, повярвай ми, нищо, което мога да измисля за клана Парис, няма дори да се приближи до ужасната истина. Те са егоистични, самомнителни и се интересуват единствено от себе си. А сега ще измиеш ли пода?

Тя успя да затвори устата си, която бе увиснала отворена от това безгрижно осъждане на собственото му семейство. Объркано сведе поглед към блестящите млечнобели плочки.

— О, добре... Къде...

— Бейли, шегувам се. — Хвана я за ръката и я измъкна от кухнята точно в момента, в който телефонът започна да звъни. — Не — отсече, преди да бе успяла да отвори уста. — Няма да го вдигна.

— Това е срамота.

— Това е самозащита. Никога не съм се съгласявал на тази връзка с Памела и няма да позволя да ме насилват да я започна.

— Кейд, не искам заради мен да разстройваш семейството си и да проваляш среща. Аз ще се оправя.

— Казах ти, че аз не съм си уговарял среща. Майка ми я е уговорила. А сега, когато трябва да поема последствията, мога да те използвам като извинение. Благодарен съм ти. Толкова съм ти благодарен, че ще ти опростя цял ден от цената. Вземи. — Взе един от пликовете, които бе оставил до входната врата, и извади кутия за обувки. — Твоите стъклени пантофки. Ако ти станат, отиваш на бала.

Тя се предаде, седна на най-долното стъпало на стълбата и отвори кутията. Вдигна вежди:

— Червени гуменки?

— Харесаха ми. Секси са.

— Секси гуменки. — Докато развързваше връзките, се чудеше как може да се е озовала в такава каша и да се радва на едни прости гуменки. Паснаха ѝ, сякаш бяха правени за нея, и кой знае защо ѝ се прииска едновременно да плаче и да се смее. — Точно са ми.

— Нали ти казах, че имам набито око. — Усмихна се, като я видя как изравни връзките и старателно ги завърза на красиви панделки. — Прав бях, много са секси. — Протегна ръка и я дръпна да стане. — Всъщност, в момента си много готино парче.

— Вероятно, след като единственото, което ми става, са обувките. — Бейли понечи да се вдигне на пръсти да го целуне по бузата, после бързо размисли.

— Пъзла — каза той.

— Сигурно. — Тя му протегна ръка. — Наистина ми се иска да се поразходя. — Мина през вратата, която Кейд отвори, и вдигна поглед към него. — Е, хубава ли е Памела?

Той помисли и реши, че голата истина може да му е от полза.

— Страхотна. — Затвори вратата зад тях и обви ръка около кръста на Бейли. — И ме желае.

Студеното и тихо изръмжаване вместо отговор го накара да се усмихне самодоволно.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пъзелите го очароваха. Да открива парченцата, да ги върти, да опитва нови ъгли, докато си попаднат на мястото бе предизвикателство, което винаги му бе доставяло удоволствие. Това бе една от причините Кейд да зарече семейната традиция и да избере точно такава работа.

Имаше достатъчно бунтарски дух, за да избере почти всяка работа, която нарушава семейната традиция, ала откриването на собствена детективска агенция му даваше допълнителното предимство да прави каквото му е приятно, да подрежда тези пъзели и междуременно да поправя някои злини.

Той имаше много твърдо мнение кое е добро и кое е зло. Имаше добри и лоши, имаше закон и престъпление. И въпреки това не бе толкова наивен или тесногърд, че да не разбира оттенъците на сивото. Всъщност, Кейд често изследваше сивите петна, оценяваше ги. Но имаше определени граници, които никога не прекриваше.

Освен това имаше логичен ум, който от време на време правеше освежаващи пътешествия в света на фантазиите.

А най-много от всичко просто обичаше да намира отговори.

След като тази сутрин остави Бейли, прекара доста време в библиотеката. Прехвърли купища микрофилми в търсене на всякакви новини за откраднат син диамант.

Сърце не му даваше да ѝ напомни, че нямаха представа откъде бе дошла тя. През последните няколко дни можеше да е пристигнала във Вашингтон отвсякъде.

Фактът, че диамантът, парите и Бейли бяха сега тук, не означаваше, че бяха тръгнали оттук. Никой от тях нямаше представа откога си бе загубила паметта.

Чете още за амнезията, ала не намери нищо, което да му помогне особено. Доколкото разбираше, всяко нещо би могло да отключи паметта ѝ, а тя можеше и да си остане празна и животът ѝ да започне малко преди Бейли да влезе в неговия живот.

Не се съмняваше, че бе преживяла или станала свидетел на нещо травмиращо. И макар че това можеше да се приеме като едно от онези пътешествия в света на фантазиите, за които понякога го обвиняваха, той бе сигурен, че бе невинна и не бе направила нищо лошо.

Как можеше една жена с очи като нейните да е извършила някакво престъпление?

Каквито и да бяха отговорите, Кейд бе твърдо сигурен в едно — имаше намерение да я защитава. Бе готов дори да приеме простия факт, че се бе влюбил в нея в момента, в който я видя. Която и каквато и да беше Бейли, тя бе жената, която той бе чакал.

Затова не само имаше намерение да я защитава. Имаше намерение да я задържи.

Бе избрал първата си съпруга поради всички логични и традиционни причини. О, бяха го подтикнали — пресметливо — и нейните, и неговите роднини. И този бездушен съюз бе катастрофа заради самата си разумност.

След развода, който бе изкарал от нерви всички, освен двамата най-засегнати, с доведено до съвършенство майсторство избягваше всякакво обвързване.

Вярваше, че причината за всичко това седи с кръстосани крака на килима до него и се взира късогледо в една книга за скъпоценните камъни.

— Бейли, ти имаш нужда от очила.

— Хм? — Тя само дето не пъкна нос в страницата.

— Само налучквам, но бих казал, че обикновено използваш очила за четене. Ако още малко се приближиш към тази книга, ще влезеш вътре в нея.

— Ох... — Бейли премигна и разтърка очи. — Просто буквите са ужасно малки.

— Ами. Не се безпокой, утре ще се погрижим за това. Вече два часа четем. Искаш ли чаша вино?

— Мисля, че да. — Тя прехапа устни и се помъчи да докара текста на фокус. — Звездата на Африка е най-големият съществуващ обработен диамант, петстотин и тридесет карата и две десети.

— Звучи невероятно — отбеляза Кейд и взе бутилката френско вино, която пазеше за особени случаи.

— Той украсява английския кралски скиптър. Прекалено е голям и не е син диамант. Досега не съм намерила нищо, което да отговаря на нашия камък. Жалко, че нямам рефрактомер.

— Какво?

— Рефрактомер — повтори Бейли и отметна косите си. — Това е инструмент, който мери едно характерно качество на камъка, показателя на лъчепречупване. — Ръката ѝ замръзна. — Откъде знам това?

Кейд донесе двете чаши и седна на пода до нея.

— Какво значи показател на лъчепречупване?

— Това е относителната способност за пречупване на светлина. Диамантите силно пречупват светлината. Кейд, не разбирам откъде знам това.

— Откъде знаеш, че не е сапфир? — Взе диаманта, който седеше върху бележките му като преспание. — На мен ми прилича на сапфир.

— Сапфирите са двойно пречупващи. — Тя потрепери. — Аз съм крадец на скъпоценни камъни. Сигурно затова знам.

— Или си бижутер, специалист по скъпоценните камъни или наистина богато момиче, което обича да си играе с дрънкулки. — Подаде ѝ едната чаша. — Не си прави прибързани заключения, Бейли. Така пропускаш подробностите.

— Добре. — Ала си се представяше как, облечена в черно, се изкатерва през прозореца на втория етаж. Отпи голяма глътка. — Просто ми се иска да можех да разбера защо си спомням някои неща. Рефрактомери, „Малтийския сокол“...

— „Малтийския сокол“?

— Филмът... Богарт, Мери Астор. Имаш книгата в твоята стая и филмът се появи пред очите ми. И розите, знам как миришат те, но не знам кой е любимият ми парфюм. Знам какво е еднорог, ала не знам защо имам такава татуировка.

— Еднорог. — Устните му трепнаха и трапчинките грейнаха. — Символ на невинност.

Тя махна с ръка и бързо допи остатъка от виното. Кейд просто ѝ подаде своята чаша и стана да долее.

— И докато бях под душа, в главата ми започна да се върти една мелодия. Не знам каква е, но не мога да се отърся от нея. — Бейли отпи отново, намръщи се и затананика.

— Бетовеновата „Ода на радостта“. Бетовен, Богарт и митично животно. Бейли, ти продължаваш да ме изненадваш.

— И що за име е Бейли? — Тя размаха чашата си. — Това първото ми име ли е, или последното? Кой би нарекъл едно дете с първо име Бейли? По-скоро би трябвало да бъде Камила.

Той отново се усмихна, като се запита дали не трябва да скрие виното от нея.

— Не, не би трябвало. Повярвай ми. — Бейли издуха косата от очите си и се нацупи. — Разкажи ми за диамантите.

— Те са най-добрият приятел на момичетата — засмя се тя и после му се усмихна лъчезарно. — Това измислих ли си го?

— Не, миличка, не си го измисли. — Кейд внимателно взе полупразната чаша от нея и я остави настрана. Трябваше да запомни, че Бейли не може да носи. — Кажи ми какво знаеш за диамантите.

— Те блестят и светят. Изглеждат студени, дори са студени на пипане. По този начин лесно можеш да различиш диамант от стъкло. Стъклото е топло, диамантите са студени. Това е, защото са отлични проводници на топлина. Студен огън. — Тя легна по гръб, протегна се като котка и затвори очи. Кейд едва не преглътна. — Диамантът е най-твърдото известно вещество, твърдостта им е десет по скалата на Мое. Всички добри диаманти са бели. Жълтеникавият или кафяв оттенък се смята за несъвършенство. — Леле, леле, помисли си Бейли и въздъхна. Чувстваше как главата ѝ се върти. — Сините, зелени и червени диаманти са много редки и много ценни. Цветът се предизвиква от наличието на малки примеси от други елементи освен въглерод.

— Добре. — Той се вгледа в лицето ѝ, извитите устни, затворените очи. Сякаш говореше за любим мъж. — Продължавай.

— Плътноста им варира между три и петнадесет и три и петдесет и три, ала стойността за чистия кристал почти винаги е три и петдесет и две. Трябва да има блясък и огън — измърмори тя и отново се протегна лениво.

Въпреки всичките му добри намерения, погледът му прескочи към малките ѝ твърди гърди, които опъваха неговата риза.

— Да, сигурен съм.

— Необработените диаманти имат мазен блясък, но когато се шлифуват, о, те започват да блестят. — Бейли се претърколи по корем, размаха краката си във въздуха и ги кръстоса. — Това технически се

характеризира като максимална твърдост. Името „диамант“ идва от гръцката дума „адамас“, която означава „непобедим“. В силата се крие такава красота. — Отново отвори очи и сега те бяха натежали и замъглени. Размърда се, размаха крака и седна, едва ли не в скута му. — Ти си ужасно силен, Кейд. И си толкова хубав. Когато ме целуна, сякаш можеше да ме глътнеш цялата, и аз нищичко не можех да направя. — Въздъхна, намести се по-удобно и сподели: — Наистина ми хареса.

— Ох, Божичко. — Той почувства как кръвта му бавно и неумолимо се насочва от главата към слабините, и предпазливо хвана двете ѝ ръце, които бе опряла на гърдите му. — По-добре да минем на кафе.

— Ти искаш пак да ме целунеш.

— Толкова, колкото искам отново да си поема въздух. — Тези нейни устни бяха сочни, подканящи и близки. А тя го желаше. — Нека просто да спрем дотук. — Внимателно се опита да я отдръпне, ала Бейли припряно се изкатери в скута му и ловко обви крака около кръста му. — Не мисля, че... Слушай... — Като за дама в беда имаше доста сръчни движения. Кейд успя да хване ръцете ѝ, преди да бе смъкнала ризата му. — Престани. Сериозно ти говоря.

Наистина говореше сериозно, осъзна той, и прие новия факт, че бе ненормален.

— Мислиш ли, че съм добра в леглото? — От този въпрос Кейд едва не стана разноглед, а езикът му се върза на възел. Междувременно тя просто въздъхна, намести глава на рамото му и прошепна: — Надявам се да не съм фригидна.

— Не мисля, че има такава опасност. — Кръвното му налягане подскочи в момента, в който Бейли леко захпа ухото му. Ръцете ѝ се плъзнаха под ризата му и ноктите ѝ леко го одраскаха.

— Вкусът ти е толкова хубав — отбеляза тя одобрително и насочи устни към шията му. — На мен ми е ужасно горещо. На теб не ти ли е горещо?

Той изруга, обърна глава и улови устните ѝ. Бейли ухаеше, пулсираше. Кейд си позволи да потъне в нея, да се удави в горещите ѝ, сладостни устни, докато тихите ѝ стенания отекваха в съзнанието му като диаманти в кадифе. Тя бе гъвкава и отстъпчива. Когато отметна назад главата си и му предложи шията си, никой светец не би устоял на

тази покана. Той впи зъби в бялата плът, чу стенанието ѝ и я почувства как оживя под него.

Можеше да я вземе, просто да я положи върху книгите и записките и да се зарови в нея. Почти усещаше великолепия ритъм, който би бил техен и само техен.

И макар да знаеше, че това би било правилно, би било прекрасно, знаеше, че не би било нито едното, нито другото, не сега, не тук.

— Никога не съм желал друга жена, както желая теб. — Зарови пръсти в косите ѝ и обърна главата ѝ към себе си, докато очите им се срещнаха. — По дяволите, съсредоточи се за минутка. Погледни ме.

Бейли не виждаше нищо друго. Не искаше нищо друго. Тялото ѝ бе леко като облак, в съзнанието ѝ нямаше нищо друго, освен него.

— Целуни ме пак, Кейд. Когато го правиш, то е като някакво чудо.

Като се молеше да възвърне силите си, той опря чело в нейното, докато дишането му се възстанови.

— Следващия път, когато те целуна, ще знаеш какво става. — Стана и я вдигна на ръце.

— Главата ми се върти. — Тя прихна и я опря на рамото му.

— На кой главата му не се върти? — С героично според него самообладание я положи на дивана. — Подремни си.

— Добре. — Бейли послушно затвори очи. — Стой тук. Спокойно ми е, когато си тук.

— Да, ще бъда тук. — Кейд прокара ръце през косите си и я загледа как се унася. Някой ден щяха да се смеят на това, помисли той. Може би когато имат внуци.

Остави я да спи и се върна към работата си.

Тя дълбаеше почвата. Слънцето бе като факел в сапфиреното небе. Земята наоколо бе скалиста и изпечена в приглушени отънъци на кафяво, червено и лилаво. Силен и остър бе мирисът на градински чай от бледозелените храсти, подаващи се от пукнатини и цепнатини в земята. Бейли се справяше с работата си с помощта на лопата и чук.

Под тясната саянка на един заоблен камък седяха две жени и я наблюдаваха. Тя изпитваше силно чувство на задоволство, още по-

силно, когато ги погледна и им се усмихна.

Едната имаше къса коса, която грееше като мед, и остро, лисиче лице. И макар очите и да бяха скрити зад големи тъмни очила, Бейли знаеше, че те бяха много, много тъмнозелени.

Другата имаше абаносовочерни коси, въпреки че сега те бяха прибрани под широкополата сламена шапка с глупави червени цветя по периферията. Разпуснатата, косата ѝ би падала тежко чак до кръста. Тя подходдаше на магията на лицето ѝ, на млечнобялата кожа и невъзможно сините очи.

Само като ги погледнеше, я обливаше вълна от любов. Това бе връзката на доверието и споделения живот. Гласовете им звучаха като музика, далечна песен, от която можеше да чуе само откъслечи.

„Бих изпила една студена бира“.

„Каквото и да е студено“.

„Колко дълго мислиш, че ще продължи“?

„До края на живота ни. Следващото лято Париж. Определено.“

„Ако можеш достатъчно задълго да я измъкнеш от скалите“.

„И от гадовете“.

„Определено“.

Усмихна се заради това, че говореха за нея, държаха на нея дотолкова, че да говорят. Щеше да отиде в Париж с тях. Ала за момента се бе захласнала по интересното образувание, надяваше се да намери нещо, което си струва, нещо, което можеше да вземе и да изследва, после да направи от него нещо интересно за своите приятелки.

Трябваше търпение и набито око. Каквото и да намереше днес, щеше да го сподели с тях.

После внезапно сините камъни само дето не паднаха в ръката ѝ. Три съвършени сини диаманта с невероятен размер и блясък. И Бейли ги разгледа по-скоро с удоволствие, отколкото с изненада, завъртя ги в дланта си и почувства как силата им попи в тялото ѝ.

Бурята връхлетя бързо и злобно, скри пламтящото слънце. Тъмнина покри пейзажа. Сега настъпи паника, трябваше много да се бърза. Да се бърза, да се бърза. По един камък на всяка от тях, преди да е станало прекалено късно. Преди да е ударила светкавицата.

Но вече бе прекалено късно. Светкавицата раздра небето, остра като кинжал, и тя бягаше, бягаше накъдето ѝ видят очите. Сама и

ужасена, стените се затваряха около нея, а светкавиците удряха в петите ѝ...

Събуди се задъхана, просната върху дивана. Какво бе сторила? Мили Боже, какво бе сторила? Залюля се, притисна ръка към устата си и изчака треперенето да отmine.

В стаята бе тихо. Нямаше гръмотевици, нямаше светкавици, нямаше бури, които я преследват. В отсрещния ъгъл Кейд дремеше в един фотьойл под светлината на лампа с абажур. В скута му лежеше разтворена книга.

Успокояваше я просто да го вижда там, с разпилени в краката му листи, с чаша на масата пред него. Бе протегнал удобно кръстосаните си крака.

Дори в съня си изглеждаше силен и стабилен. Не я бе оставил сама. Бейли едва се сдържа да не пропълзи в скута му и да заспи отново, сгушена в него. Той я привличаше, прекалено силно действаше на чувствата ѝ. Сякаш нямаше значение, че го познаваше от по-малко от двадесет и четири часа. В края на краищата, тя и себе си не познаваше от много по-отдавна.

Отметна косата си и погледна часовника. Тъкмо минаваше три сутринта, опасно време. Отново се изтегна, облегна глава на ръцете си и се загледа в него. Спомените ѝ от вечерта бяха достатъчно ясни, без празни петна. Знаеше, че му се бе нахвърлила, и това едновременно я смущаваше и развеселяваше.

Беше прав да спре, преди нещата да бяха излезли извън контрол. Знаеше, че е бил прав.

Ала, о, как ѝ се искаше да я бе взел още там на пода. Да я бе взел, преди да бе имала всичкото това време да разсъждава кое е правилно и кое неправилно, преди да се бе замислила за последствията.

Част от тази празнота в нея сега щеше да е запълнена, някои от неопределените желания задоволени.

Въздъхна, обърна се по гръб и се загледа в тавана. И все пак той бе прав да спре. Тя трябваше да помисли.

Затвори очи, не за да се опита да заспи, а за да се върне в спомените си. Кой бяха жените, които бе сънувала? И къде бяха те сега? Неусетно се унесе.

На следващата сутрин Кейд се събуди схванат. Когато се протегна, костите му изпукаха. Разтърка лицето си с ръце и дланите му

изстъргаха върху наболата брада. В момента, в който очите му се проясниха, огледа стаята. Диванът бе празен.

Можеше да помисли, че я бе сънувал, ако не бяха натрупаните по пода книги и листи. Всичко приличаше на сън — красивата разтревожена жена без минало, която в един и същ момент влезе в живота и в сърцето му. В утринната светлина той се чудеше доколко връзката, която чувстваше с нея, бе плод на романтичните му настроения. Любовта от пръв поглед бе нещо романтично и при най-добрите обстоятелства.

А това едва ли бяха най-добрите обстоятелства.

Бейли нямаше нужда той да се захласва по нея, напомни си Кейд. Тя имаше нужда умът му да е бистър. Да си мечтае за начина, по който се бе обвила около него и го бе помолила да прави любов с нея просто не помагаше на логичното мислене.

Трябваше му кафе.

Стана, опита се да разкърши рамене и се запъти към кухнята.

А Бейли бе там, красива като картинка и спретната. Златистата ѝ блестяща коса бе опъната назад с прост ластик, бе облякла раираните синьо-бели панталони, които той ѝ бе купил, и бяла тениска. Бе се опряла с една ръка на масата, в другата държеше димяща чаша и гледаше през прозореца към задния му двор, където между кленовете и цъфналите рози висеше въжен хамак.

— Рано ставаш.

Ръката ѝ стреснато подскочи, после тя се обърна към него и се усмихна. Когато го видя, разрошен от съня, сърцето ѝ продължи да бие малко прекалено бързо.

— Направих кафе. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Миличка, ти ми спаси живота — изрече Кейд прочувствено и посегна да си вземе чаша.

— Изглежда знам как да правя кафе. Очевидно някои неща ми идват естествено. Дори нямаше нужда да се замислям. Малко е силно. Сигурно го обичам силно.

Той вече допиваше чашата си, наслаждавайки се на вкуса, на начина, по който кафето го разтърси.

— Идеално е.

— Добре. Не знаех дали трябва да те събудя. Не бях сигурна по кое време тръгваш за работа и колко време ти трябва да се приготвиш.

— Днес е събота и има три почивни дни, защото в понеделник е празник.

— Какъв празник?

— Четвърти юли. — Доля си чашата. — Фойерверки, картофена салата, духовна музика.

— А-ха. — Пред очите ѝ изплува образът на малко момиченце, седнало в скута на жена, докато в нощното небе избухваха светлини. — Разбира се. През почивните дни няма да ходиш на работа. Сигурно имаш планове.

— Да, имам планове преди обед да отидем в офиса. Мога да ти покажа в какво се състои работата. Днес няма да можем да свършим нещо много, защото всичко е затворено, обаче можем да започнем да подреждаме.

— Не искам да си проваляш празниците. Аз с удоволствие ще отида да оправя кабинета ти, а ти можеш...

— Бейли, аз искам да правя това с теб.

Тя остави чашата си и сплете ръце.

— Защо?

— Защото така ми се струва правилно. Доколкото разбирам, това, което не можеш да измислиш съзнателно, го правиш по инстинкт. — Очите му с цвят на морска мъгла обходиха лицето ѝ и се спряха върху нейните. — Приятно ми е да мисля, че не случайно си избрала точно мен.

— Изненадвам се, че го казваш след начина, по който се държах снощи. Сигурно всяка нощ обикалям баровете и си избирам разни непознати мъже.

Кейд се засмя в чашата си. По-добре бе да се засмее, отколкото да простене.

— Бейли, ако те хваща от една чаша вино, съмнявам се, че прекарваш много време по барове. Никога не съм виждал някой да се отреже толкова бързо.

— Едва ли това е нещо, с което мога да се гордея. — Гласът ѝ бе станал студен и отново го досмеша.

— Не е и нещо, от което трябва да се срамуваш. Освен това не си избрала никакъв непознат мъж. Избра мен. — Смехът светна в очите му. — И двамата знаем, че беше лично, с или без алкохола.

— Защо тогава ти... Не се възползва от предимството си?

— Защото щеше да е точно това. Нямам нищо против да имам предимство, но нямам желание да се възползвам от него. Искаш ли закуска?

Тя поклати глава и го изчака да извади кутия овесени ядки и купа.

— Благодарна съм ти, че се въздържа.

— Наистина ли?

— Не съвсем.

— Добре. — Той усети как самочувствието му се наежва. Извади мляко от хладилника, наля и добави толкова захар, че очите на Бейли се разшириха.

— Това не може да е здравословно.

— Аз живея за риска. — Започна да яде прав. — Мисля по-късно да отидем до центъра, да се повъртим сред туристите. Може да видиш нещо, което да раздвижи паметта ти.

— Добре. — Тя се поколеба и седна. — Аз всъщност не знам нищо за твоята работа, за обичайната ти клиентела. Ала ми се струва, че съвсем добре се справяш с това.

— Обичам загадките. — Кейд сви рамене и добави още овесени ядки. — Ти си ми първият случай на амнезия, ако това имаш предвид. Обикновено се занимавам със застрахователни измами и семейни спорове. И в това понякога има интересни моменти.

— Отдавна ли си детектив?

— От четири години. Пет, ако броим и годината, през която се обучавах в „Гардиън“. Това е голяма охранителна фирма тук, във Вашингтон. Много сериозна. Аз предпочитам да работя сам.

— Случвало ли ти се е някога... Да застреляш някой?

— Не. Жалко наистина, защото съм много добър стрелец. — Видя я как си хапе устните и поклати глава: — Успокой се, Бейли. Полицаяте и частните детективи през цялото време ловят лошите момчета, без да си вадят оръжието. Случвало се е да ударя или да получа удар, но през повечето време става дума за работа с документи, ровене и телефонни разговори. Твоят проблем е просто още един пъзел. Трябва само да се намерят всички парченца и да се подредят.

Тя се надяваше да е прав, надяваше се да може да е толкова просто, толкова обикновено, толкова логично.

— Пак сънувах сън. Имаше две жени. Познавам ги, сигурна съм.

Той взе един стол и седна срещу нея. Бейли му разказа какво бе сънувала.

— Изглежда, че си била в пустиня — заключи Кейд, когато тя свърши. — Аризона, може би Ню Мексико.

— Не знам. Ала не ме беше страх. Бях щастлива, истински щастлива. Докато не започна бурята.

— Има три камъка. Сигурна ли си?

— Да, почти еднакви, но не съвсем. Бяха у мен и бяха толкова красиви, толкова необикновени. Ала не можех да ги държа заедно. Това беше много важно. — Бейли въздъхна. — Не знам колко от това е било истина и колко объркано и символично, както са понякога сънищата.

— Ако единият камък е истински, може да има още два. — Хвана ръката ѝ. — Ако едната жена е истинска, може да има още две. Трябва само да ги намерим.

Минаваше десет, когато влязоха в неговия кабинет. Претрупаната и мръсна кантора я потресе още повече сега, след като го бе видяла как живее. Но изслуша внимателно обясненията му как да печата на компютъра бележките му, как според него трябва да се подреждат нещата по папки, как се работи с телефона и вътрешния телефон.

Когато я остави сама и се затвори в кабинета си, тя се огледа наоколо. Филодендронът бе паднал на една страна и край него се бе разпиляла пръст. Имаше счупени стъкла, лепкави петна от старо кафе и толкова прах, че можеше с лопата да се изрине.

Печатането трябваше да почака, реши Бейли. Никой не можеше да се съсредоточи сред такава неразбория.

Кейд седна на бюрото си и започна да върти телефони. Обади се на туристическата агенция и под предлог, че има ново хоби и планира отпуск, помоли да проверят в кои пустини бе разрешено да се търсят скъпоценни камъни.

От проучванията си предишната вечер бе научил доста за хобито да се изкопават кристали и скъпоценни камъни. След като Бейли му бе разказала съня си, бе сигурен, че е правила точно това.

Може би тя бе от западните щати, а може би просто бе ходила там. Във всеки случай това бе още една следа, която трябваше да се провери.

Замисли се дали да не се обади на специалист по скъпоценните камъни да изследва диаманта. Ала дори при най-малката вероятност Бейли наистина да се бе сдобила с него по противозаконен начин не искаше да рискува.

Взе снимките, които бе направил предишната вечер, и ги подреди на бюрото си. Колко ли можеше да разбере един гемолог от тях?

Може би си струваше да опита. Във вторник, когато празниците минеха, можеше да пробва и това.

Но първо имаше някои други идеи.

Най-напред трябваше да провери нещо важно. Хвана отново телефона и започна да върти. Намери детектив Мик Маршал у дома му.

— По дяволите, Кейд, днес е събота. Навън двадесет души умират от глад, а кюфтетата изгарят на скарата.

— Правиш купон, а не си ме поканил? Съкрушен съм.

— Не каня на барбекю момчета, които си играят на полицаи.

— Сега вече наистина ме обиди. Спечели ли онова уиски?

— Отпечатъците, които ми изпрати, не съвпадат с нищо регистрирано. Нищо не изскочи.

Кейд изпита едновременно облекчение и смут.

— Добре. Още нищо ли не си чул за изчезнал камък?

— Може би ще ми кажеш какъв е този камък.

— Голям и лъскав. Ако са съобщили за него, няма начин да не чуеш.

— Нищо не е съобщено и мисля, че главата ти е пълна с камъни, Парис. А сега, освен ако не искаш да ми разкажеш, чакат ме гладни гърла.

— Ще ти се обадя по-късно. И за уискито. Затвори и потъна в мисли.

Светкавиците продължаваха да се връщат в сънищата на Бейли. Вечерта, преди да дойде в кантората му, бе имало гръмотевични бури. Можеше да е наистина толкова просто — едно от последните неща, които тя си спомняше, да бяха светкавиците и гръмотевичните. А може би просто имаше страх от бури.

Бейли говореше и за тъмнина. Онази нощ в центъра бе спирал токът. Той вече бе проверил. Може би тъмнината бе буквална, а не символична.

Сигурно е била на закрито. Не бе споменавала нищо за дъжд, нито че е била мокра. Вътре в къща? В сграда с офиси? Ако това, което ѝ се бе случило, ѝ се бе случило нощта, преди да дойде при него, тогава бе почти сигурно, че то се бе случило във Вашингтон.

Ала нямаше никакво съобщение за липсващ диамант. В сънищата ѝ продължаваше да се появява и числото три. Три камъка. Три звезди. Три жени. Триъгълник. Символичен или истински?

Започна отново да пише, в две колони. В едната изброяваше спомените от сънищата като буквални неща, в другата като символизъм.

И колкото по-дълго работеше, толкова повече стигаше до идеята, че истината бе комбинация от двете.

Пригответи се да пълзи по корем и вдигна за последен път телефона. Съпругът на сестра му Мъфи бе от семейство, което се занимаваше с един от най-старите и престижни бизнеси на Източното крайбрежие. Бижутери Уестлейк.

Когато Кейд излезе от кабинета си, ушите му още звъняха и нервите му бяха опънати. Това бяха обичайните последствия от разговорите със сестра му. Но беше изпросил каквото искаше.

Шокът, който изживя, когато влезе в чистата подредена стая и видя как Бейли седи пред компютъра и трака по клавиатурата, веднага му оправи настроението.

— Ти си богиня. — Той грабна ръката ѝ и я обсипа с целувки. — Направила си чудеса.

— Беше много мръсно. Направо отвратително.

— Да, вероятно. Тя свъси вежди.

— В чекмеджетата имаше мухлясала храна.

— Не се и съмнявам. Ти можеш да работиш на компютър.

Бейли се намръщи към екрана.

— Очевидно. Беше както когато сутринта правих кафе. Без да се замислям.

— Щом можеш да работиш, знаеш и как да го изключиш. Да отидем в центъра. Ще ти купя сладолед.

— Едва съм започнала.

— Това може да почака. — Посегна да изключи компютъра, ала тя го плесна през ръката.

— Не, не съм го съхранила. — Като си мърмореше под носа, натисна няколко клавиша с такава самоувереност, че сърцето му се преизпълни с възхищение — Ще ми трябват още няколко часа да приведа нещата тук в ред.

— Ще се върнем. Ще се помотаем два часа, после ще имаме сериозна работа.

— Каква работа? — попита Бейли и стана.

— Осигурил съм ти достъп до рефрактомер — издърпа я през вратата. — Какъв сладолед искаш?

ПЕТА ГЛАВА

— Зет ти е собственик на „Уестлейк“?

— Не лично той. Семеен бизнес.

— Семеен бизнес. — Главата на Бейли още се въртеше. По някакъв начин от разчистването на мухлясали сандвичи от кантонерката се бе озовала на стълбите на мемориала на Линкълн и ядеше ягодов сладолед. Това само по себе си бе смущаващо, ала начинът, по който Кейд се провираше през движението, караше на зигзаг и минаваше на жълто, съвсем я бе замаял.

— А-ха. — Той нападна своя шоколадов сладолед с ядки. Тъй като Бейли не бе изразила предпочитания, за нея взе ягодов, защото това му се струваше по-момичешки вкус. — Имат клонове из цялата страна, но основната им база е тук. Мъфи се запознала с Роналд на благотворителен турнир по тенис, когато го ударила по главата с една висока топка. Много романтично.

— Разбирам. — Или поне се опитваше. — И той се съгласи да ни позволи да ползваме оборудването?

— Мъфи се съгласи. Роналд прави всичко, което иска Мъфи.

Бейли ближеше топящия се сладолед и гледеше как туристите пълзят нагоре-надолу по стъпалата.

— Мислех, че ти е сърдита.

— Сдобрихме се. Е, подкупух я. Камила взема уроци и по балет. Следващия месец ще има рецитал, така че аз ще отида да гледам как се върти с балеринска поличка, което, повярвай ми, не е приятна гледка.

Тя едва сдържа смеха си.

— Колко си злобен.

— Хей, аз съм виждал Камила по балеринска поличка, а ти не си. Направо съм великодушен. — Харесваше му да я гледа как се усмихва, как просто се разхожда с него, яде ягодов сладолед и се усмихва. — После има един Чип. Това е другият мутант на Мъфи. Той свири на пиколо.

— Това вече си го измисляш.

— Не бих могъл да си го измисля, моето въображение си има граници. След две седмици ще трябва да седя на първия ред в средата и да слушам Чип и неговото пиколо на концерт на някаква група. — Кейд потрепери. — Ще си купя тапи за уши. Хайде да поседнем.

Разположиха се на гладките стъпала под мъдрия и меланхоличен президент. Духаше лек ветрец, който разклащаше задушния летен въздух, ала не можеше да направи нищо с горещата влага, която извираше от тротоарите. Бейли я виждаше как трепти на вълни във въздуха като пустинен мираж.

Във всичко това имаше нещо смътно познато — преминаващите тълпи от хора, блъскащите се пешеходци, щраканията на фотоапаратите, смесицата от гласове и акценти, миризмата на пот и изгорели газове, цветя в саксии, продавачи, разносящи стоката си.

— Трябва да съм била тук — промълви тя. — Обаче всичко ми е размазано, като в чужд сън.

— Ще ти се проясни. — Той прибра кичур коса зад ухото й. — Вече ти се връщат някои неща. Знаеш как се прави кафе, как се работи на компютър, можеш да подредиш един кабинет.

— Може да съм била секретарка.

Кейд не мислеше така. Начинът, по който снощи бе избълвала сведенията за диамантите, го навеждаше на друга идея. Но искаше да я претегли, преди да я сподели с нея.

— Ако си била секретарка, ще ти удвоя заплатата, ако работиш при мен. — Весело се изправи и й подаде ръка. — Трябва да пазаруваме.

— Какво да пазаруваме?

— Имаш нужда от очила за четене. Да пообиколим магазините.

Това бе още едно преживяване — големият търговски център, пълен с хора, които търсят да купят нещо на сметка. Празничните разпродажби бяха в разгара си. Въпреки жегата се продаваха зимни палта с двадесет процента намаление, а есенната мода изместваше пообраните остатъци от летни дрехи.

Той я заведе в един магазин, в който обещаваха очила до един час, и сам попълни необходимите формуляри, докато Бейли разглеждаше изложените във витрините по стените рамки.

В него се разля вълна от топлина, когато я записа като Бейли Парис и написа собствения си адрес. Изглеждаше му правилно,

чувстваше го правилно. А когато я заведоха отзад за преглед — безплатен, ако се купят рамки, я целуна по бузата.

След по-малко от два часа тя отново бе в колата му и разглеждаше красивите малки очила с телени рамки и пълната торба с покупки.

— Кога си успял да вземеш всичко това? — С чисто женско вълнение погали кожената чанта с презрамка за през рамо.

— Всичко е въпрос на стратегия и планиране, да знаеш какво искаш и да не се разсейваш.

Бейли надзърна в пликчето от магазина за бельо и видя плътна черна коприна. Предпазливо измъкна плата. Не бе кой знае колко голям, помисли тя.

— Трябва да спиш с нещо — обясни Кейд. — Това е от разпродажба. Направо го подарявах.

Бейли може и да не знаеше коя е, ала бе съвсем сигурна, че можеше да различи нощница от бельо за прелъстяване. Пъкна коприната обратно в плика, разрови по-дълбоко и откри кесийка с кристали.

— О, прекрасни са.

— Имаше един такъв природонаучен магазин, така че избрах някои камъчета. — Спря на един стоп и се обърна да я погледне. — Избрах тези, които ми харесаха. Гладките са... Как се казват?

— Полирани камъни — прошепна тя и леко ги докосна с върха на пръста си. — Червен халцедон, цитрин, планински кристал, яспис. — Грейнала от удоволствие, разви опаковъчната хартия. — Турмалин, рубелит и верделит... Виждаш ли розовите и зелени оттенъци? А това е флуорит, един от любимите ми. Аз... — Замълча и притисна ръка към слепоочието си.

Той посегна и наслуки извади един камък.

— Какво е това?

— Александрит. Той е хризоберил, прозрачен камък. Цветът му се променя от светлината. Виж, сега е синкавозелен, но на изкуствена светлина става вишневочервен или виолетов. — Преглътна мъчително, защото знанията ги имаше, просто ги имаше в съзнанието й. — Има много предназначения, ала е рядък и скъп. Наречен е така в чест на цар Александър Първи.

— Добре, отпусни се, поеми дълбоко въздух. — Кейд направи завоя и пое по улицата с трите платна. — Ти познаваш камъните, Бейли.

— Очевидно.

— И те ти доставят удоволствие. — Лицето ѝ буквално грееше, докато ги разглеждаше.

— Това ме плаши. Колкото повече информация се трупа в главата ми, толкова повече ме плаши.

Той спря на своята алея и се обърна към нея:

— Готова ли си да свършим с това днес?

Би могла да каже не, разбра тя. Кейд щеше да я заведе вътре, в къщата си, където щеше да бъде в безопасност. Можеше да се качи в прекрасната спалня и да се затвори. Нямаше да се налага да се изправи пред нищо, освен пред собственото си малодушие.

— Искам да съм готова. Ще бъда — добави Бейли и въздъхна. — Трябва да бъда.

— Добре. — Той бързо стисна ръката ѝ. — Чакай ме тук. Аз ще взема диаманта.

„Уестлейк“ се помещаваше в прекрасна стара сграда с гранитни колони и високи прозорци със сатенени завеси. Това не бе място за сключване на сделки. Единственият знак бе дискретна елегантна месингова табелка до извитата входна врата.

Кейд мина отзад.

— Гласят се да затварят — обясни той. — Ако познавам Мъфи, тя е накарала Роналд да чака тук. Той може да не ми се зарадва много, така че... Да, ето я неговата кола. — Паркира до сериозния сив мерцедес. — Само се включи в играта, а?

— Да се включи в играта? — намръщи се Бейли, докато Кейд пъхаше камъните в новата ѝ ръчна чанта. — Какво имаш предвид?

— Трябваше да измисля една малка историйка, за да я уговоря. — Протегна се и ѝ отвори вратата на колата. — Просто се съгласявай с всичко.

Тя излезе и тръгна с него към задния вход.

— Може би ще ми бъде от полза да знам с какво ще се съгласявам.

— Не се безпокой. — Той натисна звънеца. — Аз ще се оправя.

Бейли намести тежката си вече чанта на рамото.

— Ако си излъгал роднините си, мисля, че би трябвало да... — Млъкна, когато тежката желязна врата се отвори.

— Здравей, Кейд — кимна отсечено Роналд Уестлейк. Кейд се оказа прав, помисли веднага Бейли. Този човек не му се зарадва. Бе среден на ръст, строен и представителен, с тъмносин костюм и вратовръзка на пастелни райета, толкова здраво стегната, че бе чудно как още диша. Лицето му бе загоряло, в старателно оформената му тъмна коса се забелязваха дискретни сребристи нишки. От цялото му същество се излъчваше достойнство.

— Радвам се да те видя, Роналд — отвърна Кейд весело, и сякаш поздравът на Роналд бе пълен с топлота, ентусиазирано раздруса ръката му. — Как върви голфът? Мъфи ми каза, че напредваш. — Докато говореше, той се вмъкна вътре, също като амбулантен търговец, помисли Бейли, подпрял вратата с крак. — Това е Бейли. Мъфи може да ти е споменавала нещо за нея. — Кейд собственически обви ръка около раменете ѝ и я издърпа от вътрешната страна.

— Да, много ми е приятно.

— Пазя я за себе си — добави Кейд, преди Бейли да бе успяла да се обади. — Сигурно разбираш защо. — С естествен жест вдигна лицето ѝ и я целуна. — Много съм ти благодарен, че ни позволяваш да си поиграем с твоята апаратура. Бейли е във възторг. За нея това е нещо като работа в извънработно време, да ми покаже как работи с камъните. — Раздруса чантата ѝ и камъните вътре изтропаха.

— Никога досега не си проявявал интерес към скъпоценните камъни — подчерта Роналд.

— Преди не познавах Бейли — обясни нехайно Кейд. — Сега съм очарован. А след като успях да я убедя да остане в Щатите, тя ще трябва да помисли да отвори свой собствен малък бутик. Нали, любов моя?

— Аз...

— Загубата на Англия е печалба за нас — продължи той. — И ако някой от кралското семейство иска още някоя дрънкулка, ще трябва да дойде тук. Няма да те пусна. — Кейд отново я целуна, силно, докато Роналд се мусеше и подръпваше вратовръзката си.

— Кейд каза, че от известно време правите бижута. Толкова е отговорно кралското семейство да избира вашите произведения.

— Това е също нещо като всичко да е в семейството — намеси се отново Кейд и намигна. — След като майката на Бейли е братовчедка на Даяна. Трета ли беше, или четвърта, миличка? Е, всъщност каква е разликата?

— Трета — каза Бейли, изненадана от себе си не само че отговаря, а и че придава на гласа си едва доловим изискан британски акцент. — Те не са много близки. Кейд преувеличава. Просто преди няколко години една брошка, която аз бях измислила, привлече погледа на принцесата на Уелс. Тя е доста придирчив купувач, нали знаете.

— Да, да, наистина. — Акцентът имаше забележим ефект върху човек със светските изисквания на Роналд. Усмивката му стана поширока, гласът му по-топъл. — Радвам се, че можахте да се отбиете. Искате ли да можех да остана, да ви разведа.

— Не искаме да те задържаме. — Кейд вече го тупаше по гърба. — Мъфи ми каза, че имате гости.

— Ужасно е нахално от страна на Кейд да прекъсва празника ви. Аз толкова бих желала една обиколка някой друг път.

— Разбира се, винаги, винаги, когато пожелаете. И трябва да се опитате да минете през къщи тази вечер. — Ентусиазиран от идеята на гости да му дойде дори такава далечна роднина на кралска особа, Роналд ги поведе към бижутерската работилница. — Ние сме много строги в избора на оборудването си, както и на камъните си. Репутацията на Уестлейк е била безупречна поколения наред.

— Ах, да. — Сърцето ѝ се разтуптя, докато оглеждаше оборудването в остъклената стая, работните маси, триончетата, везните. — Доста високо ниво.

— Ние се гордеем, че предлагаме на нашите клиенти само най-доброто. Често разрязваме и шлифоваме камъните си тук и имаме наши собствени шлифовани.

Ръката ѝ леко трепна, когато докосна един шлифовъчен диск. Плоча, помисли Бейли, за придаване форма на камъка. Виждаше как бе направена — камъкът се залепва за дървен държач, който се шлифова върху шлифовъчния диск и постепенно се завърта за получаване на заоблена форма.

Тя го знаеше, почти чуваше звука, усещаше вибрациите.

— Обичам работата с шлифовъчен диск — каза тихо. — Каква прецизност.

— Боя се, че аз само се възхищавам от майсторите и художниците. Прекрасен пръстен. Може ли? — Роналд хвана лявата ѝ ръка и се вгледа в трите камъка, подредени в изящна дъга върху гравирано злато. — По ваш проект ли е?

— Да. — Това ѝ се стори най-добрият отговор. — Особено обичам да работя с цветни камъни.

— Трябва някой път скоро да видите какво имаме ние. — Роналд погледна към часовника си и изцъка с език. — Закъснявам. Когато свършите, пазачът ще ви изведе. Моля ви, стойте колкото искате. Страх ме е, че самата изложбена зала е заключена и ще трябва пазачът да ви отвори задната врата. — Усмихна се на Бейли като професионалист на професионалист. — Разбирате колко е важна сигурността в нашата работа.

— Естествено. Толкова ви благодаря, че ни отделихте от времето си, господин Уестлейк.

Роналд пое протегнатата ѝ ръка.

— Роналд, моля. И удоволствието е изцяло мое. Не трябва да позволявате на Кейд да е такъв егоист и да ви пази само за себе си. Мъфи няма търпение да се запознае с бъдещата си снаха. Опитайте се да минете по-късно.

Бейли издаде някакъв сподавен звук, който Кейд бързо заглуши с бъбренето си и само дето не изхвърли Роналд навън.

— Снаха ли? — едва успя да попита тя.

— Трябваше да им кажа нещо. — Той разпери ръце, самата невинност. — Опитват се да ме оженят отново още откак изсъхна мастилото върху удостоверението ми за развод. А след като ти си кралска особа, така да се каже, си на няколко стъпала по-високо в социалната стълбица от жените, за които ме сватосват.

— Горкият Кейд, отляво и отдясно да му се нахвърлят жени.

— Много страдах. — В очите ѝ се появи опасен блясък и той опита най-милата си усмивка. — Представа нямаш колко съм страдал. Дръж ме да не падна.

Бейли го плесна по ръката.

— И всичко това за теб е голяма шега?

— Не, но част от него е забавно. — Кейд реши, че ръцете му ще са на по-безопасно място в джобовете. — Гарантирам ти, че сестра ми

е загоряла телефонните жици, откак говорих с нея сутринта. А сега, когато Роналд те *видя*...

— Ти си излъгал роднините си.

— Да. Понякога е забавно. А понякога е просто необходимо за оцеляването. — Той наклони глава. — Ти добре се справи, миличка. Този акцент беше хубаво хрумване.

— Поддадох се и не съм горда с това.

— От теб би излязъл добър детектив. Да ти кажа, едно от основните изисквания в професията е да можеш да лъжеш бързо и добре.

— И целта оправдава средствата?

— До голяма степен. — Осъдителната студенина в гласа и започваше да го дразни. Имаше чувството, че тя не се чувства толкова удобно в сенчестите оттенъци, колкото той. — Вътре сме, нали? А малкият прием на Роналд и Мъфи ще има огромен успех. Къде е тогава проблемът?

— Не знам, ала не ми харесва. — Лъжата, самият факт, че има лъжа, я караше да се чувства ужасно неудобно. — Просто една лъжа води до следващата.

— А достатъчно лъжи понякога водят до истината. — Кейд взе чантата ѝ, отвори я, извади кадифената торбичка и изсипа диаманта върху дланта си. — Истината ли искаш, Бейли? Или искаш честност?

— Мисля, че не би трябвало да има разлика. — Но взе камъка от него. — Добре, както казваш, ние сме тук. Какво искаш да направя?

— Провери дали е истински.

— Разбира се, че е истински — заяви тя нетърпеливо. — Знам, че е истински.

Той само вдигна вежди.

— Докажи го.

Бейли изсумтя, обърна се и се запъти към микроскопа.

Включи осветлението на тъмното поле и с инстинктивна точност нагласи фокуса.

— Красиво — промълви след малко с благоговейни нотки в гласа си. — Просто красиво.

— Какво виждаш?

— Вътрешността на камъка. Няма съмнение, че е с естествен произход. Включенията са характерни.

— Дай да видя. — Избута я настрани и се наведе над микроскопа. — Може да е какво ли не.

— Не, не. Няма въздушни мехурчета. Щеше да има, ако беше изкуствен. И примесите.

— На мен това не ми говори нищо. Син е, а син означава сапфир.

— Ох, за Бога, сапфирът е корунд. Мислиш ли, че не мога да различа корунд от въглерод? — Тя грабна камъка и се запъти към друг прибор. — Това е поларископ. Той проверява дали камъкът е единично или двойно пречупващ. Както вече ти казах, сапфирите са двойно пречупващи, диамантите единично.

Продължаваше да работи, като си мърмореше под носа, слагаше си очилата, когато имаше нужда, окачваше ги на деколтето на блузата си, когато не ѝ трябваша. Всяко движение бе уверено, привично, точно.

Кейд пхна ръце в задните джобове на панталона си, залюля се на пети и се загледа в нея.

— Ето, и рефрактомера — обяви Бейли. — Всеки идиот може да види, че според показателя на лъчепречупване това е диамант, а не сапфир. — Обърна се и вдигна камъка. — Това е син диамант, шлифован като брилянт, сто и две цяло и шест карата.

— Трябва ти само една бяла престилка — каза той тихо.

— Моля?

— Ти работиш с тези неща, Бейли. Мислех, че може да ти е само хоби, ала ти си прекалено точна, прекалено уверена. И прекалено лесно се дразниш от въпроси. Затова моето заключение е, че ти работиш със скъпоценни камъни. Това оборудване ти е също толкова познато, колкото и кафеварката. То просто е част от твоя живот.

Тя отпусна ръка и се облегна назад на стола.

— Ти не направи всичко това, не си причини тези неприятности, за да идентифицираме диаманта, нали?

— Да кажем, че това е допълнителна екстра. Сега трябва да разберем дали се занимаваш с търговия на скъпоценни камъни, или с бижута. Ето как това се е озовало в теб. — Взе диаманта от нея и го огледа. — А то не е нещо, което ще видиш да се продава в магазина на Уестлейк или на някой друг бижутер. То е от частна колекция или от музей. Тук, в града, има един наистина добър музей, нарича се Смитсънов институт. Може да си чувала за него.

— Ти мислиш... Че съм го взела от Смитсъновия институт?

— Мисля, че някой там може да е чул за него. — Небрежно пусна безценния камък в джоба си. — Ще трябва да почакаме до утре, сега е затворено. Не, по дяволите, до вторник. — Подсвирна през зъби. — Утре е четвърти, а понеделник не е работен ден.

— Какво ще правим до вторник?

— Можем да започнем с телефонните указатели. Чудя се колко гемолози има във Вашингтон.

Очилата означаваха, че можеше да се рови из всички книги, без да рискува да я заболи глава. И Бейли се ровеше. Това бе, мислеше си, като препрочитане на любима приказка. Всичко ѝ бе познато, но ѝ бе приятно отново да си го припомни.

Прочете за историята на гравирването върху камък в Месопотамия, за скъпоценните камъни от Елинистичния период, за флорентинските гравюри.

Чете за прочутите диаманти, за Варгас, за Джонкер, за Великия Могол, изчезнали преди векове. За Мария Антоанета и диамантената огърлица, която според някои ѝ струвала главата.

Чете технически сведения за шлифоването на скъпоценните камъни, за разпознаването им, за оптичните им свойства и образуването им.

Всичко ѝ бе съвсем ясно, четеше гладко като карнелиана, който търкаляше между пръстите си.

Как бе възможно да помни камъни, а да не помни хора? Без усилия можеше да разпознае и да обсъжда свойствата на стотици кристали и скъпоценни камъни. Ала в целия свят имаше един-единствен човек, когото познаваше.

И този човек дори не бе самата тя.

Бейли познаваше само Кейд. Кейд Парис, с неговия бърз, често смущаващ ум. Кейд, с неговите нежни и търпеливи ръце и невероятни зелени очи. Очи, които я гледаха така, сякаш тя можеше да е центърът на света.

И въпреки това неговият свят бе толкова голям в сравнение с нейния. Той бе населен с хора, със спомени, с места, където е бил, неща, които е правил, моменти, които е споделил с другите.

Огромният бял екран, който бе нейното минало, я преследваше.

Какви хора бе познавала, кого бе обичала или мразила? Обичал ли бе някой нея? Кого бе наранила, кой я бе наранил? И къде бе ходила?

Учен ли беше, или крадец? Любима или самотна?

Искаше да е любима. Любима на Кейд. Бе ужасяващо колко много го искаше. Да потъне с него в леглото и да остави всичко да се понесе по тази топла река от усещания. Искаше той да я докосва, истински да я докосва. Да чувства ръцете си върху нея, да ги усеща как се плъзгат по голата плът и я стоплят, да я отнасят някъде, където миналото не означаваше нищо и бъдещето нямаше значение.

Където имаше само настояще, ненаситното и прекрасно настояще.

И Бейли щеше да може да го докосва, да усеща мускулите по гърба и раменете му. Сърцето му щеше да бие срещу нейното, а тя щеше да се извие, за да го посрещне, за да го поеме. И тогава...

Подскочи, когато книгата с трясък се затвори.

— Почини си — заповяда ѝ Кейд и премести книгата от другата страна на масата, на която бе седнала да чете. — Очите ти ще изпадат.

— Ох, аз... — Мили Боже, помисли тя, като го гледаше с широко отворени очи. Само дете не трепереше, възбудена от собствените си фантазии. Пулсът ѝ прескачаше като шейна по неравен лед. — Аз просто...

— Виж, цялата си се зачервила. — Той се обърна да вземе каната с чай с лед от хладилника и Бейли завъртя очи към гърба му. Зачервена? Зачервена ли беше? Не виждаше ли Кейд, че направо се бе разляла! Той ѝ наля чаша чай с лед, а за себе си отвори бутилка бира. — Достатъчно свършихме като за един ден. Мисля си за пържоли на скара. Да видим дали можеш да направиш една салата. Хей! — Протегна ръка да задържи чашата, която ѝ бе подал. — Ръцете ти треперят. Преуморила си се.

— Не, аз... — Едва ли можеше да му каже, че току-що сериозно се бе замислила да го ухапе по врата. Внимателно свали очилата си, сгъна ги и ги остави на масата. — Може би малко. Толкова много неща са ми в ума.

— Аз имам идеална противоотрова срещу прекомерното мислене. — Хвана я за ръката и я издърпа към вратата и навън, където въздухът бе натежал от жегата и от опияняващия аромат на рози. —

Половин час бездействие. — Взе чашата ѝ и я остави на малката масичка от ковано желязо до въжения хамак, сложи своята бира до нея. — Хайде, за малко ще погледаме небето.

Кейд искаше тя да легне до него? Да легне сгушена в него, докато цялото ѝ същество крещеше, че го желае?

— Не мисля, че би трябвало...

— Разбира се, че би трябвало. — За да разреши проблема, той я бутна и се стовари в хамака с нея. Хамакът се разлюля, Бейли се вкопчи в него и Кейд се разсмя. — Просто се отпусни. Това е едно от любимите ми занимания. Тук винаги е имало хамак, откак се помня. Чичо ми обичаше да дреме в него, когато трябваше да работи в градината. — Пъхна ръка под нея и хвана нервната ѝ длан. — Приятно и уютно. Между листата се виждат малки парченца небе. — Тук, под кленовете, бе прохладно. Когато той сложи преплетените им ръце върху гърдите си, тя усети как сърцето му бие равномерно. — Често се измъквах и идвах тук. Толкова съм мечтал, толкова планове съм кроил в този хамак. Тук винаги е спокойно и когато се люлееш в хамака на сянка, нищо не изглежда спешно.

— Сигурно е като да си в люлка. — Бейли си заповяда да се отпусне, разтърсена до мозъка на костите си от това, колко ѝ се иска да се изтърколи върху него.

— Нещата изглеждат по-лесни от хамака. — Кейд се заигра с пръстите ѝ, очарован от тяхната грациозност и от блясъка на пръстените. Целуна ги разсеяно и сърцето ѝ се преобърна в гърдите. — Вярваш ли ми, Бейли?

В този момент тя бе сигурна, че каквото и да бе било миналото ѝ, никога не бе вярвала повече на когото и да било друг.

— Да.

— Хайде да изиграем една игра.

Въображението ѝ се завъртя около няколко еротични идеи.

— Ъ-ъ-ъ... Каква игра?

— Асоциация на думи. Ти ще изпразниш съзнанието си и аз ще кажа една дума. Каквото ти изплува в съзнанието, ще го кажеш.

— Асоциация на думи. — Бейли затвори очи. Не бе сигурна дали да изпищи, или да се разсмее. — Мислиш, че това ще раздвижи паметта ми?

— Няма да навреди, но нека просто да мислим за това като за мързелива игра, която да играем на сянка. Готова ли си?

Тя кимна, без да отваря очи, и се остави да се унесе от поклащането на хамака.

— Добре.

— Град.

— Тълпа.

— Пустиня.

— Слънце.

— Работа.

— Удовлетворение.

— Огън.

— Синьо.

Когато отвори очи и понечи да се размърда, той я привлече към себе си.

— Не, не спирай, не се опитвай да анализираш. Просто го остави да се появи. Готова ли си? Любов.

— Приятели. — Въздъхна и усети, че отново се отпусна. — Приятели — повтори Бейли.

— Семейство.

— Майка. — Издаде тих звук и Кейд я погали.

— Щастие.

— Детство.

— Диамант.

— Сила.

— Светкавица.

— Убийство. — Тя се задъха и се опита да скрие лице в рамото му. — Не мога да го направя. Не мога да погледна там.

— Добре, всичко е наред. Това е достатъчно. — Погали я по косите и макар че ръката му бе нежна, очите му бяха горещи, докато се взираха през балдахина на листата.

Който и да я бе изплашил, който и да я караше да трепери от ужас, щеше да си плати.

Докато Кейд прегръщаше Бейли под кленовите дървета, друг човек стоеше на каменната тераса над голямо имение с плавно

издигащи се хълмове, добре поддържани градини, избликващи фонтани. Той беше бесен.

Жената бе изчезнала от лицето на земята заедно с неговата собственост. А неговите сили бяха разпилени като трите Звезди.

Би трябвало да е просто. Те бяха почти в ръцете му.

Ала онзи приказлив глупак бе изпаднал в паника. Или просто бе станал прекалено алчен. Във всеки случай, бе оставил жената да избяга, а неговите диаманти бяха изчезнали заедно с нея.

Прекалено много време бе минало, помисли той и потропа с малката си добре поддържана ръка по каменния парапет. Едната жена бе изчезнала, другата бягаше, а третата не можеше да отговори на неговите въпроси.

Това трябваше да се оправи, и то скоро. Графикът вече бе нарушен. За това можеше да обвинява само един човек, помисли той, влезе в изискания си кабинет и вдигна телефона.

— Доведи ми го. — Това бе всичко, което каза. Остави слушалката с небрежната арогантност на човек, свикнал нарежданията му да се изпълняват.

ШЕСТА ГЛАВА

Събота вечер. Той я заведе на танци. Бейли си представяше прекарване край кухненската маса с книги и кани силно кафе след вечеря. Вместо това Кейд я измъкна от къщата, преди да бе свършила с почистването, като едва и даде време да прекара една четка през косата си.

Трябваше ѝ да се разсее, така ѝ каза. Трябваше ѝ музика. Трябваше ѝ да усети живота. Определено бе усещане.

Никога не бе виждала нищо такова. Това знаеше. Шумният, претъпкан клуб в сърцето на Джорджтаун вибрираше от живот, тресеше се от пода до тавана от гласове и крака. Музиката бе толкова силна, че тя не можеше да чуе собствените си мисли, а малката масичка, която той успя да намери за тях в средата на всичко това, още лепнеше от бирата на последния посетител.

Всичко това я изненадваше.

Изглеждаше, че никой никого не познава. Или се познаваха достатъчно добре, за да флиртуват пред публика. Със сигурност разгорещените извиващи се движения на тяло срещу тяло на миниатюрния дансинг не бяха нищо друго, освен ритуал за чифтосване.

Кейд и донесе газирана вода, самият той се задоволи със същата безопасна напитка, и се загледа в шоуто. Нещо повече, Кейд я наблюдаваше как тя наблюдава шоуто.

Светлините проблясваха, гласовете кънтяха и сякаш никой за нищо не го бе грижа.

— Това ли правиш обикновено през почивните дни? — Бейли трябваше да вика в ухото му и въпреки това не бе сигурна, че я бе чул през грохота и оглушителния шум на китари и барабани.

— От време на време. — *Едва ли някога*, помисли той, като наблюдаваше приливите и отливите на самотни посетители на бара. Определено не кой знае колко, откакто завърши колежа. Идеята да я доведе тук бе импулсивна, дори плод на вдъхновение. Тя нямаше да

може да мисли и да се тревожи в такива условия. — Това е някаква местна група. — Премести стола си по-близо до нейния и обви ръка около раменете ѝ. — Това е долен мръсен рок. Никакво кънтри, никакви буламачи, никакво лигавене. Просто истински купон. Какво мислиш?

Бейли се помъчи да мисли, да се настрои към тежкия пулсиращ и повтарящ се ритъм. Над връхлитащия океан от музика групата крещеше за мръсни номера и как се правят безплатно.

— Не знам, но това определено не е „Одата на радостта“.

Кейд се засмя на глас и я хвана за ръката.

— Ела да танцуваме.

Обзе я моментна паника. Дланите ѝ овлажняха, очите ѝ станаха огромни.

— Едва ли знам как да...

— По дяволите, Бейли, тук няма повече място, отколкото да се наруши някоя и друга Божя заповед. За това не се иска никакъв опит.

— Да, но... — Той я повлече към дансинга, като си проправяше път между масите и се блъскаше в хората. Тя загуби бройката на краката, които трябва да бяха настъпили. — Кейд, бих предпочела да гледам.

— Трябва да изпиташ всичко. — Дръпна я рязко в прегръдките си и я сграбчи за бедрата с интимен и собственически жест, от който дъхът ѝ спря. — Видя ли? Една Божя заповед по-малко. — И изведнъж тялото му започна да се движи похотливо срещу нейното. — Останалото е лесно.

— Не мисля, че някога съм правила такова нещо. — От въртящите се проблясващи светлини ѝ се зави свят. — Сигурна съм, че щях да го запомня.

Той помисли, че вероятно бе права. Имаше нещо напълно невинно в начина, по който се препъваше, в начина, по който бузите и пламнаха. Плъзна ръце нагоре и ги обви около кръста ѝ.

— Това е просто танц.

— Не мисля така. Сигурно съм танцувала и преди.

— Прегърни ме през врата. — Сам вдигна ръцете ѝ. — И ме целуни.

— Моля?

— Няма значение.

Лицето му бе близо, а музиката изпълваше главата ѝ. Топлината от тялото му, от всички тела, притиснати толкова близо около тях, бе гореща като в пещ. Бейли не можеше да диша, не можеше да мисли и когато устните му се спуснаха към нейните, нямаше нищо против.

Главата ѝ пулсираше от ритъма на баса, безжалостно горещ, въздухът бе гъст от дим и телесна топлина, натежал от пот, алкохол и смесени парфюми. Всичко това избледня. Тя се олюля срещу него, устните ѝ се разтвориха и силният му мъжки аромат я изпълни.

— Ако бяхме останали у дома, сега щяхме да сме в леглото — прошепна Кейд и плъзна устни към ухото ѝ. Бе си сложила парфюма, който той ѝ бе купил. Мирисът му бе необяснимо интимен. — Искам те в леглото, Бейли. Искам да съм в теб.

Тя затвори очи и се сгуши в него. Със сигурност никой досега не ѝ бе говорил такива неща. Не би могла да забрави това диво вълнение, този див страх. Пръстите ѝ се плъзнаха в разрошената му коса, която се извиваше над яката.

— Преди, когато бях в кухнята, аз...

— Знам. — Кейд погъделичка с език ухото ѝ и навсякъде я прониза огън. — Можех да те имам. Мислиш ли, че не виждах? — За да измъчи и двамата, докосна с устни шията ѝ. — Затова сме тук, вместо у дома. Ти не си готова за това, което искам от теб.

— В това няма никакъв смисъл. — Струваше ѝ се, че едва го бе прошепнала, ала той я чу.

— Кой, по дяволите, се интересува от смисъла? Това е сега. — Улови брадичката ѝ и отново вдигна лицето ѝ. — Ние сме сега. — И я целуна, докато кръвта запулсира в главата ѝ. — Може да бъде горещо. — Захапа долната ѝ устна, докато бе готова да се разлее на пода. — Или сладко. — След това я погали нежно с език. — Може да е забавно. — Завъртя я и отново я грабна в прегръдките си с такава естествена грация, че Бейли премигна. — Каквото искаш.

Ръцете ѝ се бяха впили в раменете му, лицето ѝ бе близо до неговото. Светлините се въртяха около тях, музиката бумтеше.

— Мисля... Мисля, че е по-безопасно да е забавно. Засега.

— Тогава да се забавляваме. — Отново я отдалечи от себе си и я завъртя два пъти. Тя се засмя и очите му светнаха.

Тялото ѝ се блъсна в неговото и Бейли задържа дъха си.

— Ти си ходил на уроци по танци.

— Миличка, аз може да съм танцувал котийон повече пъти, отколкото искам да си призная, но някои неща остават.

Отново се движеха като по магия през гъстата тълпа от танцуващи.

— Котийон? Това не беше ли с бели ръкавици и папийонки като фльонги?

— Нещо такова. — Кейд плъзна ръце по тялото ѝ, като едва докосна гърдите ѝ. — И нищо такова.

Тя пропусна една стъпка и силно се удари в нещо, което отначало взе за железен парапет. Когато погледна назад, видя, че това бе едър мускулест мъж с лъщяща гола глава, сребърна халка на носа и ослепителна усмивка.

— Извинявайте — започна Бейли, ала откри, че няма сили да каже нищо повече; защото мъжът я завъртя надясно. Озова се в средата на група танцуващи с ентузиазизирано размахващи се лакти и блъскащи се бедра. Те ѝ викаха и дюдюкаха толкова приятелски, че тя се опита да се включи в ритъма. Когато се озова отново в ръцете на Кейд, се заливаше от смях. — Забавно е. — Първично, освобождаващо, почти езическо. — Аз танцувам.

Той се усмихна на начина, по който грееше лицето ѝ и в гласа ѝ звънтеше щастлив смях.

— Така изглежда.

Бейли размаха ръка пред лицето си в напразен опит да се разклади.

— Харесва ми.

— Тогава ще го направим пак. — Музиката стихна, басът започна тихо да мърмори. — Сега идва бавният танц. Всичко, което трябва да правиш, е да се размажеш върху мен.

— Мисля, че вече съм го направила.

— По-близо. — Кракът му интимно се пхна между бедрата ѝ, ръцете му се спуснаха по ханша ѝ.

— О, Господи. — Стомахът ѝ трескаво запърха. — Това трябва да е още една Божя заповед.

— Една от любимите ми.

Музиката бе изкусителна, сексапилна и тъжна. С нея се промени и настроението ѝ, от смях към копнеж.

— Кейд, не мисля, че това е разумно. — Но се бе вдигнала на пръсти, така че лицата им бяха близо.

— Нека да бъдем неразумни. Само един танц.

— Това не може да продължава — прошепна тя, когато бузата ѝ се притисна към неговата.

— Ш-ш-ш-т. Колкото искаме.

Завинаги, помисли Бейли и го прегърна силно.

— Аз не съм празен лист. Просто за малко съм била изтрита. Когато открием какво е било написано, може на никой от нас да не му хареса.

Той усещаше аромата ѝ, вкуса ѝ, тялото ѝ.

— Аз знам всичко, което ми трябва да знам.

Тя поклати глава.

— Ала аз не го знам. — Отдръпна се и погледна в очите му. — Аз не го знам — повтори Бейли. И когато се отскубна и тръгна бързо през тълпата, Кейд не я спря.

Тя отиде в тоалетната. Имаше нужда да остане сама, да си поеме дъх. Трябваше да си напомни, че колкото и да ѝ се искаше, животът ѝ не бе започнал в мига, когато влезе в малкия претрупан кабинет и за пръв път видя Кейд Парис.

Помещението бе почти толкова претъпкано, колкото и дансингът. Жените се разкрасяваха пред огледалата, говореха за мъже, оплакваха се от други жени. Миришеше силно на лак за коса, парфюм и пот.

Бейли пусна студената вода в един от тесните умивалници и наплиска сгорещеното си лице. Бе танцувала в шумен нощен клуб и бе пиццала от смях. Бе позволявала на мъжа, когото желае, да я докосва интимно, без да я интересува кой гледа.

И когато вдигна лице и видя отражението си в мръсното огледало, знаеше, че никое от тези неща не бе привично за нея.

Това бе нещо ново. Както и Кейд Парис бе нов. И тя не знаеше как всичко това би намерило място в живота, който бе неин.

Случваше се прекалено бързо, помисли Бейли и извади от чантата си четка. Чантата, която той ѝ бе купил, четката, която той ѝ бе купил, каза си тя и я заляха чувства. Всичко, което бе в момента, дължеше на него.

Какво изпитваше към него? Задължение, благодарност? Желание?

Никоя от жените, наблъскани с нея в помещението, не се безпокоеше за такива неща. Никоя не си задаваше такива въпроси за мъжа, с когото току-що бе танцувала. За мъжа, когото искаше или който я искаше.

Те всички щяха да се върнат и отново да танцуват. Или да си отидат у дома. Тази нощ щяха да правят любов, ако имаха настроение. А утре животът им просто щеше да си продължи.

Но Бейли трябваше да пита. А как можеше да знае отговора, когато не знаеше коя е? И как можеше да го вземе или да му се отдаде, преди да бе разбрала?

Стегни се, заповяда си тя и методично прокара четка през разрошената си коса. Време е да станеш разумна, практична. Спокойна. Удовлетворена, че косата ѝ бе отново в ред, Бейли пхна четката обратно в чантата.

Влезе дългокрака наперена червеночоса с къса коса и силен грим.

— Кучият му син ме хвана за задника — съобщи тя на присъстващите, пхна се в една кабинка и затръшна вратата.

На Бейли ѝ причерня, зави ѝ се свят и тя се вкопчи в чешмата. Ала коленете ѝ бяха така омекнали, че се опря на умивалника и се задъха.

— Хей, добре ли си?

Някой я тупаше по гърба и гласът звучеше като бръмчене в главата ѝ.

— Да, само съм малко замаяна. Добре съм, нищо ми няма. — С две ръце започна да плиска със студена вода лицето си.

Когато реши, че краката вече я държат, грабна няколко салфетки и изтри капещите си бузи. Залитайки като пияна, излезе от тоалетната и се озова отново в шумния клуб.

Блъскаха я, бутяха я, но Бейли не забелязваше. Някой предложи да ѝ купи едно питие. Някакъв веселяк пиянски предложи да купи самата нея. Тя минаваше през тълпата, без да вижда нищо, освен ослепителни светлини и тела без лица. Когато Кейд стигна до нея, Бейли беше бяла като платно. Без да задава въпроси, той просто я грабна на ръце и под одобрителните възгласи на околните я изнесе навън.

— Извинявай, зави ми се свят.

— Идеята не беше добра. — Кейд се проклрнаше, че я бе довел във второкласен нощен клуб с невъзпитани посетители. — Не трябваше да те вода тук.

— Не, идеята беше чудесна. Радвам се, че ме доведе. Просто ми трябваше малко въздух. — За пръв път осъзна, че той я носи и не знаеше дали да е смутена, или благодарна. — Пусни ме, Кейд, добре съм.

— Ще те заведе у дома.

— Не, няма ли някое място, където можем просто да седнем? Просто да поседим и да вземем малко въздух.

— Разбира се. — Той я пусна да стъпи, ала я наблюдаваше внимателно. — Малко по-надолу по улицата има едно кафене. Можем да седнем отвън, да прием по едно кафе.

— Добре. — Тя се държеше здраво за ръката му и го оставяше да я води. Басът на групата от клуба разтърсваше тротоара. Кафенето през няколко врати бе претъпкано почти колкото клубът. Сервитьорите тичаха да носят кафета, мляко и изстудени плодови сокове.

— Много силен се оказах — похвали се Кейд и й подаде стол.

— Да, наистина. Поласкана съм.

Той седна срещу нея и наклони глава:

— Поласкана ли си?

— Да. Аз може да не помня нищо, но не мисля, че съм глупава. — Въздухът, макар и тежък и топъл, бе прекрасен. — Ти си един невероятно хубав мъж. Като се огледам, дори тук... — Бейли се овладя и наистина огледа малките масички, наблъскани под тъмнозелената тента. — Навсякъде красиви жени. Навсякъде из града, където се разхождахме днес, в клуба, в това същото кафе. Ала ти флиртуваш с мен, затова съм поласкана.

— Това не е точно реакцията, която търсех или очаквах. Но предполагам, че засега ще трябва да се задоволя с нея. — Кейд вдигна поглед към сервитьора, който си проби път до тяхната маса. — Капучино? — попита той Бейли.

— Това би било идеално.

— Нормално или без кофеин? — изцвъртя сервитьорът.

— Истинско кафе — отвърна Кейд и се наведе към нея.

— Цветът ти се връща.

— Наистина се чувствам по-добре. В женската тоалетна влезе една жена.

— Да не ти вдигна скандал?

— Не, не. — Трогната от инстинктивното му желание да я защити, тя сложи ръка върху неговата. — Чувствах се малко уморена и тогава тя влезе. Влезе някак наперено. — Устните ѝ трепнаха. — И за момент ми се стори, че я познавам.

Той обърна ръката си и хвана нейната.

— Позна ли я?

— Не, не точно нея, макар че си помислих... Не, това беше типът, както сигурно ти би казал. Нахакана, самонадеяна, ефективна. Висока червеночоса с тесни джинси, с бенка на рамото. — Затвори за миг очи, въздъхна дълбоко и отново ги отвори. — Емджей.

— Това беше името от бележката в твоя джоб.

— Тук е — промълви Бейли, като разтри слепоочията си. — Някъде в главата ми. И това е важно. Жизненоважно е, обаче не мога да се фокусирам върху него. Ала има една жена и тя е част от моя живот. И нещо не е наред.

— Мислиш, че тя е в беда?

— Не знам. Когато започвам да получавам образа, когато почти мога да я видя, това е образът на пълната самоувереност и способности. Сякаш нищо не би могло да не е наред. Но аз знам, че нещо не е наред. И аз съм виновна за това. Трябва аз да съм виновна.

Кейд поклати глава. Чувството за вина нямаше да им помогне. Не това бе ъгълът, който трябваше да изследват.

— Кажи ми какво виждаш, когато започнеш да получаваш този образ. Просто се опитай да се отпуснеш и ми кажи.

— Къса, тъмночервена коса, остри черти. Зелени очи. Ала може би това са твоите очи. Все пак мисля, че нейните са зелени, по-тъмни от твоите. Почти мога да нарисувам лицето ѝ. Ако можех да рисувам.

— Може и да можеш. — Той извади от джоба си бележник и химикалка. — Опитай.

Бейли прехапа устни и се опита да нарисува едно ъгловато триъгълно лице. Когато кафето им пристигна, с въздишка остави химикалката.

— Според мен спокойно можем да приемем, че аз не съм художничка.

— Тогава ще намерим художничка. — Кейд взе бележника и се усмихна на жалката скица. — Дори аз мога да се справя по-добре, имам четворка на нещастния си изпит по рисуване. Мислиш ли, че можеш да опишеш чертите ѝ?

— Мога да опитам. Не виждам ясно целия образ. Все едно да се опиташ да фокусираш развален фотоапарат.

— Полицейските художници ги бива да правят такива неща.

Тя разплиска кафето си над ръба на чашката.

— Полицейски ли? Трябва ли да ходим в полицията?

— Съвсем неофициално, не се безпокой. Вярвай ми.

— Вярвам ти. — Но думата „полиция“ звънеше в главата ѝ като камбана за тревога. — Ще дойда.

— Знаем накъде да вървим. Знаем, че Емджей е жена, висока червенокоса с бенка на рамото. Ти си била с нея в пустинята.

— Тя беше в съня ми. — Слънце, небе и скали. Удоволствие. После страх. — В съня бяхме три, ала не ми се изяснява.

— Е, ще видим дали ще можем да направим портрет. Тогава ще имаме откъде да тръгнем.

Бейли се вгледа в димящото си кафе. Мислеше, че нейният живот бе точно такъв — облак, закриващ центъра.

— Както го говориш, звучи много просто.

— Това са просто стъпки, Бейли. Правиш следващата стъпка и виждаш накъде те води.

Тя кимна и се вторачи в кафето.

— Защо си се оженил за жена, която не обичаш?

Той изненадано се облегна назад и издиша.

— Е, доста рязка смяна на темата.

— Извинявай. Не знам защо зададох този въпрос. Не е моя работа.

— Не знам. При тези обстоятелства ми се струва съвсем правомерен въпрос. — Кейд неспокойно забарабани с пръсти по масата. — Може да се каже, че ми бе омръзнало, че съм се поддавал на натиска от страна на семейството, обаче това е извъртане. Никой не беше опрял пистолет в главата ми, а аз бях пълнолетен. — Яд го беше да си го признае, осъзна той. Да бъде честен с Бейли означаваше да се изправи пред истината без извинения. — Харесвахме се достатъчно,

или поне се харесвахме, преди да се оженим. Два месеца брак затвърдиха това приятелство.

— Извинявай, Кейд. — Лесно виждаше по лицето му, че му бе неприятно, че не бе щастлив от тези спомени. И макар да го ревнуваше дори от това нещастие, не искаше да знае, че тя му го бе причинила. — Няма смисъл да се връщаш към това.

— Бяхме добри в леглото — продължи той, без да й обръща внимание. И не откъсваше очи от нейните, докато Бейли не се отдръпна, не потъна в себе си. — Сексът бе добър чак до края. Проблемът към края, който беше малко по-малко от две години след началото, бе, че всичко беше само страст и никакви чувства. На нас просто не ни пукаше. — Не би могло да им пука по-малко, спомни си Кейд. Бяха просто двама отегчени, напъхани в една къща. — Всичко се свеждаше до това. Нямаше друг мъж, нито друга жена. Нямаше разгорещени битки за пари, кариера, деца, мръсни чинии. Просто не ни пукаше. И когато съвсем престана да ни лука, станахме гадни. Тогава дойдоха адвокатите и стана още по-гадно. И после всичко свърши.

— Тя обичаше ли те?

— Не. — Отговори веднага, после се намръщи, вторачи се в празното пространство и отново се опита да бъде честен. И отговорът бе тъжен и обиден. — Не, не ме обичаше повече, отколкото аз я обичах. И никой от нас не си правеше труда да се потруди за това. — Извади пари от портфейла си, пусна ги на масата и стана. — Да си ходим вкъщи.

— Кейд... — Бейли го докосна по рамото. — Ти си заслужавал нещо по-добро.

— Да. — Погледна към ръката на рамото си, нежните пръсти, изящните пръстени. — Тя също. Но вече е малко късно за това. — Вдигна ръката ѝ, така че пръстенът проблесна между тях. — Можеш да забравиш много неща, Бейли, ала можеш ли да забравиш любовта?

— Недей.

Нямаше никакво намерение да спре. Изведнъж целият ужасен провал на брака му го зашлеви в лицето.

— Ако един мъж сложи това на пръста ти, мъж, когото си обичала, би ли го забравила? Би ли могла?

— Не знам. — Тя се изскубна и се втурна към колата му. Когато той я завъртя към себе си, очите ѝ блестяха от гняв и страх. — Не знам!

— Не би забравила. Не би могла да забравиш, ако има значение. Това има значение.

Притисна устни към нейните, опря гърба ѝ на колата и стовари и върху двама им своето объркване и желания. Нямаше го вече търпението, изисканата топлина на прелъстяването. Това, което бе останало, бе цялата първична страст, която кипеше в него. И искаше тя да е слаба, да се вкопчи в него със същото безразсъдство. Само за момента.

Само засега.

Първо дойде паниката, задушавашата паника, която ѝ отне дъха. Бейли не можеше да отговори на това живо, яростно желание. Просто не бе подготвена да го приеме и да оцелее.

Затова се предаде, изведнъж и напълно, без да мисли. Част от нея вярваше, че Кейд не би я наранил. Друга част се молеше да не може да я нарани. Отдаде се на зашеметяващата жаравя, на потресаващата мощ на необузданата страст, за един трепетен миг се издигна на вълната ѝ.

И разбра, че може да не преживее дори отстъплението.

Тя трепереше, което го вбесяваше. Засрамваше го. Той причиняваше болка. Почти го искаше, защото не би ли го запомнила? Болката не се ли запомняше по-лесно от нежността?

Знаеше, че ако Бейли го забрави, това би го убило. А ако я наранеше, това би убило в него всичко, което си струва.

Пусна я и отстъпи крачка назад. Тя моментално обви ръце около себе си с отбранителен жест, който го шибна като камшик. Музика, гласове и смях се носеха по улицата зад него, а Кейд я гледаше, стреснат като елен, уловен в светлината на фаровете.

— Извинявай.

— Кейд...

Той вдигна ръце. Рядко се вбесяваше, но знаеше, че докато гневът не премине, нямаше смисъл да търси разумни обяснения.

— Извинявай — повтори Кейд. — Това е мой проблем. Ще те закарам вкъщи.

А когато я закара, когато Бейли отиде в стаята си и светлините изгаснаха, легна в хамака, откъдето можеше да гледа нейния прозорец.

Това, което го бе изкарало от равновесие, не бе толкова мисълта за собствения му живот, осъзна той. Знаеше добрите и лошите му страни, погрешните стъпки и глупавите грешки. Причината бе в пръстените на ръката ѝ и в крайна сметка мисълта, че може някой мъж да ѝ бе сложил един от тях. Мъж, който можеше да я чака да си спомни.

И не ставаше дума за секс. Сексът бе лесен. Тази вечер тя щеше да му се отдаде. Видя го, когато влезе в кухнята, където Бейли се бе заровила в книгите. Знаеше, че тогава тя мислеше за него. Желаше го.

Сега си каза, че е бил глупак да не вземе онова, което му се бе предлагало. Ала не го бе взел, защото искаше повече. Много повече.

Искаше любов, а не бе разумно да го иска. Бейли бе обърквана, изплашена, имаше проблеми, които никой от тях не можеше да разбере. И въпреки това Кейд искаше тя да се влюби в него, така бързо и изцяло, както той се бе влюбил в нея.

Това не бе разумно.

Но пет пари не даваше за разума.

Кейд щеше да убие нейния дракон, каквото и да му струваше. А след това щеше да се бие с всеки, който се изпречи на пътя му, за да я задържи. Дори ако на пътя му стоеше самата Бейли.

Когато заспа, той засънува. И когато сънуваше, сънуваше дракони, черна нощ и момиче със златни коси, което бе затворено във висока кула и плетеше сламена рогозка с втъкани големи сини диаманти.

А когато Бейли заспа, също засънува. И когато сънуваше, сънуваше светкавици и ужас, и бягане в тъмното, стиснала в ръцете си силата на боговете.

СЕДМА ГЛАВА

Въпреки че спа лошо, в седем Бейли се бе събудила и стана от леглото. Стигна до извода, че има някакъв вътрешен часовник, които я буди всеки ден в определено време, и не можа да реши дали това я прави досадна, или отговорна. Във всеки случай тя се облече, устоя на желанието да кривне по коридора и да надзърне в стаята на Кейд, и слезе долу да прави кафе.

Знаеше, че той ѝ бе ядосан. Студен, тлеещ гняв, който нямаше представа как да разтопи и разсее. Докато се връщаха от Джорджтаун, не бе промълвил нито дума, и мълчанието бе натежало от гняв и — бе сигурна — объркани сексуални страсти.

Чудеше се дали някога е предизвиквала объркани сексуални страсти у някой мъж и ѝ се искаше да не усеща това чисто женско удоволствие, че ги бе предизвикала у мъж като Кейд.

Ала освен това бързата смяна на настроенията му я объркваше и смущаваше. Чудеше се дали знае за човешката природа повече, отколкото за собственото си минало.

Чудеше се дали знае изобщо нещо за мъжките представители на човешката раса.

През цялото време ли се държаха мъжете по такъв необясним начин? И ако да, как се справяше една умна жена с това? Трябваше ли да бъде студена и сдържана, докато той се изясни? Или бе по-добре да се държи приятелски и непринудено, сякаш нищо не се е случило?

Сякаш не я бе целунал, все едно че би могъл да я погълне цялата. Сякаш не я бе докосвал, сякаш не бе движил ръцете си по тялото ѝ, все едно че имаше това право, все едно че най-естественото нещо на света бе да превърне тялото ѝ в трепереща маса от желаня.

Отвори хладилника да извади мляко. Сега и нейното настроение прескочи от боязън към раздразнение. Откъде, по дяволите, можеше да знае как да се държи? Та тя изобщо нямаше представа дали някога преди е била целувана по този начин, дали някога се е чувствала по

този начин, дали е желала по този начин. И трябваше ли покорно да върви накъдето я насочи Кейд, само защото бе объркана?

А ако я насочеше към леглото, трябваше ли да се хвърли в него?

О, не, нямаше такова намерение. Тя бе възрастна жена, способна сама да взема решения. Не беше глупава и не беше безпомощна. Нали бе успяла да си наеме детектив?

По дяволите.

Това, че нямаше модели за собственото си поведение, не означаваше, че не можеше да започне да ги създава сега. Нямаше да бъде слабохарактерна. Нямаше да бъде глупачка. Нямаше да бъде жертва.

Стовари кутията с мляко на масата и намръщено погледна през прозореца. Лошият късмет на Кейд бе, че го мярна да спи в хамака точно когато бе най-ядосана.

Не би дремал толкова спокойно, ако можеше да види как пламнаха очите ѝ, ако можеше да я чуе как изръмжа.

Готова за битка, Бейли изскочи от къщата и закрачи през ливадата.

Раздрусва силно хамака.

— За кой се мислиш ти?

— Моля? — Той се събуди рязко и, все още замаян от съня, се хвана за въжетата да запази равновесие. — Моля? Не помниш ли?

— Не ми се прави на умник. — Отново раздрусва хамака, докато Кейд се опитваше да седне. — Аз сама вземам решения, сама си ръководя живота, такъв, какъвто е. Наех те да ми помогнеш да открия коя съм и какво ми се е случило. Не ти плащам да се мусиш, задето не скачам с теб в леглото, когато ти се прииска.

— Добре. — Той разтърка очи и най-после успя да се фокусира върху красивото и бясно лице, надвесено над него. — За какво, по дяволите, говориш? Аз не се муся, аз...

— Не ми казвай, че не се мусиш — сръза го тя. — И си спиш в задния двор като някой безделник.

— Това си е моят двор. — Неприятно му беше, че трябва да го напомни. Още по-неприятно му беше, че са го събудили със скандал, преди умът му да бе започнал да работи.

— Ще ме води на танци! — продължи Бейли и закрачи. — Ще се опитва да ме прелъсти на дансинга, а след това ще се цупи, защото...

— Да се цупя? — Това го жегна. — Слушай, миличка, аз никога през живота си не съм се цупил.

— Казах, че се цупеше, и не ме наричай миличка с този тон.

— Сега пък тонът ми не ти харесва. — Очите му опасно се присвиха. — Добре, да опитаме един чисто нов тон и да видим как... — Довърши с ругатня, защото тя преобърна хамака и Кейд се плъосна по корем. Първата ѝ реакция бе да се сепне и веднага да понечи да се извини. Но отново се ядоса, вирна глава и се отдалечи. Той бе сигурен, че бе чул как костите му са изтракали. Ала бързо стана на крака и, макар и малко накуцвайки, успя да я хване, преди да бе стигнала до вратата. Завъртя я към себе си. — Каква муха ти е влязла...

— Заслужи си го. — Кръвта бучеше в главата ѝ, сърцето ѝ се блъскаше, но Бейли нямаше намерение да отстъпи.

— За какво, по дяволите?

— За... Каквото и да е.

— Е, това определено е много изчерпателно.

— Просто се махни от пътя ми. Аз отивам на разходка.

— Не — заяви Кейд решително. — Не отиваш.

— Ти не можеш да ми казваш какво да правя.

Според неговата преценка той бе два пъти по-тежък от нея и с около двадесет сантиметра по-висок. Усмихна се мрачно:

— Мога. Ти си истерична.

Това я довърши.

— Определено не съм истерична. Ако бях истерична, щях да изстържа с нокти тази гадна усмивка от лицето ти, щях да ти издера самодоволните очи и...

За да опрости нещата, Кейд просто я вдигна на ръце и я внесе вътре. Тя се дърпаше, извиваше, опитваше се да го ритне, ала той успя да я сложи на един стол в кухнята, натисна раменете ѝ с ръце и доближи лице до нейното.

— Стой мирно.

Ако веднага не изпиеше едно кафе, щеше да умре. Или да убие някого.

— Ти си уволнен.

— Добре, прекрасно, ура. — Остави я да фучи, наля си кафе и го изпи като вода. — Господи, така ли трябва да започне един ден? — Грабна шишенцето с аспирин и започна да се бори с капачката му,

докато главоболието, което коварно къкреше, закипя с пълна сила. — Няма да търпя никоя жена да ми крещи, преди да съм си отворил очите. Каквото и да те е прихванало, миличка, ще трябва да се въздържааш, докато аз... — Отново изруга и удари упоритата капачка на ръба на масата, но безрезултатно. Главата му пулсираше, коляното, върху което се бе стоварил на земята, кървеше, и бе готов да сдъвче пластмасата, за да стигне до таблетките. Като изруга цветисто, грабна кухненския нож и обезглави шишенцето. С изкривено от гняв лице и стиснати зъби се обърна, хванал в едната ръка шишето с аспирин, а в другата ножа. — Чуй ме сега...

Очите на Бейли се обърнаха и преди да бе успял да помръдне, тя се стовари на пода.

— Мили Боже... — Ножът падна и таблетките аспирин се разпиляха навсякъде из кухнята. Кейд я грабна и поради липса на по-добро място я остави на кухненската маса, докато намокри една кърпа. — Хайде, Бейли, хайде, миличка...

Обливаше лицето ѝ с вода, разтриваше китките ѝ и се проклинаше. Как можа така да ѝ крещи, така да ѝ се кара, когато бе толкова крехка? Може би следващия път щеше да излезе навън и да срита някое кученце, да настъпи някое котенце.

Когато тя простена и се размърда, той притисна отпуснатата ѝ ръка към устните си.

— Така, така... — Очите и се отвориха, докато я галеше по косите. — Всичко е наред, Бейли. Не се безпокой.

— Той ще ме убие. — Очите ѝ бяха отворени, ала неவிждащи. Тя в ужас се вкопчи в ризата му. — Ще ме убие.

— Никой нищо няма да ти направи. Аз съм тук.

— Той ще ме убие. Той има нож. Ако ме намери, ще ме убие.

Искаше му се да я прегърне, да я успокои, но Бейли му се бе доверила и очакваше да ѝ помогне. Отскубна пръстите ѝ от ризата си, хвана ги и заговори много спокойно:

— Кой има нож, Бейли? Кой ще те убие?

— Той... Той... — Виждаше го, почти го виждаше, замахващата ръка, проблясващия отново и отново нож. — Навсякъде има кръв. Навсякъде кръв. Трябва да се махна от кръвта. Ножът. Светкавиците. Трябва да бягам.

Кейд я държеше и продължаваше да говори спокойно:

— Къде си ти? Кажи ми къде си.

— В тъмното. Светлината изгасна. Той ще ме убие. Трябва да бягам.

— Къде да бягаш?

— Където и да е. — Дишаше толкова задъхано, че дъхът ѝ раздираше гърлото. — Където и да е, далеч. Някъде далеч. Ако ме намери...

— Той няма да те намери. Няма да му позволя да те намери. — Хвана здраво с две ръце лицето ѝ, така че да я погледне в очите. — Сега спокойно. Просто спокойно. — Ако продължаваше да диша така задъхано, щеше да получи кислородно отравяне и отново да припадне. — Тук си в безопасност. С мен си в безопасност. Разбираш ли?

— Да. Да. — Тя затвори очи и потрепери. — Трябва ми въздух. Моля те, трябва ми малко въздух.

Кейд отново я взе на ръце и я изнесе навън. Остави я на тапицираната пейка на верандата и седна до нея.

— Спокойно. Запомни, тук си в безопасност. Ти си в безопасност.

— Да, добре. — С усилие Бейли издиша въздуха, който сякаш се опитваше да взриви дробовете ѝ. — Добре съм.

Съвсем не, помисли той. Беше бяла като платно, лепнеща от пот и трепереща. Ала паметта ѝ бе на прав път и Кейд трябваше да я размърда.

— Никой няма да те нарани. Нищо няма да те докосне тук. Не забравяй това и се опитай да ми кажеш всичко, което си спомняш.

— То идва на вълни. — Тя се опитваше да диша въпреки напрежението в дробовете си. — Когато хвана ножа... — Отново я обзе ужас.

— Изплаших те. Извинявай. — Той хвана ръцете ѝ. — Нямахте да те нараня.

— Знам. — Бейли отново затвори очи и подложи лице на слънцето. — Имаше нож. Дълъг извит нож. Много е красив. Костената дръжка е гравирана. Виждала съм го... Може би съм го използвала.

— Къде си го виждала?

— Не знам. Имаше гласове, викове. Не чувам какво казват. То е като океан, само звук, рев, див звук. — Притисна ръце към ушите си,

сякаш можеше да го заглуши. — После има кръв, навсякъде кръв. По целия под.

— Какъв под?

— Дебел мокет, сив мокет. Светкавиците продължават да блестят, ножът продължава да блести.

— Има ли прозорец? През прозореца ли виждаш светкавиците?

— Да, така мисля... Всичко стана тъмно и аз трябва да се махна. Да се скрия.

— Къде да се криеш?

— Мястото е малко, по-малко от стая, и ако той ме види, аз съм в капан. Той има нож. Виждам го, виждам ръката му върху дръжката. Толкова е близо, ако се обърне...

— Каж ми за ръката — внимателно я прекъсна Кейд. — На какво прилича ръката, Бейли?

— Тъмно е, много е тъмно, но подскача светлина на фенерче. Едва не ме улавя. Той държи ножа и кокалчетата му са побелели. Върху тях има кръв. Върху пръстена.

Какъв пръстен, Бейли? — Очите му настойчиво се взираха в лицето ѝ, ала гласът му оставаше спокоен. — На какво прилича пръстенът?

— Тежък златен пръстен. Жълто злато. Централният камък е рубин, кабюшон, от двете му страни има малки брилянти. Инициали. Т и С, стилизирано преплетени. Диамантите са почервенели от кръв. Толкова е близо, толкова близо, че ми мирише на кръв. Ако погледне надолу... Ако погледне надолу и ме види, ще ме убие. Ще ме нареже на парчета.

— Не те е намерил. — Кейд повече не можеше да търпи. Вдигна я и я прегърна. — Ти си избягала. Как успя да избягаш?

— Не знам. — Облекчението бе толкова голямо, ръцете на Кейд обвити около нея, слънцето, стоплящо гърба ѝ, неговата буза, притисната към косите ѝ, че ѝ се доплака. — Не помня.

— Добре, това е достатъчно.

— Може би съм го убила. — Тя се отдръпна и го погледна. — Може би съм го застреляла с пистолета, който беше в чантата.

— Пистолетът беше напълно зареден.

— Може да съм го презаредила.

— Миличка, според моето професионално мнение ти не си знаела как да го презаредиш.

— Но ако аз...

— А ако си го застреляла... — Той я хвана за раменете и я раздруса. — Това е било, за да защитиш себе си. Той е бил въоръжен, ти си била уплашена, а и ми се струва, че той вече е убил някого. Каквото и да си направила, за да оцелееш, е било правилно.

Бейли се размърда и се загледа към парка, цветята, кичестите стари дървета, красивата ограда.

— Що за човек съм аз? Има съвсем реална вероятност да съм видяла как убиват някого. И не съм направила нищо, за да го предотвратя, за да помогна.

— Бъди разумна, Бейли. Какво си можела да направиш?

— Нещо — прошепна тя. — Не съм се обадила по телефона, не съм повикала полиция. Просто съм избягала.

— Ако не беше избягала, щеше да си мъртва. — От начина, по който Бейли трепна, Кейд разбра, че тонът му е бил рязък. Ала точно от това имаше нужда тя. — А сега си жива и малко по малко започваме да възстановяваме нещата. — Стана и закрачи наоколо, за да не се поддаде на желанието просто да я прегърне. — Ти си била в някаква сграда. В стая със сив мокет, вероятно с прозорец. Имало е кавга и някой е имал нож. Той го е използвал. Инициалите му може да са ТС. Преследвал те е и е било тъмно. Най-вероятно токът е спрял. В северозападната част на Вашингтон токът е спрял за два часа вечерта, преди да ме наемеш, значи знаем къде да търсим. Ти си познавала сградата достатъчно добре, за да знаеш къде да се скриеш. Бих казал, че там не ти е било непознато. Живяла си или си работила там. — Обърна се и видя, че Бейли го гледа внимателно. Бе стиснала здраво ръце в скута си. — Мога да проверя дали има съобщение за нападение с нож онази вечер, обаче прегледах вестниците и там няма нищо.

— Но вече са минали дни. Някой може да е намерил... Да е намерил труп, ако е имало.

— Не и ако това е било в частен дом или в служебна сграда, която се затваря за през празниците. Ако е имало и някой друг, ако е имало и други хора в сградата, когато се е случило, може да е съобщено. Ала предполагам, че си била сама. — Стомахът му се сви

при мисълта, че Бейли е била сама в тъмното с убиеца. — Бурята започна чак в десет.

Звучеше логично и простото преминаване от теория към факти я успокояваше.

— Какво ще правим сега?

— Ще минем с кола през района, в който не е имало ток, като започнем от хотела, в който си се събудила.

— Не знам как съм стигнала до хотела, с такси или пеша.

— Може да си отишла пеша или с автобус или метро. Вече проверих такситата. Онази нощ никой не е карал до адрес в разстояние от три пресечки до хотела. Ще се движим от предположението, че си отишла дотам пеша, замаяна и прекалено потресена, за да се сетиш да се качиш на автобус. А тъй като метрото се движи само до полунощ, вероятно не си пътувала с метро.

Тя кимна и сведе поглед към ръцете си.

— Извинявай, че ти се развиках преди малко. Ти не го заслужаваш, след всичко, което си направил за мен.

— Заслужавах го. — Кейд пхна ръце в джобовете си. — Не мога да приема да съм се цупил, но бих позволил думата „кисел“. — С удоволствие видя как Бейли вдигна глава и върху устните и трепна една от нейните колебливи усмивки.

— Предполагам, че и двамата бяхме кисели. Удари ли се, когато те съборих?

— Самочувствието ми известно време ще носи рани. Иначе не. — Наклони закачливо глава. — И не съм се опитвал да те съблазня на дансинга. Аз наистина те съблазних на дансинга.

Пулсът ѝ прескочи. Той бе толкова невероятно страхотен, застанал под утринното слънце, с разрошена гъста тъмна коса, с грейнали трапчинки и арогантна усмивка. Никоя жена, помисли тя, не можеше да не го желае.

И бе сигурна, че Кейд го знае.

— Самочувствието ти изглежда в много добро състояние, наранено или не.

— Винаги можем да създадем такова впечатление.

Бейли успя да се усмихне:

— Радвам се, че вече не си ми сърдит. Не мисля, че понасям добре скандалите.

Той потърка лакътя си, където бе загубил няколко пласта кожа.

— Мисля, че добре се справи. Ще разчистя тук и после отиваме на разходка.

Имаше толкова различни видове сгради, мислеше Бейли, докато Кейд караше из града. Стари, нови, полусъборени и обновени. Високи административни сгради и ниски магазини.

Бе ли забелязвала някога града? Приведените каменни огради, дърветата по тротоарите. Бълващите пушек автобуси със скърцащи спирачки.

Винаги ли бе толкова влажно през юли? Винаги ли лятното небе беше толкова избледняло? И винаги ли цветята между статуите и по улиците бяха толкова красиви?

Бе ли пазарувала в някой от тези магазини, бе ли яла в някой от тези ресторанти?

От двете страни на улицата отново имаше дървета, високи и величествени, така че ѝ се струваше, че се движат през някой парк, а не наскреж центъра на голям град.

— Сякаш виждам всичко за пръв път — промълви тя. — Извинявай.

— Няма значение. Нещо може или да ти прищрака, или да не ти прищрака.

Минаваха покрай изящни стари къщи от тухли и гранит, после още магазини, нови и модерни. Бейли издаде слаб звук и макар че самата тя почти не го усети, той го чу.

— Нещо да не ти прищрака?

— Този бутик, „Маргърит“. Не знам.

— Да хвърлим един поглед. — Кейд заобиколи, обърна и паркира пред стъпалата. — Всичко е затворено, обаче това не означава, че не можем да зяпаме витрините. — Пресегна се, отвори вратата ѝ и излезе.

— Може просто да ми е харесала роклята на витрината — предположи Бейли.

Роклята бе красива, розова коприна с тънки ивици изкуствени диаманти. Към нея имаше миниатюрна сребриста чантичка и обувки с невъзможно високи токчета.

Начинът, по който тя се усмихна, накара Кейд да съжали, че магазинът не бе отворен, за да ѝ я купи.

— Тя е в твоя стил.

— Не знам. — Бейли опря ръце на стъклото и се вгледа през него, само заради удоволствието да вижда красиви неща. — Много красив костюм от син лен. О, а онази червена рокля е просто великолепна. Би ме накарала да се чувствам могъща и изискана. Наистина би трябвало да започна да нося по-ярки цветове, ала винаги съм предпочитала пастелните.

„Опитай зеления, Бейли. Ефектен е. Няма нищо по-досадно от жена, която се страхува от дрехите.“

„Колко време трябва да вися тук, докато вие двете се забавлявате с рокли? Умирам от глад.“

„Ох, престани да хленчиш. Ти не си щастлива, ако не ядеш или не си купуваш нови джинси. Бейли, не това скучно бежово. Зеленото. Повярвай ми.“

— Тя ме склони — прошепна Бейли. — Купих зеления костюм. Тя беше права. Винаги е права.

— Кой е прав, Бейли? — Той не посмя да я докосне, защото се страхуваше, че дори окуражителна ръка върху рамото ѝ би я сепнала. — Емджей ли?

— Не, не, не Емджей. Тя е раздразнителна, избухлива, мрази да си губи времето. Пазаруването е такава загуба на време. — О, как я болеше главата. Всеки момент щеше да се пръсне, просто да се отскубне от раменете ѝ. Но по-голяма бе нуждата да стигне до този отговор. Започна да ѝ се повдига и се обля в пот от усилието да овладее гаденето. — Грейс — изтръгна се от устните ѝ. — Грейс — повтори тя и коленете ѝ се огънаха. — Тя се казва Грейс. Грейс и Емджей. — От очите ѝ избликнаха сълзи, затъркаляха се по бузите и Бейли обви ръце около врата на Кейд. — Аз съм била тук. Била съм в този магазин. Тук си купих един зелен костюм. Спомням си.

— Добре. Хубава работа свърши, Бейли. — Той бързо я завъртя.

— Да, ала това е всичко. — Тя притисна ръка към слепоочието си, зад което пулсираше болката. — Това е всичко, което помня. Просто че съм била тук с тях, че съм си купила костюм. Толкова е глупаво. Защо трябва да помня, че съм си купила костюм?

— Ти си спомни хората. — Кейд я погали по главата. Почти чувстваше бушуващата вътре болка. — Те са важни за теб. Това е един момент, който сте споделили, момент, в който си била щастлива.

— Но аз не мога да си ги спомня. Не истински. Помня само чувството.

— Започваш да си спомняш. — Той притисна длан към челото ѝ и я поведе обратно към колата. — И вече много бързо. — Настани я на седалката и сам закопча предпазния ѝ колан. — Това е болезнено.

— Няма значение. Аз трябва да разбера.

— За мен има значение. Ще вземем нещо за главоболие и ще хапнем. После ще започнем отново.

Възраженията не го разколебаваха. Бейли трябваше да признае, че борбата с Кейд и с ослепителното главоболие бе обречена на неуспех. Тя го остави да я настани в леглото и послушно изпи аспирина, който ѝ даде. Затвори очи, както ѝ каза, после ги отвори отново, когато ѝ донесе купичка с пилешка супа.

— От консерва е — съобщи той, докато наместваше възглавниците зад главата ѝ. — Ала би трябвало да свърши работа.

— Мога да ям и в кухнята, Кейд. Имам главоболие, не рак. И вече почти ми мина.

— След малко ще те измъча още повече. Поглези се, докато можеш.

— Добре. — Бейли опита супата. — Чудесна е. Добавил си мащерка.

— За малко френски привкус.

Усмивката ѝ угасна.

— Париж... Нещо за Париж. — Опита се да се съсредоточи и главоболието отново я връхлетя.

— Остави го засега. — Той седна до нея. — Според мен твоето подсъзнание ти показва, че още не си съвсем готова да си спомниш. Малко по малко.

— Сигурно така ще трябва. — Тя отново се усмихна. — Искаш ли малко супа?

— Като спомена за това... — Кейд се наведе напред и, без да откъсва очи от нейните, ѝ позволи да му даде в устата. — Не е толкова зле.

Бейли лапна още една лъжица и усети неговия вкус. Бе прекрасно.

— Колкото си сръчен в кухнята, изненадана съм, че жена ти те е пуснала да си отидеш.

— Бившата ми жена. Освен това имахме готвачка. — А-ха. — Тя отново му подаде. — Чудех се как да те попитам нещо, без да изглежда грубо. Той прибра косата ѝ зад ухото.

— Просто попитай.

— Ами, тази прекрасна къща, антиките, скъпата спортна кола... После твоят офис.

Устните му трепнаха в усмивка.

— Какво му има на моя офис?

— Е, нищо, което не може да се оправи с един булдозер и една строителна бригада. Просто не се връзва с останалото.

— Държа работата, с която се занимавам, да се самоиздържа, а този офис е горе-долу всичко, което тя засега може да си позволи. От работата си като детектив мога да си плащам сметките и ми остава още съвсем малко. Иначе се въргам в пари. — Очите му се смееха. — Ако това питаш.

— Мисля, че това беше. Значи си богат.

— Зависи какво наричаш богат и дали имаш предвид мен лично, или цялото семейство. Търговски центрове, недвижими имоти, такива неща. Много лекари, адвокати и банкери в продължение на векове. А аз, аз съм...

— Черната овца — довърши Бейли вместо него, възхитена, че бе точно такъв. — Ти не си искал да влезеш в семейния бизнес. Не си искал да станеш лекар, адвокат или банкер.

— Не, аз искам да съм Сам Спейд. Тя доволно се разсмя:

— „Малтийския сокол“. Радвам се, че не си станал банкер.

— Аз също. — Кейд хвана ръката, която бе опряла до бузата му, притисна я към устните си и я усети как потръпна в отговор.

— Радвам се, че намерих името ти в телефонния указател. — Гласът ѝ стана по-дълбок. — Радвам се, че намерих теб.

— Аз също. — Той взе таблата, която лежеше между тях, и я остави настрана. И да бе сляп, помисли Кейд, не би могъл да не разбере какво има в очите ѝ в момента. И сърцето му трепна. — Сега бих могъл да изляза и да те оставя сама. — Обрисова с пръст ключицата ѝ и спря на шията, където една вена бясно пулсираше. — Не е това, което искам да направя.

Решението бе нейно, Бейли знаеше. Изборът бе неин.

— Аз също не искам това. — Когато той улови с две ръце лицето й, тя затвори очи. — Кейд, аз може да съм направила нещо ужасно.

Устните му спряха на сантиметър от нейните.

— Не ме интересува.

— Аз може да... Може да съм... — Решително отвори очи. — Може да има някой друг.

Пръстите му се стегнаха.

— Пет пари не давам.

Бейли въздъхна дълбоко и взе решение.

— Аз също. — Привлече го към себе си.

ОСМА ГЛАВА

Значи това чувстваше една жена, притисната под мъжко тяло. Силно, твърдо мъжко тяло. На мъж, който те иска повече от всичко друго. За момента.

Бе задъхано и потресаващо, вълнуващо и свежо. Разтреперваше се от начина, по който бе заровил пръсти в косите ѝ, докато устните му покриваха нейните. Усещането за устни върху устни, сякаш устните и езиците бяха създадени само за да вкусват любимия. И това, което я изпълваше, бе неговият вкус — силен, мъжки и истински.

Каквото и да е имало преди, каквото и да идваше след това, в момента значение имаше само това.

Тя прокара ръце по него и бе прекрасно. Формата на тялото му, широките му рамене, тесният кръст, твърдите и стегнати мускули. А когато дланите ѝ се плъзнаха под ризата му, гладката топка кожа отдолу я очарова.

— О, как исках да те докосна. Страхувах се, че никога няма да мога.

— Желая те от първия момент, в който влезе през вратата. — Той се отдръпна само колкото да погледне очите ѝ, дълбокия им разтопяващ кафяв цвят. — Преди да влезеш през вратата. Цял живот.

— Не разбирам. Ние не...

— Няма значение. Само това. — Устните му отново се затвориха върху нейните, целувката стана по-дълбока и вкусовете им се смесиха.

Кейд искаше да не бърза, да проточи всеки миг. Сякаш цял живот я бе чакал, така че сега имаше цялото време на света да докосва, за вкуса, да изследва. Всяко движение на тялото ѝ под неговото бе дар, всяка въздишка съкровище.

Да я има така, когато слънцето струеше през прозореца, златистата ѝ коса бе разпиляна върху стария юрган, а тялото ѝ бе податливо и нетърпеливо, бе по-сладко от всяка мечта.

Те трябваше да бъдат заедно. Това бе всичко, което му трябваше да знае.

Всичко, което искаше, бе да я види, да разкопчае простата риза, която ѝ бе избрал, да я разтвори сантиметър по сантиметър и да разкрие бялата ѝ гладка кожа. Прокара пръсти по извивката на гърдите ѝ и почувства как кожата ѝ настръхна в отговор, видя как очите ѝ потъмняха и се впиха в неговите.

— Ти си съвършена. — Гърдите ѝ бяха малки, твърди и създадени за неговата длан.

Наведе глава и описа с устни където дантелата на сутиена ѝ се допираше до плътта, после лениво ги плъзна нагоре, по шията, по брадичката и отново към нейните устни.

Никой преди не я бе целувал така. Бейли знаеше, че бе невъзможно някой друг да е бил толкова мил. Въздъхна леко и се отдаде на целувката, простена, когато разтвори ризата ѝ, потрепери, когато разкопча дантелата и откри гърдите ѝ.

И устните му...

Потъна в тъмната мъгла на усещанията. Нежно, после грубо, студено, после изпепеляващо, всяко усещане прерастваше в следващо и всички се сливаха в чисто удоволствие. Накъдето и да погледнеш, имаше нещо ново и вълнуващо. Когато разтвори ризата му, намери плътта му, плъзгаща се срещу нейната, интимността на сърце, притиснато към сърце.

А нейното сърце танкуваше под мелодията на неговите устия, на подлудя вашите му зъби, на измъчващия я език. Когато той смъкна панталоните по бедрата и, въздухът стана гъст като сироп, гъст и сладък. Тя с мъка го поемаше, но всяко вдишване бе все по-задъхано. Кейд я докосваше навсякъде и ръцете му бавно, ала безмилостно я издигаха все по-нагоре и по-нагоре, докато огънят стана нетърпим и я обхвана като горски пожар.

Бейли простена името му, вкопчи се в завивките и тялото ѝ се изви отчаяно, за да достигне до нещо отвъд прегръдката му. Без да откъсва поглед от нея, той отново плъзна тялото си върху нейното, докато устните му се озоваха близо до нейните.

Тя извика неговото име, когато жаравата достигна до блясък, в неговото тяло се вкопчи, когато нейното потрепери. Това бе искал Кейд.

Името му още вибрираше върху устните ѝ, когато той впи своите в тях, когато се претърколи с нея по леглото. Ослепял от страст, смъкна

джинсите ѝ, разтрепери се, когато Бейли зарови устни във врата му и се изпъна в трепетна покана.

Тя бе по-щедра от всяка фантазия. По-щедра от всяко желание. Повече негова от всяка мечта.

Обляна от светлина върху изпомачканите чаршафи, Бейли се разтвори за него, сякаш цял живот го бе чакала. Сърцето му бумтеше в главата, когато проникна в нея.

За момент замръзна шокиран, всичките му мускули се напрегнаха. Ала тя поклати глава и се обви около него.

— Ти... — Това бе всичко, което каза. — Само ти.

Кейд лежеше неподвижно, слушаше ударите на сърцето ѝ и поглъщаше с тялото си треперенето на нейното тяло. Само той, помисли и затвори очи. Тя бе невинна. Недокосната. Чудо. И сърцето му се разкъсваше в две посоки от чувство за вина и чисто себично удоволствие. Тя бе невинна и той я взе. Тя не бе докосвана, докато той не я докосна. Искаше да я помоли да му прости.

Искаше да се изкатери на покрива и да крещи от радост.

Понеже не бе сигурен, че някое от тези неща би подходило на ситуацията, Кейд внимателно опипа почвата.

— Бейли?

— Х-м-м-м?

— Ъ-ъ... Според моето професионално мнение като лицензиран детектив, смятам, че е изключително малко вероятно ти да си омъжена. — Усети я как се разтресе от безмълвен смях и вдигна глава да ѝ се усмихне: — Ще го запиша в доклада си.

— Направи го.

Отметна косата от бузата ѝ.

— Заболя ли те? Извинявай. Никога не съм мислил...

— Не. — Тя стисна ръката му. — Не ме заболя. Аз съм щастлива, зашеметена. Освободена. — Въздъхна. — И аз никога не съм мислила. Бих казала, че и двамата сме изненадани. — Изведнъж стана нервна. — Не си ли... Разочарован? Ако ти...

— Съсипан съм. Наистина се надявах да си омъжена и да имаш шест деца. Всъщност, обичам да правя любов само с омъжени жени.

— Не, имах предвид... Беше ли... Бях ли аз... Всичко ли беше наред?

— Бейли! — засмя се той и се обърна, така че да намести главата ѝ на гърдите си. — Ти си съвършена. Абсолютно, напълно съвършена. Аз те обичам. — Тя замръзна и бузата ѝ остана притисната към сърцето му. — Знам, че те обичам — каза Кейд тихо. — Знам го от момента, в който те видях.

Сега ѝ се доплака, защото това бе всичко, което искаше да чуе, и нещо, което не можеше да приеме.

— Ти не ме познаваш.

— Ти мен също.

Бейли вдигна глава и яростно я заклати.

— Точно там е работата. Шегите не променят истината.

— Ето ти тогава истината. — Той седна и здраво хвана раменете ѝ. — Аз съм влюбен в теб. Влюбен съм в жената, която държа в момента в ръцете си. Ти си точно това, което искам, от което имам нужда. И, миличка... — Целуна я леко. — Аз ще те задържа.

— Знаеш, че не е толкова просто.

— Не искам нещо просто. — Кейд хвана ръцете ѝ. — Искам да се омъжиш за мен.

— Това е невъзможно. — Тя панически се опита да издърпа ръцете си, но той спокойно ги стисна и не ги пусна. — Знаеш, че е невъзможно. Аз не знам откъде идвам, какво съм направила. Запознах се с теб преди три дни.

— Всичко това е разумно, или би било, с изключение на едно нещо. — Привлече я към себе си и с една целувка прати разума по дяволите.

— Не го прави. — Разкъсана на парчета, Бейли обви ръце около врата му и силно го прегърна. — Не прави това, Кейд. Каквото и да е бил животът ми, в момента е пълна каша. Аз имам нужда да намеря отговорите.

— Ще ги намерим. Обещавам ти. Ала има един отговор, който искам сега от теб. — Отдръпна главата ѝ. Бе очаквал сълзите, знаеше, че те ще светят в очите ѝ и ще ги превръщат в тъмно злато. — Каж ми, че ме обичаш или че не ме обичаш.

— Не мога...

— Само един въпрос — прошепна той. — Не ти трябва утре, за да отговориш на него.

Не, не ѝ трябваше нищо, освен собственото ѝ сърце.

— Не мога да ти кажа, че не те обичам, защото не мога да те лъжа. — Тя поклати глава и притисна пръсти към устните му, преди да бе проговорил. — Няма да ти кажа, че те обичам, защото няма да е честно. Това е отговор, който трябва да почака, докато знам другите отговори. Докато знам коя е жената, която ще ти го каже. Дай ми време.

Щеше да ѝ даде време, помисли Кейд, когато главата ѝ отново се сгуши в рамото му. Защото, каквото и да намереха от другата страна на нейното минало, нищо и никой нямаше да я вземе от него.

Кейд обичаше да казва, че стигането до решение е въпрос само на изкачване на последователни стъпала. Бейли се чудеше колко още остават. Имаше чувството, че този ден бе изкачила една много висока стълба, и когато стигна до площадката, бе точно толкова объркана, колкото и преди.

Това не бе съвсем вярно, каза си тя, като се разположи до кухненската маса с бележник и молив. Дори желанието да направи списък на това, които знае, показваше, че бе организиран човек и обича да разглежда нещата в черно и бяло.

Коя беше Бейли?

Жена, която обикновено става от сън по едно и също време. Дали това я правеше скучна и предсказуема, или отговорна? Тя обичаше черно силно кафе, пържени яйца и средно опечени пържоли. Доста обикновени вкусове.

Тялото ѝ бе стегнато, без да е особено мускулесто, и нямаше следи от слънчев загар. Значи не бе маниак на тема фитнес и не издигаше в култ слънцето. Може би работеше на закрито.

Което означаваше, помисли Бейли и се поусмихна наум, че не бе дървосекач или спасител на плажа.

Пишеше с дясната ръка, имаше кафяви очи и руса коса, и бе почти сигурна, че цветът на косата ѝ бе естествен или близък до естествения.

Знаеше много неща за скъпоценните камъни, което можеше да означава, че за нея те са хоби, професия или просто нещо, което обича да носи. Притежаваше диамант, който струваше цяло състояние и го бе или откраднала, или купила — доста невероятно според нея — или бе попаднал по някаква случайност в ръцете ѝ.

Бе станала свидетел на насилие, може би убийство, и бе избягала.

Тъй като от този факт слепоочията ѝ отново започнаха да пулсират, тя го прескочи.

Тананикаше си класическа музика под душа и обичаше да гледа по телевизията класически черно-бели филми. И не можеше да разбере какво говори това за характера или произхода и.

Обичаше хубави дрехи и добри тъкани и избягваше ярките цветове, освен когато я насилеха.

Притесняваше я, че може да е суетна и лекомислена. Но имаше поне две приятелки, с които бе споделила част от живота си. Грейс и Емджей. Емджей и Грейс. Бейли отново и отново пишеше имената им в бележника си с надеждата, че самото повторение можеше да разпали нова искрица.

Те имаха голямо значение за нея, чувстваше го. Страхуваше се за тях и не знаеше защо. Съзнанието ѝ може да бе празно, ала сърцето ѝ казваше, че за нея те са много важни, по-близки от всеки друг на света.

Но се страхуваше да се довери на сърцето си. Нямахше любим. Не бе имало никой, когото достатъчно да е харесвала или който достатъчно да я е харесвал, за да стигнат до интимност. Може би в живота, който бе водила, е била прекалено разсъдлива, прекалено придиричива и нетърпима към слабостите на другите, прекалено погълната от себе си, за да приеме мъж в леглото си.

А може би е била прекалено обикновена, прекалено скучна, прекалено нежелана, за да я приеме мъж в своето легло. Във всеки случай, сега имаше любим. Защо самото любене не ѝ се бе сторило непознато или плашещо, както ѝ се струваше, че би трябвало? Да се люби с Кейд бе толкова естествено, колкото и да диша. Естествено, вълнуващо и свършено. Той ѝ бе казал, че я обича, ала как можеше да му вярва? Кейд познаваше само една малка част от нея, само част от цялото. Когато паметта ѝ се възстановеше, той можеше да открие, че тя бе точно от типа жени, каквито не харесва.

Не, нямаше да го обвързва с това, което бе казал на тази Бейли, преди да бе опознала цялата жена.

А нейните чувства? Позасмя се и остави молива настрана. Бе привлечена моментално към него, повярва му напълно в момента, в

който Кейд хвана ръката ѝ. И се влюби в него, докато го гледаше как стои в кухнята и чупи кафяви яйца в бяла купа.

Но в този случай не можеше да вярва и на собственото си сърце. Колкото по-близо стигаха до намирането на истината, толкова повече се приближаваше времето, когато можеха да се отвърнат един от друг и да се отдалечат в различни посоки.

Колкото и да ѝ се искаше, не можеха да оставят брезентовата чанта и съдържанието ѝ в сейфа, да забравят за съществуването ѝ и просто да си живеят живота.

— Забравила си някои неща.

Тя се обърна стреснато и се вгледа в лицето му. Колко ли време бе стоял зад гърба ѝ и бе чел нейните бележки, докато Бейли мислеше за него?

— Мислех, че може да помогне, ако запиша какво знам.

— Това винаги е добра идея. — Той отиде до хладилника, взе си една бира, а на нея наля чаша чай с лед.

Тя сплете ръце в скута си. Чувстваше се глупаво и неловко. Наистина ли преди един час се бяха търкаляли голи по обляното в слънце легло? Как можеше човек да се справи с такава интимност в една миниатюрна кухня над студени напитки и загадки?

Кейд изглежда нямаше такива проблеми. Той седна срещу нея, вдигна крака на един празен стол и грабна бележника.

— Ти си човек, който много се тревожи.

— Така ли?

— Разбира се. — Отгърна една страница и започна нов списък. — Точно в момента например се тревожиш. Какво да кажеш на този мъж, след като вече сте любовници? След като вече знаеш, че той е лудо влюбен в теб и иска да прекара остатъка от живота си с теб?

— Кейд...

— Просто излагам фактите. — И си мислеше, че ако ги излага достатъчно често, Бейли постепенно ще ги приеме. — Сексът беше страхотен и беше приятно. Значи се тревожиш и за това. Защо си позволила на този човек, когото познаваш от три дни, да те заведе в леглото си, след като не си позволявала на никой друг мъж да се приближи толкова до теб? — Очите му светнаха. — Отговорът е елементарен. Ти си точно толкова лудо влюбена в мен, обаче те е страх да си го признаеш.

Тя взе чашата и разхлади гърлото си.

— Страхлива ли съм?

— Не, Бейли, не си страхлива, ала непрекъснато се безпокоиш дали не си. Ти си шампион по безпокойствата. И, струва ми се, си жена, която много малко цени силата си и много малко търпи слабостите си. Самокритична. — Записа и това, докато тя се мръщеше към думите на страницата.

— Струва ми се, че човек в моето положение трябва да се опитва да прецени себе си.

— Практична, логична. — Той продължи колонката. — Ти си състрадателна, отговорна, организирана. И си човек на навиците. Бих казал, че работиш на някаква длъжност, която изисква такива качества, както и добър интелект. Работните ти навици са възпитавани и точни. Имаш освен това тънко естетично чувство.

— Откъде си толкова сигурен?

— Бейли, от това, че си забравила коя си, не си се променила. Тук в разсъжденията ти има голям недостатък. Ако преди си мразила брюкселско зеле, вероятно още го мразиш. Ако си имала алергия към котки, ще продължаваш да кихаш, щом погалиш коте. А ако си имала силно, морално и нежно сърце, то още бие в теб. А сега ме остави да довърша.

Тя завъртя глава, като се помъчи да чете наопаки.

— Какво пишеш?

— Не можеш да пиеш. Вероятно въпрос на метаболизъм. И в момента си мисля по-късно да пием по едно вино, за да се възползвам напълно от това. — Кейд ѝ се засмя. — Освен това се изчервяваш. Това е сладка и старомодна физическа реакция. Подредена си. Закачаш си кърпите, след като си взела душ, миеш си чиниите, оправяш си всяка сутрин леглото.

Имаше и други подробности, помисли той. Бейли си въртеше крака, когато бе нервна, очите ѝ ставаха златисти, когато бе възбудена, гласът ѝ ставаше леден, когато бе ядосана.

— Имаш добро образование, вероятно от север, ако се съди по начина ти на говорене и акцента. Бих казал, че като добро момиче си залягала над уроците и не си ходила много с момчета. Иначе нямаше да си девствена допреди два часа. Ето, отново се изчерви. Наистина обичам да го правиш.

— Не виждам какво общо има това.

— Ето го този студен любезен тон. Благодаря — добави Кейд и отпи от бирата си. — Имаш стройно тяло и гладка кожа. Или полагаш грижи и за двете, или имаш късмет с гените си. Между другото, твоят еднорог ми харесва.

Тя се прокашля.

— Благодаря.

— Не, аз ти благодаря — засмя се той. — Както и да е, ти имаш или печелиш достатъчно пари, за да си позволиш хубави дрехи. Тези класически италиански обувки, които носиш, вървят по около двеста и петдесет долара по суперите. И имаше копринено бельо. Бих казал, че коприненото бельо и еднорогът са в един и същ стил. Ти обичаш да си малко предизвикателна под традиционната фасада.

Бейли едва успя да затвори уста.

— Гледал си ми дрехите? Бельото?

— Колкото ги имаше, и всичко в името на разследването. Хубаво бельо — отбеляза Кейд. — Много сексапилно, много семпло и скъпо. Предполагам, че розовата коприна трябва да ти стои страхотно.

Тя издаде някакъв сподавен звук и потъна в мълчание. Наистина нямаше какво да каже.

— Не знам какъв е годишният доход на средния гемолог или бижутериен дизайнер, но бих се обзаложил, че си или едното, или другото. Склонен съм да мисля, че си учен по призвание и дизайнер като професия.

— Това е голям скок, Кейд.

— Не, не е. Просто поредната стъпка. Парченцата от пъзела ги има. Не мислиш ли, че диамант като онзи в сейфа изисква услугите на гемолог? Точно както ти вчера го удостовери и оцени.

Ръцете ѝ трепереха, така че Бейли ги сложи в скута си.

— Ако това е вярно, то повишава вероятността да съм го откраднала.

— Не е така. — Той нетърпеливо потупа с молива по бележника. — Погледни другите факти. Защо не можеш да видиш себе си? Ти не би откраднала и една дъвка. Не го ли виждаш от начина, по който се терзаеш от чувство на вина при самата мисъл, че може да си направила нещо незаконно?

— Фактът е, Кейд, че диамантът е в мен.

— Да, и в твоя логичен, отговорен и подреден ум не се ли е появила мисълта, че ти може да го пазиш?

— Да го пазя? От...

— От онзи, който е убил, за да сложи ръка върху него. От онзи, който би убил и теб, ако те беше намерил. Това е нещото, което се връзва. А ако има три диаманта, тогава е много вероятно да знаеш къде са и другите два. Ти може да ги пазиш всичките.

— Как?

Той имаше някои идеи и по този въпрос, ала не мислеше, че тя е готова да ги чуе.

— Ще поработим върху това. Междувременно трябва да завъртя няколко телефона. Утре ни чака тежък ден. Полицейската художничка ще дойде сутринта, ще види дали може да ти помогне да възстановиш образите. И успех да измъкна един от подуправителите, или както там се нарича, от Смитсъновия институт. Имаме среща утре в един часа.

— Уредил си среща в почивен ден?

— Тук идват на помощ името и богатството на семейство Парис. Един малък намек за финансиране отваря много плесенясали стари врати. И ще проверим дали този бутик работи в неделя, за да видим дали някой си спомня да е продавал зелен костюм.

— Не ми се струва, че правим достатъчно.

— Миличка, постигнахме голям напредък за кратко време.

— Прав си. — Бейли стана и отиде до прозореца. Един дрозд изливаше сърцето си, кацнал на кленовото дърво. — Дори не мога да ти кажа колко съм ти благодарна.

— Ще ти направя сметката за професионалните услуги — отсеке Кейд. — А за останалото не искам благодарност.

— Аз трябва да ти я дам, независимо дали ще я приемеш, или не. Ти направи това поносимо, дори нещо повече. Не знам колко пъти ме накара да се усмихна или да се засмея или просто за малко да забравя всичко. Сигурно бих полудяла без теб.

— Аз съм до теб, Бейли. Няма да можеш да се отървеш от мен.

— Ти си свикнал да получаващ това, което искаш. Чудя се аз дали съм такава. Имам чувството, че не.

— Това е нещо, което можеш да промениш.

Бе прав. Това бе въпрос на търпение, упоритост, самообладание. И може би въпрос да се искат правилните неща. Тя искаше него,

искаше да мисли, че един ден ще може да стои тук и да слуша лятната песен на дрозда, докато Кейд дреме в хамака. Това можеше да бъде тяхната къща, а не неговата. Техният живот. Тяхното семейство.

Ако това бе правилно, Бейли можеше да упорства.

— Ще ти обещаю нещо. — Поддавайки се на импулса, се обърна към него и си позволи да бъде безразсъдна. Той бе точно това, което тя искаше, както бе седнал с прокъсаните на коленете джинси, бос, с малко прекалено дълга коса. — Ако, когато това свърши, когато са направени всички стъпки, всички парчета са на място, за да покажат цялото... Ако аз мога и ти все още ме искаш, ще се омъжа за теб.

Сърцето му изпърха в гърдите, гърлото му се сви от емоции. Той много внимателно остави бутилката и стана.

— Каж ми, че ме обичаш.

Думите бяха там, в сърцето ѝ, молеха да бъдат произнесени. Но Бейли поклати глава:

— Когато всичко свърши и ти знаеш всичко. Ако все още ме искаш.

— Това обещание не ме устройва. Никакви уговорки, Бейли. Никакви „когато“ и „ако“. Само ти.

— Това е всичко, което мога да ти дам. Всичко, което имам.

— Във вторник можем да отидем в Мериленд, да си извадим разрешително. Да се оженим до няколко дни.

Представяше си го — те двамата, пияни от любов, вдигат посред нощ някакъв сънлив мирови съдия от леглото. Хванати за ръце се заклеват в средата на хола, докато старото жълто куче спи върху плетената рогозка, а жената на съдията свири на пиано.

И когато сложи пръстена на нейния пръст и почувства как тя слага своя пръстен на неговия пръст, това ще е връзката, която ще ги обедини.

— В Мериленд не се искат изследвания на кръв — продължи Кейд. — Само попълваш няколко формуляра, и готово.

Говореше сериозно. Бейли с изумление видя в зелените му очи, че той вярва във всяка дума, която казва. Би я приел точно такава, каквато бе. Би я обичал точно такава.

Как можеше да му го позволи?

— И какво име ще напиша във формуляра?

— Няма значение. После ще имаш моето име. — Хвана я за раменете и я привлече към себе си. През целия му живот не бе имало друг човек, от когото толкова да се бе нуждаел. — Вземи моето име.

Просто го вземи, помисли тя, когато устните му покриха нейните. Вземи това, което ти се предлага — любовта, сигурността, обещанието. Остави миналото такова, каквото е, остави бъдещето да се носи по течението, и улови момента.

— Знаеш, че не би било правилно. — Бейли притисна буза към неговата. — Ти не по-малко от мен имаш нуждата да знаеш.

Може и да бе вярно. Колкото и да му харесваха тези фантазии за създаването на фалшива самоличност на Бейли, това не бе разрешението, от което който и да било от тях имаше нужда.

— Може да е забавно. — Кейд се опита да разведри настроението. — Като репетиция за истинското събитие. — Отново я привлече на една ръка разстояние и се вгледа в лицето ѝ. Нежно. Разтревожено. Прекрасно. — Искаш портокалови цветчета? Бяла рокля и органична музика?

Тъй като сърцето ѝ въздъхна при този образ, тя се насили да се усмихне:

— Мисля, че може и да искам. Май съм традиционалист.

— Тогава би трябвало да ти купя традиционен пръстен с диамант.

— Кейд...

— Просто размишлявах — прошепна той и вдигна лявата ѝ ръка. — Не, колкото и традиционна да е душата ти, вкусът ти за бижута е уникален. Ще намерим нещо, което да му подхожда. Ала вероятно ще трябва да те запозная със семейството си. — Вдигна очи към нейните и се засмя:

— Господ да ти е на помощ.

Това е просто игра, помисли Бейли. Просто на ужжим. Отвърна на усмивката му.

— С удоволствие бих се запознала със семейството ти. Искам да видя как Камила танцува с балетна рокля.

— Ако минеш през всичко това и все още искаш да се омъжиш за мен, ще знам, че си безнадеждно влюбена в мен. Те ще те подложат на кръстосан разпит, миличка. Много изискан, възпитан кръстосан разпит. В кое училище си учила, с какво се занимава баща ти, бридж

ли играе майка ти, или тенис? И, между другото, на какви клубове си член, и не сме ли се срещали случайно на пистата в Сен Мориц миналия сезон?

Вместо да я направи нещастна, това я накара да се засмее:

— Значи по-добре да открия отговорите.

— Аз обичам да измислям отговори. На празненството по случай десетгодишния юбилей на Мъфи доведох една полицайка. Нямахме как да не я доведе. Казахме на всички, че тя е племенница на италианския министър-председател, учила в швейцарски пансион, и иска да получи диплома във Вашингтон. Тя вдигна вежди:

— О, наистина ли?

— Те всички само дете не се направиха на палячовци пред нея. Нищо общо с реакцията, която щяхме да постигнем, ако бяхме казали истината.

— Която беше?

— Беше униформен полицай, израснала в италианския квартал на Ню Йорк и прехвърлена във Вашингтон след развода с бившия си съпруг, който бе имал пицария близо до Бродуей.

— Хубава ли беше?

— Разбира се — усмихна се Кейд широко. — Страхотна. После имаше една певица, която...

— Не мисля, че искам да знам. — Бейли се обърна на другата страна, взе празната си чаша и старателно започна да я плакне. — Предполагам, че си ходил с много жени.

— Зависи какво според теб значи „много“. Вероятно бих могъл да направя списък с имената им, възрастта, описанието и последния известен адрес. Искаш ли да го напечаташ?

— Не.

Той доволно зарови нос в шията ѝ.

— Само една жена съм молил да се омъжи за мен.

— Две — поправи го тя и остави блестящата вече чаша на плота.

— Една. На Карла не съм предлагал. Просто се получи някак от само себе си. А сега тя е щастливо омъжена, поне доколкото знам, за корпоративен адвокат, и е горда майка на момиченце на име Евгения. Така че това не се брои.

Бейли прехапа устни.

— Ти не искаше ли деца?

— Исках. И още искам. — Кейд я обърна към себе си и нежно я целуна. — Обаче никое от нашите деца няма да се казва Евгения. А сега какво ще кажеш да отидем на вечеря, на някое спокойно място, където ще можем да се целуваме на масата? После може да гледаме фойерверките.

— Малко е рано за вечеря.

— Затова казах, че трябва да помислим. — Грабна я на ръце. — Първо трябва да се качим горе и отново да правим любов.

Пулсът ѝ с удоволствие прескочи и тя обви ръце около шията му.

— Трябва ли?

— Да убием времето. Освен ако предпочиташ да играем карти.

Бейли със смях обсипа с целувки врата му.

— Е, ако това са единствените ми възможности...

— Знаеш ли какво ще ти кажа, можем да играем на гол покер. Може и двамата да лъжем и по този начин... По дяволите. — Бе изкачил половината стълби и вече порядъчно възбуден, когато на вратата се позвъни. — Запомни докъде бяхме стигнали, а? — Остави я и отиде да отвори. Един поглед през страничното армирано стъкло го накара да простене. — В най-подходящия момент, както винаги. — С ръка на дръжката се обърна към Бейли: — Миличка, жената от другата страна на вратата е майка ми. Спомням си, че беше проявила някакъв слаб интерес да се запознаеш със семейството ми, но ти давам този шанс, защото те обичам, наистина. Затова те съветвам да избягаш, да се скриеш и да не поглеждаш назад.

Нервите ѝ се опънаха, ала тя изправи рамене.

— Престани да се правиш на глупак и отвори вратата.

— Добре, но съм те предупредил. — Той се овладя и отвори с широка приветлива усмивка. — Здравей, майко. — Както се очакваше от него, я целуна по гладката буза. — Каква приятна изненада.

— Нямахте да има нужда да те изненадвам, ако беше отговорил на обажданията ми — заяви Лиона Парис и влезе.

Тя бе потресаваща жена, помисли Бейли. Разбира се, след като имаше три пораснали деца и няколко внуци, трябва да беше поне на петдесет. Би могла да мине за тридесет и петгодишна.

Косата ѝ бе пищна, кестенява със златисти кичури, подредена в идеален кок, който допълваше опънатото ѝ млечнобяло лице със

студени зелени очи, прав нос и нацупени устни. Бе облечена в елегантен костюм в бронзови оттенъци, втален на тънкия ѝ кръст.

Топазите на обиците ѝ бяха с остеняване тип каре, големи колкото женски палец, и веднага спечелиха възхищението на Бейли.

— Бях зает — започна Кейд. — Имам два случая и някои лични ангажименти.

— Изобщо не искам да слушам за твоите случаи, както ти ги наричаш. — Лиона остави кожената си чанта на масичката в коридора. — И каквито и да са личните ти ангажименти, това не е никакво оправдание да пренебрегваш семейните си задължения. Постави ме в много неудобно положение пред Памела. Трябваше да измислям оправдания.

— Нямахте да трябва да измисляш извинения, ако не беше уговорила тази среща. — Той усети как старият спор напирва в него и едва се сдържа да не падне в познатия капан. — Извинявай, че съм те поставил в неловко положение. Искаш ли кафе?

— Това, което искам, Кейд, е обяснение. На градинското увеселение на Мъфи вчера, на което ти също не дойде, Роналд ми разказа някаква безумна история, че си сгоден за жена, за която никога не съм чувала, роднина на принцесата на Уелс.

— Бейли. — Тъй като почти бе забравил за нея, Кейд се обърна с извинителна усмивка и протегна ръка: — Бейли, ела да се запознаеш с майка ми.

О, мили Боже! Това бе единственото, което можа да помисли Бейли, докато слизаше по стълбите.

— Лиона Парис, моята годеница Бейли.

— Госпожо Парис — произнесе Бейли с леко треперещ глас и протегна ръка. — Много се радвам да се запознаем. Кейд толкова ми е говорил за вас.

— Наистина ли? — Красива, определено, помисли Лиона. Добре поддържана, макар и малко скромно облечена.

— Боя се, че за вас той практически нищо не ми е говорил. Струва ми се, че не чух пълното ви име.

— Бейли е в Щатите едва от няколко месеца — намеси се Кейд весело. — Пазех я за себе си. — Обви собственически ръка около раменете на Бейли. — Имахме вихрен флирт, нали, миличка?

— Да — съгласи се Бейли с половин уста. — Вихрен. Може и така да се каже.

— И вие сте бижутериен дизайнер. — Прекрасни пръстени, забеляза Лиона. Уникални и красиви. — Далечна братовчедка на принцесата на Уелс.

— Бейли не обича да споменава имена — прекъсна я бързо Кейд. — Миличка, може би трябва да завъртиш тези телефони. Спомни си часовата разлика с Лондон.

— Къде се запознахте? — настоя Лиона.

Бейли отвори уста, като се помъчи да си спомни дали бяха стигнали до тази част в лъжата пред Роналд.

— Всъщност...

— В Смитсъновия институт — обясни Кейд. — Пред диаманта Хоуп. Аз разследвах един случай, а Бейли нахвърляше проекти. Изглеждаше толкова съсредоточена и артистична. Отне ми двадесет минути бързо говорене и ходене подире й... Помниш ли как заплашваше да повикаш охраната, миличка? Ала накрая я убедих да пие едно кафе с мен. А като заговорихме за кафе...

— Това е просто глупаво — прекъсна го Бейли. — Абсолютно глупаво. Кейд, това е майка ти и аз няма да го търпя.

— Обърна се и погледна Лиона в очите. — Не сме се запознали в Смитсъновия институт и принцесата на Уелс не е моя братовчедка. Поне аз сериозно се съмнявам в това. Запознахме се с Кейд в петък сутринта, когато аз влязох в неговия офис, за да го наема. Трябваше ми частен детектив, защото имам амнезия, син диамант и повече от един милион долара в налични.

Лиона изчака десет кълтящи секунди, през които потропваше с крак. После сви устни.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Е, както виждам, никой от вас няма намерение да ми каже простата истина. След като и двамата предпочитате да говорите измислици, мога само да предположа, че идеално си подходите. — Грабна чантата си и тръгна към вратата. Всяка нейна стъпка бе изпълнена с възмутено достойнство. — Кейд, чакам да те чуя, когато благоволиш да ми кажеш простата истина.

Бейли просто зяпна, а Кейд се захили като идиот към вратата, която майка му за гръшна зад себе си.

— Не разбирам. Аз ѝ казах истината.

— Сега вече разбирам какво значи изразът „Истината ще те направи свободен“. — Той гръмогласно се разсмя и я грабна в прегръдките си. — Тя е толкова ядосана, че цяла седмица ще ме остави на мира. Може би две. — Ентусиазирано я целуна и тръгна по стълбите. — Луд съм по теб. Кой би помислил, че като и се каже истината, ще ми се махне от главата? — Все още засмян я занесе в спалнята и я пусна на леглото. — Трябва да празнуваме. Имам студено шампанско. Пак ще те напия.

Бейли отметна косите от лицето си и седна.

— Кейд, това е майка ти. Срамота е.

— Не, това е чувство за самосъхранение. — Той се наведе и звучно я целуна. — Миличка, сега вече и двамата сме черни овце. Не мога да ти кажа колко по-забавно ще ми бъде. — Тръгна към вратата.

— Не мисля, че бих искала да съм черна овца — извика тя след него.

— Късно е. — Смехът му отекна зад гърба му.

Наистина отидоха на вечеря. Но се задоволиха с кюфтета на скара и пържени картофи на селски панаир в Мериленд. Отначало Кейд мислеше да отидат в романтичен малък ресторант, после да си пробиват път през тълпите в центъра, за да гледат фойерверките. Ала след това го озари вдъхновението. Виенски колела и стрелбища. Жива

музика, въртящи се светлини, светулки в полето наблизо и като връх на всичко фойерверки.

Това, реши той, бе идеално като за първа среща. Когато ѝ го каза, докато се бе вкопчила в него със замрял в гърлото писък в бясно носещата се въртележка, тя се засмя и стисна здраво очи.

Кейд искаше да опита всичко и я влачеше от увеселение към увеселение, нетърпелив като децата, дърпащи ръцете на отстъпчивите си родители. Бейли бе въртяна, друсана, разклащана, преобръщана, докато ѝ се зави свят и стомахът ѝ се разбунтува.

После той вдигна лицето ѝ нагоре да го огледа и заяви, че след като още не е станала зелена, могат да повторят всичко отначало. Така и сториха.

— А сега заслужаваш награда — реши Кейд, когато тя със залитане слезе от блъскащите се колички.

— Не искам повече захарен памук, моля те.

— Повече си мислех за един слон. — Обви ръка около кръста ѝ и я повече към стрелбището. — Онзи, големия лилав слон.

Бе висок около метър, с вдигнат хобот и боядисани в яркорозово нокти на краката. Слон. Мисълта за слонове я накара да се усмихне широко.

— О, прекрасен е. — Засмя се и изпърха с мигли към Кейд. — Искам го.

— Значи моята работа е да ти го осигуря. Просто се отдръпни, малка госпожице. Той измъкна няколко банкноти и избра оръжието си.

Преминаваха зайци и патици с весели лица, от време на време неочаквано се появяваше по някой вълк или мечка, за да уплаши децата. Кейд се прицели и започна да стреля.

Бейли се засмя, изръкопляска и после ахна, когато дивите животни едно по едно загиваха.

— Нищо не пропусна! Нито едно.

Възхищението ѝ го караше да се чувства като гимназист, фукаш се пред кралицата на бала.

— Тя иска слона — съобщи Кейд и се засмя, когато Бейли се хвърли в прегръдките му.

— Благодаря. Ти си чудесен! Ти си невероятен!

Тъй като всяко заявление бе подчертавано с буйни целувки, той реши, че може да ѝ хареса и кафявото клепоухо куче.

— Искаш ли още нещо?

— Недей, убиваш ме — изохка човекът от стрелбището, после въздъхна, когато Кейд извади още банкноти.

— Искаш ли да опиташ? — Той предложи пушката на Бейли.

— Може би. — Тя прехапа устни и огледа жертвите. Когато Кейд го правеше, изглеждаше доста лесно. — Добре.

— Просто погледни през малкия знак в края на цевта — обясни Кейд и мина зад нея да нагласи стойката ѝ.

— Виждам го. — Бейли затаи дъх и натисна спусъка. Стреснато подскочи от изстрела, но патиците продължаваха да плуват и зайците да подскачат. — Пропуснах ли?

— Само с около километър. — И бе абсолютно сигурен, че тази жена никога през живота си не е държала оръжие в ръка. — Опитай пак.

Тя опита отново, и отново. Докато успее да разроши няколко пера, Кейд бе оставил в благодарните ръце на собственика на стрелбището двадесет долара.

— Изглеждаше лесно, когато ти го правеше.

— Всичко е наред, миличка, започваш да се научаваш. Какво спечели тя?

Собственикът избра най-малката награда, обикновено запазена за деца под дванадесет години — малко пластмасово пате.

— Ще го взема. — Бейли доволно го пхна в джоба на панталона си. — Първият ми трофей.

Хванати за ръце, те се разхождаха по алеята, слушаха виковете, далечната музика на кънтригрупата, свистенето на въртележките. Бейли се радваше на светлините, на карнавалните цветове, ярки като диаманти в уханната нощ, и на миризмата на цвърчащо олио, захарен памук и сосове.

Изглеждаше толкова лесно, сякаш на света не можеше да има никакви тревоги — само светлини, музика и смях.

— Не знам дали някога преди съм била на селски карнавал — каза тя. — Ала ако съм била, този е най-хубавият.

— Продължавам да ти дължа вечеря на свещи. — Бейли се обърна усмихната към него:

— Ще се задоволя с още едно возене на въртележка.

— Сигурна ли си?

— Искам да мина отново през всичко. С теб.

Нареди се на опашката и флиртуваше с детенцето, което бе опряло глава на рамото на баща си и я гледаше с огромните си сини очи. Чудеше се дали се разбира с децата, дали някога е имала възможност да се занимава с деца. Опря глава на рамото на Кейд и си помечта.

Ако това бе една нормална нощ в нормалния живот, можеха да бъдат заедно просто така. Ръката му би била в нейната, както сега, и нямаше да имат никакви грижи на света. Тя нямаше да се страхува от нищо. Животът ѝ би бил пълен, богат и ярък като карнавал.

— Скоро ще слезем. Само още две кабинки.

— Нищо ми няма. — Но светлините проблеснаха отново, раздирайки небето. И образът нахлу като гръм в главата ѝ. — Той вдигна нагоре ръце — успя да промълви. Вече не виждаше светлините, цветните диаманти, разпилени по небето. — Вдигна ги да грабне ножа. Аз не можах да извикам. Не можах да извикам, не можах да се помръдна. Светеше само лампата на бюрото, само един лъч светлина. Те са като сенки и викат, ала аз не мога. После проблесна светкавицата. Толкова е ярка, само за един миг, толкова ярка, че осветява стаята. И той... О, Господи, гърлото му. Той заби ножа в гърлото му. — Обърна лице в рамото на Кейд. — Не искам да видя това. Не мога да понеса да го видя.

— Отпусни се. Хвани се за мен и се отпусни. Сега слизаме. — Той я вдигна и само дете не я понесе през тревата. Бейли трепереше, сякаш въздухът бе станал леденостуден, задавяха я ридания. — Сега нищо не може да ти се случи, Бейли. Сега не си сама. — Проправи си път през поляната, на която бяха паркирани колите, и ругаеше всеки път, когато поредният гръм я караше да подскочи. Тя се сви на седалката, а Кейд заобиколи и бързо седна зад волана. — Поплачи си — посъветва я той и завъртя ключа. — Викай, ако ти се вика. Не го оставяй да те яде така.

Тъй като не я караше да се срамува, Бейли малко си поплака, после облегна пулсиращата си глава на седалката, докато Кейд караше по извиващия се път обратно към града.

— Продължавам да виждам бижута — обади се тя накрая. Гласът ѝ бе пресипнал, но твърд. — Красиви скъпоценни камъни. Купища. Лазурити и опали, малахит и топаз. Всякакви различни форми,

обработени и необработени. Знам какви са, знам как ги чувствам в ръката си. Ето едно дълго парче халцедон, гладко на пипане и във формата на меч. То седи върху бюрото като преспание. И този кварц със сребристите жилки. Виждам ги. Толкова са ми познати.

— Те те карат да се чувстваш щастлива и спокойна.

— Да, мисля, че да. Когато мисля за тях, когато се появяват. Какво лошо имаше да се преструва, че е така и би могло да е така, само за една нощ?

Качи се във виенското колело и се сгуши до него. И се издигна в небето. Отдолу хората се гълпяха по тревата. Младежите ходеха важно и наперено, по-възрастните двойки се разхождаха, децата тичаха. Вятърът носеше смес от аромати, който Бейли можеше вечно да вдъхва.

Спускането надолу бе бързо и вълнуващо. Косата ѝ се развяваше, а стомахът ѝ се опитваше да я настигне. Тя вдигна глава, затвори очи и се приготви за издигането.

Разбира се, той я целуна. Бейли я искаше, тази невинна среща на устните, докато се въртяха над високата лятна трева, а светлините над тях грееха като дъга.

По време на следващия кръг първите фойерверки обсипаха със злато черното небе.

— Красиво е. — Тя намести глава на рамото му. — Като скъпоценни камъни, разпилени по небето. Изумруди, рубини, сапфири.

Цветовете се издигаха като фонтан в небето, спускаха се и избледняваха. Хората отдолу ръкопляскаха, свиркаха, изпълваха въздуха с шум. Някъде проплака бебе.

— Уплашено е — промълви Бейли. — Звучи като изстрели, като гръм.

— Баща ми имаше английски сетер, който на всеки Четвърти юли се криеше под леглото. — Кейд си играеше с пръстите ѝ и гледаше фойерверките. — Трепереше часове, след като всичко бе свършило.

— Толкова е гръмко, страшно е, ако не знаеш какво е. — Когато бяха най-горе, избухна ярка светкавица от злато и блестящи диаманти. Сърцето ѝ започна да бие силно, главата ѝ да пулсира. Бе само от шума, каза си, от шума и от разлюляването на кабинките, когато виенското колело спря да сваля хората.

— Бейли? — Кейд я привлече към себе си и се вгледа в лицето ѝ. Тя трепереше, лицето ѝ бе преbledняло, очите потъмнели.

— Няма ми нищо. Само малко ми се повдига, в съзнанието ми е приятно. Успокояващо. Има и един слон. — Не този. — Бейли прегърна плюшената играчка. — Гипсов, с гравирано на гърба му килимче, обсипано със скъпоценни камъни, и с яркосини очи. Толкова е царствен и глупав. — Тя замълча за момент, опитвайки се да мисли през главоболието, пулсиращо в слепоочията ѝ. — Има и други камъни, всякакви, ала те не са мои. И въпреки това успокояват. Изобщо не се плаша, когато мисля за тях. Дори синият диамант. Той е толкова красив, такова чудо на природата. Наистина е странно, че точно нужните елементи, нужните минерали, нужното налягане и нужното количество време могат да се съчетаят, за да създадат нещо толкова необикновено... Те се карат за тях. За него — продължи Бейли, стисна очи и се опита да го извика обратно в съзнанието си. — Чувам ги и се ядосвам, и се чувствам права. Почти се виждам как вървя към стаята, в която се карат, и съм бясна и доволна от себе си. Такова странно съчетание от чувства. И малко ме е страх. Направила съм нещо... Не знам. — Сви юмруци. — Нещо необмислено или импулсивно, дори глупаво. Отивам до вратата. Тя е отворена и гласовете им кълтят навън. Отивам до вратата и цялата треперя отвътре. Не само от страх, не мисля, че е само от страх. Донякъде и от гняв. Затварям ръката си върху камъка. Той е в джоба ми и се чувствам по-добре, когато го докосвам. Брезентовата чанта е там, на масата до вратата. Тя също е отворена и аз виждам парите вътре. Вземам я, докато те си крещят. — Навлизах в града и от светлините очите ѝ започнаха да сълзят. Бейли отново ги затвори. — Те не знаят, че съм там. Така са се нахвърлили един върху друг, че не ме забелязват. И тогава аз виждам ножа в ръката му, виждам как проблясва извитото му острие. И другият протяга ръце да го сграбчи. Боричкат се и сега са извън лъча светлина. Но виждам кръв и една от сенките залита. Другата продължава да се движи. Той не спира, просто не спира. Аз съм замръзнала, стиснала съм чантата и ги гледам. Внезапно светлината изгасва и става съвсем тъмно. После избухва светкавица и изпълва небето. Изведнъж става толкова ярко. Когато отново замахва с ножа към гърлото му, той ме вижда. Вижда ме и аз побягвам.

— Добре, опитай да се отпуснеш. — Движението бе убийствено, натоварено и нервно. Кейд не можеше да хване ръката ѝ, да я прегърне, да я успокои. — Не се насилвай сега. Ще продължим у дома.

— Кейд, те са един и същ човек — прошепна тя и издаде някакъв звук, нещо средно между стон и смях. — Един и същ.

Той проклинаше задръстените улици, търсеше пролука и се стрелна в няколкото свободни сантиметри край едно комби.

— Един и същ като какво?

— Като един друг. Те са един и същ човек. Ала това не може да бъде. Знам, че не може да бъде, защото единият е мъртъв, а другият не е. Страх ме е, че полудявам.

Отново символи? Или истина?

— Как така са едни и същи?

— Имат едно и също лице.

Бейли отнесе плюшения слон в къщата и се вкопчи в него, сякаш той бе единствената ѝ връзка с реалността. Съзнанието ѝ бе замъглено, разкъсвано между сънища, а коварната болка се бе притаила в ъгъла и чакаше да я връхлети.

— Легни. Ще ти направя чай.

— Не, аз ще го направя. Ще се почувствам по-добре, ако правя нещо. Каквото и да е. Извинявай, беше такава прекрасна вечер. — Тя остави усмихнатия слон на масата в кухнята. — Докато...

— Беше прекрасна вечер. И каквото и да помогне да се наместват повече парченца от пъзела на място, си струва. Боли те. — Хвана я за раменете. — И аз съжалявам, но ще трябва да минеш през останалото, за да стигнем там, където искаме.

— Знам. — Бейли стисна леко ръката му и се обърна да сложи чайника на котлона. — Няма да се разпадна на парчета, Кейд, ала ме е страх, че може да не съм много стабилна. — Притисна длани към очите си и се засмя. — Странни думи от човек, който не може да си спомни собственото си име.

— През цялото време си спомняш все повече и повече неща. И си най-стабилната жена, която познавам.

— Тогава се тревожа и за теб, и за вкуса ти за жени. Тя старателно постави чашките върху чинийките им, съсредоточена върху тази проста задача. Пликчетата чай, лъжичките, захарницата.

На кленовото дърво дроздът бе отстъпил пред козодоя, чиято песен бе като течено сребро. Бейли си представи телена ограда, обрасла в орлов нокът, който разпръсваше аромата си във вечерния въздух, докато една нощна птица зовеше половинката си.

И едно младо момиче плачеше под върбовото дърво. Тя се сепна. Детски спомен вероятно, горчиво-сладък. Сигурно тези образи от миналото щяха да идват все по-често. И да я плашат.

— Ти имаш въпроси. — Бейли остави чая на масата, овладя се и го погледна. — Не ги задаваш, защото се страхуваш, че ще рухна. Но няма. Искам да ги зададеш, Кейд. По-лесно е, когато ти питаш.

— Да седнем. — Той ѝ подаде един стол и, без да бърза, сипа захар в чая си и го разбърка. — В стаята има сив мокет, прозорец, маса до вратата. Върху бюрото има настолна лампа. На какво прилича бюрото?

— Матово дървено бюро от Осемнадесети век. — Тя с трясък остави чашата си. — Ох, това беше хитро. Никога не съм очаквала да питаш за бюрото, така че не съм се и замисляла, то просто си беше там.

— Съсредоточи се върху бюрото, Бейли. Опиши ми го.

— Красиво е. Отгоре е с преплетени розово дърво и чимшир. Отстрани, дори на мястото за краката, има инкрустирани овали. От едната страна има голямо чекмедже, когато се отвори, се показват лавици. Толкова умно измислено. Дръжките са месингови и добре полирани. — Объркано се загледа в чая си. — Сега говоря като антиквар.

Не, помисли Кейд, просто като човек, който обича красивите неща, И познава много добре това бюро.

— Какво има върху бюрото?

— Там е лампата. Тя също е месингова, със зелен стъклен абажур и старомодна верижка за палене. Има и листове, старателно подредена купчина листове до ръба на бюрото. В средата има кожена преса за поливане и брифке.

— Какво?

— Брифке, малка картонена кутийка за пренасяне на единични камъни. Те са изумруди, тревистозелени, с различно остеняване и карати. Има бижутерска лупа и малка месингова везна. Една чаша, кристална чаша с разтопяващ се в уискито лед. И... И ножът... —

Насили се да продължи да диша. — Ножът е там, с гравирана костена дръжка, с извито острие. Стар и красив нож.

— Има ли някой до бюрото?

— Не, столът е празен. — Бе по-лесно да отклони поглед от ножа, да погледне към нещо друго. — Кожен тъмносив стол. Облегалката му опира в прозореца. Има буря. — Гласът ѝ прекъсна. — Има буря. Светкавици, проливен дъжд. Те си крещят, надвиквайки гръмотевиците.

— Къде са те?

— Пред бюрото, изправени един срещу друг.

Той избута настрани чашата ѝ, за да може да я хване за ръката.

— Какво казват, Бейли?

— Не знам. Нещо за някакъв депозит. Да вземат депозита, да напуснат страната. Това е лоша сделка, прекалено опасна. Той обаче е решил.

Чуваше гласовете. Думите отскачаха от грубите яростни фрази:

„Проклет кучи син“!

„Ако искаш да се пазариш с него, давай. Мен не ме набърквай“.

„И двамата. Заедно. Няма да даваш заден ход“.

„Ти вземаш камъните и се оправяш с него. Бейли подозира. Не е толкова глупава, колкото я мислиш“.

„Няма да изчезнеш с парите и да ме оставиш аз да опера пешкира“.

— Той го блъска назад. Бият се, бутат се, удрят се. Страшно е да гледам колко много се мразят. Не знам как могат така да се ненавиждат, след като са еднакви.

Кейд не искаше да я прекара отново през това, което се бе случило после. Вече знаеше местопрестъплението, следващите стъпки.

— Как така са еднакви?

Същото лице. Същите очи, тъмни очи, тъмни коси. Всичко. Огледални образи. Те са един и същ човек, Кейд. Как може да са един и същ човек, освен ако изобщо не се е случило така? Освен ако съм изгубила не само паметта си, а и ума си?

— Не виждаш най-простото обяснение, Бейли. Най-простото и очевидно обяснение. — Усмивката му бе мрачна, очите му светеха. — Близнаци.

— Близнаци? Братя? — Всичко в нея, всяка част от нейното същество възнегодува. Тя успя само да поклати глава и продължи да трепери, докато движенията ѝ станаха трескави. — Не, не, не. — Не можеше да приеме това. Не искаше. — Не е така. Не може да бъде. — Рязко стана от масата и столът ѝ изстърга върху плочките. — Не знам какво съм видяла. — Грабна чашата си, като разля чая върху масата, отнесе я до умивалника и я стовари вътре. — Беше тъмно. Не знам какво съм видяла.

Не искаше да знае какво бе видяла, заключи Кейд. Не бе готова да го знае. А той нямаше да рискува да се прави на психоаналитик, преди да се бе овладяла.

— Остави го засега. Беше тежък ден, имаш нужда от почивка.

— Да. — Съзнанието ѝ молеше за покой, за забрава. Ала изпитваше ужас да заспи, страхуваше се от сънищата, които можеха да дойдат. Обърна се и се притисна към него. — Прави любов с мен. Не искам да мисля. Искам само да ме обичаш.

— Обичам те. — Срещна търсещите ѝ устни със своите. — Ще те обичам.

Изведе я от кухнята, като по пътя се спираше да я целува, да я докосва. Когато стигнаха до стълбите, разкопча блузата ѝ, плъзна ръце по тялото ѝ и улови в длани гърдите ѝ.

Бейли задъхано впи ръце в косата му и притегли устните му към своите.

Кейд искаше да бъде внимателен, нежен. Но устните ѝ бяха диви и ненаситни. Разбираше, че тя има нужда от нещо диво и ненаситно. И се отдаде на порива.

Разкъса сutiена ѝ и видя как в очите ѝ просветнаха изненада и възбуда. Ръцете му, които я овладяваха, този път бяха алчни и груби.

— Толкова неща не съм ти показал. — Потърси нежната извивка между шията и рамото ѝ и впи зъби в нея. Толкова неща, които никой не ѝ бе показвал, помисли той с прилив на страст. — Може да не си готова.

— Покажи ми. — Главата ѝ падна назад и пулсът ѝ запърха като изплашена птица. И страхът изведнъж се оказа освобождаващ. — Искам да ги знам.

Кейд смъкна панталоните по бедрата ѝ и проникна с пръсти в нея. Ноктите ѝ се забиха в раменете му и от гърлото ѝ се изтръгна вик

на удоволствие и страх.

Гледаше я как лети и се издига над този потресаващ връх. Замаяната изненада в очите ѝ му доставяше мрачно удоволствие. Сега тя беше безпомощна, ако я искаше безпомощна.

А той я искаше точно такава.

Смъкваше дреха след дреха, докато я остави гола и трепереща. Плъзна палци по зърната на гърдите ѝ и Бейли затвори очи.

— Ти си моя. — Гласът му бе натежал, дрезгав, властен. — Искам да го кажеш. В момента си моя.

— Да. — Би му казала всичко. Би му обещала душата си, ако ѝ я бе поискал. Това вече не бе ленива река, а порой от връхлитащи усещания. Тя искаше да се удави в тях. — Още.

Даде ѝ още. Устните му се впуснаха по тялото ѝ към сърцевината на жаравата.

Бейли се люшна, потръпна, избухна. В главата ѝ плиснаха цветове — карнавални цветове и диаманти, звезди и дъги. Притисна гръб към перилата и се вкопчи в тях, докато светът около нея се завъртя като полудяла въртележка.

После удоволствие, толкова силно, почти болезнено.

В този момент, между великолепието и опустошението, тялото ѝ просто се разби на парчета.

Кейдя привлече в ръцете си, мрачно доволен, че бе останала без сили. Остави дрехите и където си бяха, вдигна я и изкачи стълбите. В неговото легло този път, помисли с яростното, страстно желание да я вземе там.

Падна на леглото с нея и се отдаде на бушуващия в него огън.

Бе непоносимо. Великолепно. Ръцете му, устните му я разрушаваха и наново я изграждаха. Кожата ѝ се покри с пот. Тялото ѝ се извиваше и напрягаше, стремеше се към нещо повече, движеше се пламенно с всяко ново желание.

Когато я издърпа на колене, тя нетърпеливо се обви около него, после още веднъж отпусна назад глава, когато той се наведе към гърдите ѝ. А когато главата ѝ опря леглото и тялото ѝ се надигна към неговото, Кейд проникна дълбоко в нея.

Хвана с две ръце бедрата ѝ и Бейли простена ниско и гърлено. Докато собственото му сърце крещеше в гърдите, бързо докара и

двамата до върха. Без мисъл, без съмнения, без нищо, освен горещото, безумно сливане.

Лунната светлина огряваше лицето ѝ, позлатяваше косите ѝ, светеше върху влажната ѝ кожа. Зрението му се замъгли, ала запамети образа ѝ в съзнанието си, запечата го там.

Изчака, докато бе сигурен, че е заспала. За малко просто я гледаше, омагьосан от нея и от онова, което си бяха доставили един на друг. Никоя жена, която бе докосвал, никоя жена, която го бе докосвала, не бе прониквала толкова дълбоко в него, не бе хващала сърцето му толкова бързо и здраво.

Бе настоявал тя да му каже, че му принадлежи. Не по-малко вярно бе, че и той ѝ принадлежеше. Това чудо го покоряваше.

Докосна устни до челото ѝ. Когато я остави, Бейли се бе проснала по корем, протегнала ръка към мястото, където бе лежал до нея. Надяваше се изтощението да успокои сънищата ѝ. Остави вратата отворена, за да може да я чуе, ако изплаче насън или го повика.

Направи си кафе и го отнесе със себе си в библиотеката. Изсумтя мрачно към компютъра и го включи. Часовникът в ъгъла би полунощ, после отмери още половин час, преди да бе влязъл в ритъм.

За почти два пъти времето, което би отнело на един десетгодишен хакер, информацията, която търсеше, се появи на екрана.

Експерти по скъпоценните камъни на територията на столицата и околностите.

Превърташе екраните, като се поддържаше буден с помощта на кофеина, и спираше да пусне принтера.

„Бун и син“.

„Консултанти Клеймър Дайъмънт“.

„Бижутери Ландис“.

Компютърът му даваше по-подробна информация от телефонния указател. За пръв път благослови технологията. Преглеждаше данни, имена, дати, после продължаваше да превърта екраните.

„Салвини“.

Салвини. Присви очи и прочете данните. Оценители и гемолози, специализирани в наследствени бижута и антики. Фирмата е основана през хиляда деветстотин петдесет и втора от Чарлз Салвини, сега покойник.

Лицензирани. Консултанти на музеи и частни колекции. Поръчки за изработване и поправка на бижута. Винаги работят с предварителен договор.

Адрес на „Чеви Чеиз“. Доста наблизо. Фирмата бе уважавана, заслужила едно от челните места. Собственици Томас и Тимъти Салвини. ТС, помисли той с внезапно обзело го вълнение. Братя.

Бинго.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Не бързай.

Бейли пое дълбоко въздух и се опита да бъде спокойна и точна, както искаше Кейд.

— Носът ѝ е по-остър. Така мисля.

Полицейската художничка се казваше Сара и бе млада и търпелива. Опитна, Бейли не се съмняваше в това, иначе Кейд не би повикал точно нея. Тя седеше на масата в кухнята със скицник и моливи, а до ръката ѝ димеше чаша кафе.

— По-скоро такъв? — С няколко бързи замаха Сара заостри носа.

— Да, така мисля. Очите и са по-големи, малко дръпнати.

— Бадемови? — Сара изтри с гумата и поправи формата и размера.

— Предполагам. Трудно е да го видя цялото в главата си.

— Давайте ми просто впечатления — усмихна се спокойно и дружелюбно Сара. — Ще тръгнем оттам.

— Струва ми се, че устата ѝ е широка, по-мека от останалата част на лицето. Всичко друго е ъгловато.

— Бива си го това лице — отбеляза Кейд, докато Сара екипираше. — Интересно. Сексапилно.

Бейли продължаваше да дава указания, докато той разглеждаше образа. Ъгловато лице, небрежно къса коса с дълъг заострен отпред бретон, тъмни, драматично извити вежди. Екзотично и волево, реши Кейд и се опита да свърже характера с чертите.

— Много прилича на това, което помня. — Бейли взе скицата от Сара. Познаваше това лице, помисли тя, и като го гледаше, ѝ се искаше едновременно да се смее и да плаче.

Емджей. Коя бе Емджей и какво бяха преживели заедно?

— Искаш ли да си починеш? — попита Кейд и протегна ръце към раменете на Бейли да разсее напрежението.

— Не, бих искала да продължим. Ако нямате нищо против — каза на Сара.

— О, аз цял ден мога да се занимавам с това. Стига кафето да не свършва. — Тя протегна празната си чаша на Кейд с бърза усмивка, от която Бейли разбра, че двамата се познаваха добре.

— Вие... Ъ-ъ-ъ, имате много интересна работа — подзе тя.

Сара прехвърли дългата си червеникава плитка зад гърба. Бе облечена и стилно, и небрежно — къси джинсови панталони и широка риза, стопроцентово сексапилна комбинация.

— С нея си изкарвам хляба — обясни тя на Бейли. — Компютрите постепенно ме изхвърлят от играта. Невероятно е какви образи могат да правят. Но много полицаи и частни детективи все още предпочитат скиците. — Взе от Кейд допълнената си чаша. — Например Парис би направил почти всичко, за да си няма работа с компютър.

— Е, започвам да се научавам.

Сара прихна:

— Когато наистина се научиш, ще си изкарвам прехраната, като правя карикатури по баровете. — Сви рамене, отпи от кафето и взе нов молив. — Искате ли да опитаме другата?

— Да, добре. — Бейли си каза да не мисли точно колко добре се познават Кейд и Сара, затвори очи и се съсредоточи.

Грейс. Остави името да се завърти из ума ѝ, да извика образа.

— Мека — започна тя. — В лицето ѝ има мекота. Много красиво лице, почти невероятно красиво. Овално, съвсем класическо. Косата и е гарвановочерна и много дълга. Тя сякаш се разсипва по гърба и на едри вълни. Никакъв бретон, просто вълни от тъмна гъста коприна. Очите ѝ са широки, с тежки клепки и гъсти мигли. Яркосини. Носът е къс и прав. Мисля, че е свършен.

— Започвам да я мразя — заяви Сара весело и накара Бейли да се усмихне.

— Сигурно е трудно да си страшно красива, не мислите ли? Хората виждат само на повърхността.

— Мисля, че бих го преживяла. А устните?

— Сочни. Пълни.

— Естествено.

— Да, така е добре. — Започна да я обзема вълнение. Скицата бързо се оформяше. — Веждите са малко по-гъсти и до лявата има бенка. Ето тук. — Бейли показа на собственото си лице.

— Сега вече наистина я мразя — измърмори Сара. — Дори не искам да знам дали има тяло, което подхожда на това лице. Кажете ми, че има клепнали уши.

— Не, боя се, че не. — Бейли се усмихна на скицата и отново ѝ стана топло и ѝ се доплака. — Тя е просто красива. Човек се стряска, като я види.

— Изглежда ми позната.

Бейли цялата се напрегна от тази небрежна забележка на Сара.

— Така ли? Наистина?

— Мога да се закълна, че съм виждала това лице. — Сара сви устни и потупа с молив по рисунката. — Може би в някое списание. Прилича на реклама за скъп парфюм или крем. Ако човек има лице за един милион долара, трябва да е луд да не го използва.

— Фотомодел. — Бейли прехапа устни, като се мъчеше да си спомни. — Просто не знам.

Сара откъсна листа и го подаде на Кейд.

— Какво мислиш?

— Сърцето ми спира — събщи той след малко. — Когато се е раждала, феята на гените е била в добро настроение. Ала не я познавам, а това е лице, което никой жив мъж не би забравил.

Името ѝ е Грейс, каза си Бейли. И е повече от красива. Тя е не само лице.

— Добра работа свърши, Сара. — Кейд сложи двете рисунки една до друга на масата. — Имаш ли време за още една?

Сара хвърли един бърз поглед към часовника си.

— Мога да отделя още половин час.

— Мъжът, Бейли. — Той приклепна до Бейли и я погледна в очите. — Сега знаеш как изглежда.

— Аз не...

— Знаеш. — Каза го твърдо, макар ръцете му върху раменете ѝ да бяха нежни. — Важно е. Просто кажи на Сара как го виждаш.

Щеше да я боли, разбра Бейли. Мускулите на стомаха ѝ вече се свиваха конвулсивно при мисълта да позволи на това лице отново да изплува в съзнанието ѝ.

— Не искам да го виждам отново.

— Ти искаш отговорите. Искаш всичко да свърши. Това е една стъпка. Трябва да направиш стъпките.

Тя затвори очи и се размърда. Върна се в стаята със сивия килим и шибания от бурята прозорец, и главата ѝ отново запулсира.

— Тъмен е — каза тихо. — Лицето му е дълго, тясно, изопнато от гняв. Устните му са стиснати мрачно. Те са тънки, силни и упорити. Носът му е леко крив. Не е грозен, отново излъчва сила. Това е много силно лице. Очите му са дълбоко разположени, тъмни. Тъмни очи. — Блестящи от ярост. В тях имаше убийство. Бейли потрепери, обгърна раменете си и се помъчи да се съсредоточи. — Хлътнали бузи и високо чело. Веждите му са тъмни и прави. Косата му също. Добре подстригана, по-обемна отгоре, много старателно изтънена покрай ушите. Много красиво лице. Брадичката леко го разваля, тя е мека и малко безволева.

— Това ли е той, Бейли? — Кейд отново сложи ръка на рамото ѝ и окуражително го стисна.

Тя се овладя, отвори очи и погледна портрета. Той не бе точен. Не бе свършен. Очите би трябвало да са малко по-раздалечени, устните малко по-пълни. Но това бе достатъчно, за да я накара да се разтрепери.

— Да, много прилича на него. — Събра всичкото си самообладание и бавно се изправи. — Извинете ме — промълви и излезе от стаята.

— Жената е ужасена — отбеляза Сара и прибра моливите си в кутията.

— Знам.

— Ще ми кажеш ли какви неприятности има?

— Не съм сигурен. — Кейд пхна ръце в джобовете си. — Ала скоро ще разбере. Добра работа свърши, Сара. Задължен съм ти.

— Ще ти го пиша на сметката. — Тя прибра нещата си и стана. Целуна го леко и се вгледа в лицето му. — Не мисля, че пак ще ми се обадиш да прекараме нощта в града.

— Влюбен съм в нея — отвърна той простичко.

— Да, това го разбрах. — Преметна през рамо чантата и го докосна по бузата. — Ще ми липсваш.

— Тук съм.

— Тук си — съгласи се Сара. — Но онези диви и ненормални дни свършиха за теб, Парис. Тя ми харесва. Надявам се да се справиш. — Обърна се с една последна тъжна усмивка. — Знам пътя.

Кейд все пак я изпрати, затвори вратата зад нея и осъзна, че наистина приключва с една част от своя живот. Свободата да идва и да си отива, когато поиска. С когото поиска. Късни нощи в клуба с перспективата за приятелски, неангажиращ секс след това. Отговорност само пред себе си.

Погледна към стълбите. Бейли бе там горе. Отговорност, стабилност, обвързване. Една жена отсега до края на живота. Разтревожена жена, която още не му бе казала думите, които той искаше да чуе, не бе дала обещанията, които искаше да получи.

Все още можеше да си отиде и тя не би го обвинила. Всъщност, бе сигурен, че Бейли очакваше точно това. Това го караше да се чуди кой я бе оставял преди.

Поклати глава и тръгна към нея по стълбите без ни най-малки съжаления.

Тя стоеше в спалнята с гръб към вратата и гледаше през прозореца. Бе вплела ръце пред себе си.

— Добре ли си?

— Да. Извинявай, държах се грубо с твоята приятелка. Дори не ѝ благодарих.

— Сара разбира.

— Вие отдавна се познавате.

— Да, от няколко години. — Бейли преглътна.

— Били сте заедно.

Кейд вдигна вежди, помисли и реши да не се приближава към нея.

— Да, били сме заедно. Аз съм бил с други жени, Бейли. Жени, които съм харесвал, на които съм държал.

— Които си познавал. — Тя се обърна и в очите ѝ блестеше гняв.

— Познавал съм — съгласи се той.

— Това не се връзва. — Бейли прокара ръце през косата си. — Аз и ти, Кейд, това не се връзва с всичко останало. Изобщо не трябваше да се случва.

— Ала се случи. — Той пхна ръце в джобовете си, защото му се искаше да ги свие в юмруци. — Нали не искаш да ми кажеш, че си

разстроена, защото си се запознала с жена, с която аз съм спал? Защото не съм дошъл при теб така, както ти дойде при мен?

— Празен. — Думата излетя от нея като куршум. — Ти не дойде при мен празен. Ти имаш семейство, приятели, любовници. Живот. Аз нямам нищо, освен парчета, които не се напасват. Не ме интересува дали си спал със сто жени. — Тук гласът ѝ прекъсна и тя продължи с гневен шепот: — А това, че ги помниш. Че можеш да ги помниш.

— Искаш да ти кажа, че те нямат значение? — От ужас започна да се ядосва. Бейли се отдръпваше. — Разбира се, че имат значение. Не мога заради теб да изтрия миналото си.

— Не искам от теб това. — Тя скри лицето си в длани, като се бореше да запази малкото останало и самообладание. Вече бе решила какво трябва да направи. Сега просто трябваше да бъде твърда, за да го стори. — Извинявай. Личният ти живот, преди аз да вляза в него, не е моя работа, а и не става въпрос за това. Въпросът е, че ти си имал личен живот.

— *Ти също.*

— Аз също — кимна Бейли и помисли, че точно това я бе изплашило. — Без теб нямаше никога да се доближа толкова до откриването му. Но разбирам, че е трябвало да отида направо в полицията. Като не отидох, само усложних нещата. Обаче сега ще го сторя.

— Нямах ми доверие да довърша това?

— Не е там работата...

— Как пък да не е там! Не става дума дали ще отидеш в полицията. Става дума за теб и мен. Ти си мислиш, че можеш да си отидеш оттук и от това, което е между нас. — Извади ръце от джобовете си и я сграбчи за раменете. — Я си помисли по-добре.

— Някой е мъртъв. Аз имам нещо общо с това. — Зъбите и заплашваха да започнат да тракат, докато се опитваше да го гледа в очите. — И не трябваше да забърквам и теб.

— Сега вече е прекалено късно за това. Прекалено късно е от момента, в който влезе в кабинета ми. Не можеш да се отървеш от мен. — Когато устните му се притиснаха към нейните, целувката имаше вкус на гняв и объркване. Кейд я притисна към себе си и започна да опустошава устните ѝ, докато ръцете ѝ върху раменете му омекнаха.

— Недей — успя да прошепне тя, когато я вдигна на ръце. Ала и за това бе прекалено късно. Бе притисната под него на леглото, ръцете му се стрелкаха по нея и всичките ѝ сетива крещяха и се молеха.

— Пет пари не давам какво си забравила. — С потъмнели очи започна да дърпа дрехите ѝ. — Това ще го запомниш.

Изхвърли я извън времето, извън пространството, извън самообладанието. Тук имаше необузdana дива страст, която никога не бе изпитвала и на която Бейли не можеше да устои. Устните му се затвориха върху гърдите ѝ и я прониза удоволствие. И още докато тя поемаше въздух да простене, пръстите му я пронизаха и я изхвърлиха безмилостно на върха.

Бейли извика, не от тревога, не от възмущение, а от шеметното усещане, че бе запратена отвъд разума. Ноктите ѝ се забиха в гърба му, тялото ѝ се движеше като светкавица под неговото. Единствената мисъл в главата ѝ бе „сега, сега, сега“!

Той проникна силно и дълбоко в нея и я усети как се сви конвулсивно около него, прелитайки над следващия връх. Това бе необмислено, отчаяно. Бе неправилно. Бе неустойимо.

Хвана ръцете ѝ и гледаше изписаното на лицето ѝ смаяно удоволствие. Звярът в него се бе отскубнал и се бе нахвърлил и върху двама им. Затова устните му бяха груби и Кейд се движеше бясно срещу нея, докато тя изплака името му и малкото останал му разум го напусна.

Стовари се върху нея, изтощен и празен. Тялото ѝ потръпна и от гърлото ѝ се изтръгна жалостив стон. Ръцете ѝ лежаха безсилно върху изпомачканите чаршафи. Съзнанието му се проясни дотолкова, че да изпита срам.

Никога досега не бе вземал жена толкова грубо. Никога не бе давал на жената толкова малък избор.

Той се изтърколи от нея и впери поглед в тавана, ужасен от това, което бе открил в себе си.

— Извинявай. — Прозвуча толкова жалко и ненужно, че седна и разтърка с ръце лицето си. — Нараних те. Извинявай. За това няма извинение. — И тъй като и сам не го намираше, стана и я остави сама.

Бейли успя да седне в леглото, притиснала ръка към бясно блъскащото се сърце. Съзнанието ѝ си оставаше замътено, макар че тя

търпеливо го чакаше да се проясни. Единственото, в което бе сигурна, бе, че току-що е била опустошена. От усещания, от емоции, от него.

И че е било прекрасно.

Кейд ѝ даде време да се възстанови. И използва това време да обмисли следващите си стъпки. Бе толкова трудно да мисли през гнева. И преди му се бе случвало да е ядосан. Да е наранен. Да го е срам. Но когато Бейли слезе по стълбите, стегната и нервна, тези три чувства заплашваха да го задушат.

— Добре ли си?

— Да. Кейд, аз...

— Ти ще направиш това, което искаш — прекъсна я той студено и напрегнато. — Аз също. Отново се извинявам, че се държах така с теб.

Тя почувства как сърцето ѝ се свива.

— Ти си ми ядосан.

— Ядосан съм и на двама ни. Аз мога да се справя със себе си, ала първо трябва да се справя с теб. Ти искаш да си отидеш.

— Не искам това. — В гласа ѝ имаше молба да бъде разбрана. — Това трябва да направя. Въвлякох те в Бог знае какво.

— Ти ме нае.

Бейли въздъхна нетърпеливо. Как можеше да е толкова сляп и толкова упорит?

— Това не бяха професионални отношения, Кейд. Дори не започнаха като професионални отношения.

— Вярно е. Нещата са лични и ти няма да ме изоставиш заради някакво... Някакво чувство за вина. Ти искаш да си отидеш поради други причини, ще се върнем към тях, когато всичко свърши. Аз те обичам. — В думите му прозираше студена ярост, която само усилваше чувствата. — Ако ти не ме обичаш, не можеш или не искаш да ме обичаш, ще трябва да свикна да живея с това. Но да си отидеш в този момент просто не е разрешение.

— Аз искам само...

— Ти искаш да отидеш в полицията. — Той замълча за момент и пъкна ръце в джобовете си, за да не ги протегне към нея. — Добре, ти решаващ. Ала междувременно ти ме нае да свърша една работа, а аз още не съм я свършил. Каквито и да са моите или твоите лични чувства, имам намерение да я свърша. Вземи си чантата.

Тя не бе сигурна как да се държи с него сега. Но пък бе ли знаела някога? И все пак този студен и гневен мъж срещу нея й бе много непознат от онзи, когото бе видяла в разхвърляния офис само преди няколко дни.

— Срещата в Смитсъновия институт... — започна Бейли.

— Отложих я. Първо трябва да направим нещо друго.

— Къде?

— Вземи си чантата — повтори Кейд. — Следващата стъпка ще я направим както аз реша.

По пътя не говореха. Тя разпозна някои от сградите. Бяха минавали покрай тях и преди. Ала когато излязоха от Вашингтон и поеха към Мериленд, нервите й се опънаха.

— Бих искала да ми кажеш къде отиваме. — Дърветата бяха прекалено близо до пътя, помисли Бейли панически. Прекалено зелени, прекалено големи.

— Връщаме се. Понякога трябва просто да отвориш вратата и да видиш какво има от другата страна.

— Трябва да говорим с уредника на музея. — Гърлото й се бе свило. Душата си бе готова да размени за чаша вода. — Трябва да обърнем и да се върнем в града.

— Знаеш ли къде отиваме?

— Не! — извика тя отчаяно. — Не, не знам.

Той й хвърли един поглед.

— Парченцата от пъзела ги има, Бейли.

Отби наляво и излезе от главния път. Чу как дишането и стана накъсано и задъхано. Безжалостно потисна инстинктивното си желание да я утеши. Тя бе по-силна, отколкото си я представяше, трябваше да го признае. И щеше да издържи. Кейд щеше да й помогне да го издържи.

Ако мястото се наблюдаваше, той я излагаше на риск. Трябваше да претегли тази възможност срещу задължението да си свърши работата. Бе го наела да нареди пъзела, напомни си Кейд. А това, бе сигурен, беше последното парченце.

Бейли не можеше да продължава да живее в безопасния малък свят, който й бе създал. И за двамата бе дошъл моментът да продължат напред. Стисна зъби и спря пред Салвини.

— Ти знаеш къде сме.

Кожата ѝ лепнеше от пот. Тя неспокойно изтри влажните си длани в панталоните.

— Не, не знам.

Сградата бе тухлена, на два етажа. Стара, доста красива, с големи прозорци, обрамчени от добре поддържани азалии, които през пролетта щяха да разцъфтят. От къщата се излъчваше елегантност, която не би трябвало да я кара да трепери.

На паркинга имаше една кола. Беемве, тъмносиньо, блестящо на слънцето.

Къщата стоеше отделена, на ъгъла, а зад нея, оттатък широкия паркинг, се простираше луксозна търговска улица.

— Не искам да стоя тук. — Бейли обърна глава, отказвайки да погледне табелата, на която с големи ясни букви пишеше „Салвини“. — Затворено е. Тук няма никой. Трябва да си ходим.

— На паркинга има кола — възрази Кейд. — Няма да навреди да погледнем.

— Не. — Тя издърпа ръката си и се опита да се скрие в ъгъла на седалката. — Няма да вляза. Няма.

— Какво има вътре, Бейли?

— Не знам. — Ужас. Просто ужас. — Няма да вляза. Би предпочел да умре, вместо да я насилва да направи това, което имаше намерение да я накара. Но понеже мислеше за нея, излезе от колата, дойде от нейната страна и отвори вратата.

— Аз ще бъда с теб. Да вървим.

— Казах, че няма да вляза.

— Страхливка. Да не искаш да се криеш до края на живота си?

През сълзите ѝ проблесна гняв. Тя разкопча рязко колана.

— Мразя те за това.

— Знам — измърмори той, ала я хвана здраво за ръката и я поведе към входа на сградата.

Вътре бе тъмно. През прозореца не се виждаше почти нищо освен дебел килим и стъклени витрини, в които матово проблясваха злато и скъпоценни камъни. Това бе малка изложбена зала, отново елегантна, с няколко тапицирани стола и огледала на стените, в които клиентите да се наслаждават на избора си.

До него Бейли трепереше като лист.

— Да опитаме отзад.

Задната страна гледаше към търговската улица. Кейд огледа ключалката на входа за служители и реши, че ще се справи с нея. Извади от джоба си връзка с инструменти.

— Какво правиш? — Тя отстъпи крачка назад. — Да не разбиваш вратата? Не можеш да направиш това.

— Мисля, че ще успея. Поне четири пъти седмично се упражнявам. Стой мирно за минутка.

Отне му няколко напрегнати минути. Трябваше да се съсредоточи и да пипа внимателно. Реши, че ако алармата е включена, ще запици при отварянето на първата ключалка. Не запиця и той се зае със следващата.

Не бе невъзможно алармата да е безшумна, мислеше Кейд, докато опитваше бравата. Ако полицаите дойдеха, щеше да се наложи дълго да се обяснява с тях.

— Това е лудост. — Бейли отстъпи още една крачка. — Ти разбиваш магазин посред бял ден. Не можеш да направиш такова нещо, Кейд.

— Вече го направих — оповести той с известно задоволство, когато и последната ключалка прищрака, и с изискан жест прибра връзката с инструментите в джоба си. — Такъв магазин би трябвало да има и датчик за движение. — Прекрачи прага и в полумрака видя алармата до вратата. Изключи я.

Почти чуваше как последното парченце от пъзела си пада на мястото.

— Много са небрежни — отбеляза Кейд. — При днешната престъпност... — Хвана Бейли за ръката и я вмъкна вътре. — Никой няма да ти направи нищо лошо, докато аз съм тук. Дори и самият аз.

— Не мога да направя такова нещо.

— Вече го правиш. — Без да пуска ръката ѝ, запали лампите.

Стаята бе тясна, по-скоро входно антре с протрит дъсчен под и бели стени. На лявата стена имаше акварел и месингова закачалка, на която висеше дамски дъждобран.

Миналия четвъртък се очакваха гръмотевични бури, помисли той. Една практична жена като Бейли не би отишла на работа без дъждобран.

— Твой е, нали?

— Не знам.

— В твоя стил е. Качествен, скъп, ненатрапчив. — Той пребърка джобовете и намери пакетче ментови бонбони, кратък списък за пазаруване и пликче салфетки. — Твоят почерк. — Подаде ѝ листчето.

— Не знам. — Тя не пожела да го погледне. — Не помня. Кейд го прибра в джоба си и я заведе в следващата стая. Беше работно помещение, по-малък вариант на онова, в което бяха ходили в „Уестлейк“. Сега вече той познаваше оборудването и реши, че ако отдели време да отвори ключалките на чекмеджетата на високите дървени шкафове, ще намери многото скъпоценни камъни, които Бейли описваше от своите сънища. Камъните, които я правеха щастлива, предизвикваха творческите ѝ вдъхновения и успокояваха духа ѝ.

Работната маса бе безупречно чиста и подредена. Нищо, дори най-тънката златна верижка, не бе не на мястото си.

Това, помисли Кейд, бе типично в неин стил.

— Някой е поддържал тук чисто — забеляза тихо. Ръката ѝ в неговата бе леденостудена. Имаше стълби към горния етаж. — Да видим какво има зад врата номер две.

Този път тя не възрази. Бе толкова скована от ужас, че не можеше да произнесе думите. Трепна, когато той обля стълбището със светлина и я поведе нагоре.

На втория етаж подовете бяха покрити с оловносив мокет. Започна да ѝ се повдига. Коридорът бе достатъчно широк, за да вървят един до друг. В него имаше блестящи старинни масички, разположени на старателно подбрани места. В сребърна ваза увяхваха червени рози. И от миризмата на тяхната смърт ѝ стана лошо.

Кейд отвори една врата и от пръв поглед разбра, че това бе нейният кабинет.

Нищо не бе не на място. Бюрото, красиво и женствено, в стил „Кралица Ана“ от началото на Осемнадесети век, бе добре поддържано и лакирано и блестеше под тънкия слой прах, натрупан през почивните дни. Върху него лежеше дълъг млечнобял кристал, нацърбен в единия край, като счупено острие на меч. Бейли го бе нарекла халцедон, спомни си той. А гладкият многогълен камък до него трябваше да е кварц.

По стените висяха мечтателни акварели в тънки дървени рамки. До розовото диванче, покрито с бледозелени възглавници имаше малка

масичка, а върху нея стъклена вазичка с увехнали теменужки и снимки в рамки от полирано сребро.

Кейд взе първата снимка. На нея според него тя бе около десетгодишна, малко дългунеста и неоформена, но очите ѝ не можеха да се сбъркат. И сега вече много приличаше на жената, която седеше до нея и се усмихваше към камерата.

— Това е твоето минало, Бейли. — Взе друга снимка. Три смеещи се жени, хванати за ръце. — Ти, Емджей и Грейс. Твоето настояще. — Остави снимката и взе друга. Мъжът бе представителен, красив, със самоуверена и топла усмивка.

Нейното бъдеще?

— Мъртъв е. — Думите се изтръгнаха от нея, като разкъсаха сърцето ѝ. — Баща ми. Той е мъртъв. Самолетът падна в Дорсет. Мъртъв е.

— Съжалявам. — Кейд остави снимката.

— Така и не се върна у дома. — Тя се бе опряла на бюрото. Коленете ѝ трепереха, сърцето ѝ биеше бясно. В съзнанието и изплуваха толкова много образи. — Замина да купува и така и не се върна. Обичахме да ядем сладолед на терасата. Той ми показваше всичките си съкровища. Аз исках да се науча. Прекрасни стари неща. Той миришеше на боров сапун и восък. Обичаше понякога сам да полира.

— Имал е антики — обади се тихо Кейд.

— Това беше наследство. От баща му на него, от него на мен. „Отново и отново“. Магазинът. „Отново и отново“. Беше пълен с красиви неща. Той умря, умря в Англия, на хиляди километри. Майка ми трябваше да продаде всичко. Трябваше да го продаде, когато...

— Не бързай. Спокойно. Просто го остави да дойде.

— Тя се омъжи отново. Аз бях четиринадесетгодишна. Тя беше още млада и беше самотна. Не знаеше как да движи бизнеса. Така каза. Не знаеше. Той щеше да се грижи за всичко. Да не се притесняваме. — Бейли заекна и замълча. После погледът ѝ попадна върху гипсовия слон със златно покривало на бюрото. — Емджей. Тя ми го подари за рождения ми ден. Аз обичам глупави неща. Колекционирам слонове. Не е ли странно? На карнавала ти ми избра слон, а аз ги колекционирам. — Закри очите си с ръка, като се мъчеше да задържи спомена. — Смяхме се, когато го отворих. Бяхме само трите, Емджей,

Грейс и аз, само преди няколко седмици. Моят рожден ден е през юни. Деветнадесети юни. Аз съм на двадесет и пет години. — Зави ѝ се свят и тя се опита да съсредоточи погледа си върху Кейд. — Аз съм на двадесет и пет години. Бейли Джеймс. Името ми е Бейли Ан Джеймс.

Кейд внимателно я настани на един стол и хвана ръката ѝ.

— Приятно ми е да се запознаем.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Всичко ми е объркано в главата. — Бейли притисна ръце към очите си. Образите се гонеха, прескачаха се, наслагдаха се един върху друг и избледняваха, преди да бе успяла да ги улови.

— Разкажи ми за баща си.

— Баща ми. Починал е.

— Знам, миличка. Разкажи ми за него.

— Той... Той купуваше и продаваше антики. Това беше семеен бизнес. Семейството беше всичко. Живеехме в Кънетикът. Бизнесът започна оттам. Нашата къща беше там. Той... Той го разшири. Един клон в Ню Йорк, друг във Вашингтон. Баща му беше създал първия, после моят баща разшири дейността. Казваше се Матю. — Притисна с ръка сърцето си, което заплашваше да се пръсне. — Сякаш непрекъснато го губя. Той беше центърът на моя свят, той и майка ми. Тя не можеше да има повече деца. Предполагам, че ме бяха разглезили. Аз толкова ги обичах. В задния двор имахме плачеща върба. Там отидох, когато майка ми ми каза за катастрофата. Отидох и седнах под дървото, и се опитвах да го накарам да се върне.

— Майка ти е дошла и те е намерила? — предположи Кейд, като се опита внимателно да я насочи през скръбта.

— Да, тя дойде и дълго седяхме заедно. Слънцето залезе, а ние просто седяхме заедно. Бяхме загубени без него, Кейд. Тя се стараеше, толкова се стараеше да продължи бизнеса, да се грижи за мен, за къщата. Просто беше прекалено много. Мама не знаеше как. Запозна се... Запозна се с Чарлз Салвини.

— Тази сграда е негова.

— Беше негова. — Бейли изтри уста с опакото на ръката си. — Той беше бижутер, беше се специализирал в наследствени и старинни бижута. Тя се консултира с него за част от нашата стока. Така започна всичко. Мама беше самотна, а той се отнасяше към нея много добре. Към мен също се отнасяше много добре. Аз му се възхищавах. Мисля, че много я обичаше, наистина го мисля. Не знам дали тя го обичаше,

но имаше нужда от него. Сигурно аз също. Мама продаде каквото беше останало от бизнеса с антиките и се омъжи за него.

— Той добре ли се държеше с теб?

— Да, беше много мил мъж. И също като баща ми беше педантично честен. Честността в бизнеса, в личните отношения беше жизненоважна за него. Това, което искаше, беше майка ми, ала аз вървах в комплект с нея и той винаги беше добър с мен.

— Ти си го обичала.

— Да, беше лесно да го обичам, да му бъда благодарна за това, което правеше за мен и за майка ми. Той много се гордееше с бизнеса, който беше изградил. Когато започнах да се интересувам от скъпоценни камъни, той ме насърчаваше. Работех като чирак тук през ваканциите и след училище. Той ме изпрати да уча в колеж. Майка ми умря, докато бях в колежа. Аз не бях тук. Нямахме ме, когато тя умря.

— Миличка... — Кейд я прегърна и се опита да я утеши. — Съжалявам.

— Било нещастен случай. Станало много бързо. Пиян шофьор, навлязъл в насрещното платно. Това е. — Скръбта отново бе жива, мъчителна и жива. — Чарлз беше съсипан от скръб. Така и не се възстанови. Беше с около петнадесет години по-възрастен от нея и когато тя умря, изгуби интерес към всичко. Оттегли се, потъна в самота. Умря по-малко от една година след нея.

— И ти остана съвсем сама?

— Имах братя. — Бейли потрепери и хвана ръцете му. — Тимъти и Томас. Синовете на Чарлз. Доведените ми братя. — Изхлипа задавено. — Близнаци. — Ръцете ѝ се раздрусаха в неговите. — Сега искам да тръгна. Искам да си отида.

— Разкажи ми за братята си — каза Кейд спокойно. — Те са по-големи от теб.

— Искам да си вървя. Трябва да изляза оттук.

— Те са работили тук — продължи той. — Поели са бизнеса от втория ти баща. Ти си работила тук с тях.

— Да, да. Те поеха бизнеса. Аз дойдох тук на работа, когато завърших „Радклиф“. Ние сме едно семейство. Те са мои братя. Когато баща им се ожени за майка ми, бяха двадесетгодишни. Живеехме в една къща, ние сме едно семейство.

— Единият от тях се е опитал да те убие.

— Не. Не. — Тя отново покри лицето си с ръце. — Това е грешка. Казах ти, те са ми братя. Моето семейство. Ние живеехме заедно. Работим заедно. Родителите ни починаха и ние сме всичко, което имаме. Те понякога са избухливи и безцеремонни, но никога не са ме наранявали. Никога не биха се наранили един друг. Не биха могли.

— Те имат кабинети тук, нали? В тази сграда, на първия етаж? — Бейли поклати глава, ала погледът ѝ се насочи наляво. — Стой тук. Искам да не мърдаш оттук, Бейли.

— Къде отиваш?

— Трябва да видя. — Улови с две ръце лицето ѝ и я погледна в очите. — Знаеш, че трябва да видя. Стой тук.

Тя отпусна глава на облегалката на стола и затвори очи. Щеше да остане тук. Нищо не искаше да вижда. Нищо не искаше да знае. Вече знаеше името си, семейството си. Не беше ли достатъчно?

Но то отново премина през очите ѝ, с отекващия грохот на светкавици, който я накара да простене.

Когато Кейд се върна, не се бе помръднала. Ала отвори очи и го видя изписана на лицето му.

— Това е Томас — каза глухо. — Мъртвият в кабинета е Томас. — Той не се изненада, че бе изхвърлила от съзнанието си онова, което бе видяла. Убийството бе жестоко. Трябва да е било ужасяващо да се види какво бе довело до гледката в стаята, от която току-що бе излязъл. Но да наблюдаваш от няколко метра как единият ти брат варварски убива другия, би било неизразимо. — Томас — повтори Бейли и даде воля на сълзите. — Горкият Томас. Той искаше да бъде най-добър във всичко. И често беше. Те никога не са били лоши с мен. Често не ми обръщаха внимание, както, предполагам, обикновено правят по-големите братя. Знам, че не им харесваше, че Чарлз остави част от бизнеса на мен, ала го приеха. Приеха мен. — Замълча и сведе поглед към очите си. — Нищо не може да се направи за него, нали?

— Нищо. Ще те изведа оттук. — Хвана я за ръката и ѝ помогна да се изправи. — После ще се обадим.

— Те имаха намерение да откраднат Трите Звезди на Митра. — Можеше да издържи, каза си Бейли, и имаше нужда да го изговори. — Беше ни възложено да удостоверим и оценим трите диаманта. Всъщност беше възложено на мен, защото това е моя специалност. Аз

често давам консултации на Смитсъновия институт. Звездите щяха да бъдат включени в тяхната изложба на скъпоценни камъни. Те са от Персия. Много са стари и някога са били вградени в златен триъгълник в ръцете на статуя на Митра. — Прокашля се и продължи по-спокойно: — Митра е древен персийски бог на светлината и мъдростта. Митризмът се превърнал в една от основните религии в Римската империя. Вярвало се, че Митра убил свещения бик и от умиращото тяло на бика изскочили всички растения и животни.

— Можеш да ми разказваш в колата. — Побутна я към вратата, но тя просто не можеше да се помръдне, докато не каже всичко.

— Тази религия се появила в Рим през шестдесет и осма година преди новата ера и бързо се разпространила. По много неща прилича на християнството, идеалите за братската любов. — Гласът ѝ прекъсна и Бейли трябваше да преглътне. — Смятало се е, че Трите Звезди са мит, легенда, възникнала от идеята за Троицата, макар че някои учени са били твърдо убедени в тяхното съществуване и са ги описвали като символ на любовта, познанието и щедростта. Говори се, че ако човек притежава и Трите Звезди, комбинацията от тези три елемента ще му донесе власт и безсмъртие.

— Ти не вярваш в това.

— Вярвам, че са достатъчно силни, за да предизвикат силна любов, силна омраза, силна алчност. Аз открих какво правят братята ми. Разбрах, че Тимъти изработва в лабораторията дубликати. — Потърка очите си. — Може би щеше да успее да скрие нещо такова от мен, ако беше по-методичен, по-внимателен, ала той винаги е бил понетърпеливият от двамата, по-безразсъдният. — Прегърби се под тежестта на спомена. — Няколко пъти имаше неприятности за участие в побои. Много е избухлив.

— Никога ли не те е удрял?

— Никога. Може от време на време да е накърнявал чувствата ми. — Опита да се усмихне, но усмивката ѝ бързо угасна. — Той изглежда мислеше, че майка ми се е омъжила за баща му само за да има кой да се грижи за нас двете. Предполагам, че на практика е било вярно. Затова за мен винаги е било важно да докажа себе си.

— Ти тук си доказала себе си.

— Не и пред него. Тимъти никога не ме е оценявал. Ала и никога не е бил особено груб. И никога не съм мислила, че той или Томас

могат да са непочтени. Докато не ни беше възложено да оценим Звездите.

— А това е било повече, отколкото са можели да устоят.

— Очевидно. Фалшификатите не биха заблудили никого за дълго, но дотогава братята ми щяха да са получили парите и да са заминали. Не знам кой им е плащал, ала те работеха за някого. — Тя спря до стълбите и погледна надолу. — Той ме подгони. Аз бягах. Беше тъмно като в рог. Едва не паднах по тези стълби. Чувах как идва зад мен. И знаех, че ще ме убие. Празнували сме заедно Коледа всяка година през моя живот, откак бях четиринадесетгодишна. И щеше да ме убие, по същия ужасен начин, по който уби Томас. За пари. — Вкопчи се в перилата и бавно слезе надолу. — Аз го обичах, Кейд. И двамата ги обичах. — Най-долу се обърна и посочи към една тясна врата. — Там долу има мазе. Много е малко и е пълно. Там избягах. Под стълбите има една малка ниша, с врата от ковано желязо. Когато бях малка, бях разучила цялата сграда и обичах да седя в тази ниша, където беше тихо, и четях книгите за скъпоценни камъни, които Чарлз ми даваше. Предполагам, че Тимъти не знаеше за него. Ако знаеше, сега щях да съм мъртва. — Излезе на слънце. — Честно казано, не помня колко време останах там, в тъмното, и чаках да дойде и да ме убие. Не знам как стигнах до хотела. Трябва да съм минала пеша поне част от разстоянието. Аз не ходя с кола на работа, живея само на няколко пресечки оттук.

Той искаше да ѝ каже, че вече всичко е свършило, но нямаше да е вярно. Искаше Бейли да облегне глава на рамото му и да го остави зад гърба си. Ала не можеше. Затова хвана ръцете ѝ и я обърна към себе си.

— Бейли, къде са другите две Звезди?

— Те... — Тя стана мъртвешки бледа, толкова бързо, че Кейд я хвана, сигурен, че ще се строполи. Ала очите ѝ оставаха отворени, разширени и ужасени. — О, Боже мой. О, Боже мой! Кейд, какво съм направила? Той знае къде живеят. Той знае...

— Дала си ги на Емджей и на Грейс. — Бързо отвори вратата на колата. Полицайте трябваше да почакаат. — Кажи ми къде.

— Бях толкова ядосана — разказваше Бейли, докато се провираха между следобедното движение. — Разбрах, че ме използват, използват името ми, познанията ми, репутацията ми, за да установят

автентичността на диамантите. След това щяха да ги продадат и да ме изоставят, да оставят фирмата, която вторият ми баща бе създал, да отнесе цялата вина. „Салвини“ щеше да загине, след всичко, което Чарлз бе сторил, за да я изгради. Аз му дължах лоялност. И, по дяволите, те също.

— Затова реши да ги изпревариш.

— Беше импулсивно. Щях да им го кажа в очите, но исках Звездите да са извън досега им. Поне мислех, че не би трябвало да са всичките на едно място. Докато бяха на едно място, можеха да бъдат взети. Затова изпратих едната на Емджей, а другата на Грейс, с различни денонощни куриерски служби.

— Боже мили, Бейли, ти си изпратила безценни диаманти по пощата?

Тя стисна очи.

— Ние редовно използваме специални куриери за изпращане на скъпоценни камъни. — Гласът и бе строг и леко обиден. Вече си бе казала, че бе постъпила невъобразимо необмислено. — Всичко, което можах да помисля тогава, беше, че на света има двама души, на които мога да вярвам за всичко. Не съобразих, че мога да ги изложа на опасност. Не си представях колко далеч могат да стигнат нещата. Бях сигурна, че когато се изправя пред братята си и им кажа, че съм разделила диамантите от съображения за сигурност и ще уредя да бъдат изпратени обратно в музея, всичко ще свърши дотук. — Увисна на вратата, когато колата направи последния завой. — Ние сме на третия етаж. Апартаментите ни с Емджей са един срещу друг.

Изскочи от колата, преди да бе съвсем спряла, и хукна към входа. Кейд изруга, измъкна ключовете от таблото и се втурна след нея. Хвана я на стълбите.

— Стой зад мен — заповяда ѝ той. — Сериозно говоря.

И ключалката, и касата на апартамент номер триста двадесет и четири бяха счупени. Вратата беше запечатана от полицията.

— Емджей... — бе всичко, което успя да произнесе Бейли, блъсна Кейд и посегна към звънеца на Емджей.

— Ето те и теб, сладурче. — По коридора се тътреше жена с розов ластичен клин и пухкави пантофи. — Бях започнала да се тревожа.

— Госпожо Уедърс... — Бейли се обърна и кокалчетата на ръката, с която стискаше дръжката, побеляха. — Емджей, какво се е случило с Емджей?

— Такава дандания. — Госпожа Уедърс разроши русата си коса и възнагради Кейд с една оценяваща усмивка. — Човек не очаква такива неща да се случват в добър квартал като този. Светът се е побъркал.

— Къде е Емджей?

— Когато я видях за последен път, тичаше навън с някакъв мъж. Търчаха надолу по стълбите и се ругаеха. Това беше след цялата суматоха. Строшени стъкла, разбити мебели, стрелба. — Тя кимна отсечено няколко пъти като птица, кълвяща сочни червеи.

— Стрелба? Ранена ли беше Емджей?

— Не ми се стори ранена. Ядосана и вбесена.

— Брат ми... Тя с брат ми ли беше?

— Не, досега не съм виждала този младеж. Щях да се сетя, ако беше брат ти. Този беше висок и красив, косата му вързана на опашка, а очите му като от стомана. Хубави зъби, като на филмова звезда. Добре го огледах, когато той едва не ме събори.

— Кога се случи това, госпожо Уедърс?

При този въпрос госпожа Уедърс прикова поглед към Кейд, усмихна се лъчезарно и му протегна ръка:

— Мисля, че не са ни представили.

— Аз съм Кейд, приятел на Бейли. — Той припряно отвърна на усмивката ѝ, макар че от нетърпение сърцето му се свиваше. — Няколко дни ни нямаше и искахме да се свържем с Емджей.

— Е, ни вест, ни кост от нея от събота, когато избяга. Беше оставила вратата на апартамента си широко отворена, или поне аз мислех така, докато не видях, че е разбита.

Така че надзърнах. Вътре всичко беше нагоре с краката. Знаем, че тя не е домакиня като теб, Бейли, обаче всичко беше наопаки, и... — Госпожа Уедърс направи драматична пауза. — На пода имаше проснат мъж. Приличаше на разбойник. Така че аз офейках в моя апартамент и се обадох в полицията. Какво друго можех да направя? Предполагам, че докато дойдох, се е свестил и е изчезнал. Господ ми е свидетел, че не съм мърдала оттук, преди полицаите да дойдат да почукат на вратата ми, и казаха, че го няма.

Кейд обви ръка около кръста на Бейли. Тя започваше да трепери.

— Госпожо Уедърс, дали нямате резервен ключ от апартамента на Бейли? Тя остави нейния у нас, а трябва да вземем някои неща.

— О, такава ли била работата? — Госпожа Уедърс се усмихна лукаво, разроши отново косата си и започна да поучава Бейли: — Крайно време беше. Да се затваряш тук сама, нощ след нощ. Я да видим. Току-що полях бегониите на господин Холистър, така че ключовете ми са тук. Ето.

— Не помня да съм ви давала моя ключ.

— Разбира се, че ми го даде, сладурче, миналата година, когато замина с момичетата в Аризона. Направих си за всеки случай дубликат. — Тананикайки си, тя отключи вратата на Бейли. Преди да бе успяла да я отвори и да се вмъкне вътре, Кейд я изпревари.

— Много ви благодаря.

— Няма защо. Не мога да си представя къде изчезна това момиче — отбеляза госпожа Уедърс, като протегна врат да надзърне в апартамента на Бейли. — Казах на полицията как бягаше и колко беше ядосана. О, и като се сетя сега, Бейли, наистина видях брат ти.

— Тимъти — прошепна Бейли.

— Не мога да ти кажа кой точно. Те ми изглеждат еднакви. Той мина, да видим кога... — Тя почука с пръст по предните си зъби, сякаш да изтръска оттам мисълта. — Трябва да е било в събота вечерта. Казах му, че не съм те виждала и че мисля, че сигурно си в отпуска. Той изглеждаше малко разтревожен. Влезе вътре и затвори вратата пред носа ми.

— Не знаех и че и той има ключ — промълви Бейли. Спомни си, че си бе оставила чантата, когато избяга. Замисли се колко глупаво и ненужно би било да смени ключалката. — Благодаря, госпожо Уедърс. Ако отново се размина с Емджей, бихте ли й казали, че съм я търсила?

— Разбира се, сладурче. Сега, ако вие... — Тя се намръщи, когато Кейд й намигна, вмъкна Бейли вътре и затвори вратата под носа й.

Един поглед му показва, че неговата подредена Бейли обикновено не оставя апартамента си с разпорени възглавници и изсипани чекмеджета.

Очевидно за Салвини не бе достатъчно да претърси дома й, той бе искал и да го разруши.

— Мърляч аматьор — изкоментира Кейд, като я галеше по гърба.

Това бе същата лудост, помисли Бейли. Същата яростна загуба на самообладание, която бе видяла, когато той грабна стария нож, с който Томас отваряше писмата си. Когато го използва.

Това бяха само вещи, напомни си тя. Колкото и да бяха скъпи и ценни, това бяха само вещи.

Тя самата бе видяла какво може да причини Томас на хората.

— Трябва да се обадя на Грейс. Ако е можела, тя е отишла при Грейс.

— Разбра ли от описанието с кого е била Емджей?

— Не, не познавам никой такъв, а аз познавам повечето от приятелите на Емджей. — Тя прекрачи през разрушенията в хола си и стигна до телефона. Лампичката за съобщения мигаше, ала Бейли не ѝ обърна внимание и припряно набра номера. — Това е телефонният ѝ секретар — каза тя, докато гърленият глас произнасяше съобщението. После заговори: — Грейс, ако си там, вдигни телефона. Спешно е. Аз съм в опасност. Емджей е в опасност. Не знам къде е тя. Искам да отидеш в полицията и да им предадеш пакетчето, което ти изпратих. Обади ми се веднага.

— Дай ѝ моя номер — обади се Кейд.

— Не го знам.

Той взе слушалката, издиктува го и отново я върна на Бейли.

Това бе пресметнат риск. Така съобщаваше къде се намира Бейли, но диамантът отиваше на сигурно място, а Кейд не искаше Грейс да има никакви трудности да се свърже с тях.

— Въпросът е на живот и смърт, Грейс. Не стой сама в къщата. Иди в полицията. Каквото и да правиш, не говори с брат ми. Не го пускай в къщата. Обади ми се, моля те, обади ми се.

— Къде живее тя? — попита Кейд и внимателно взе от нея слушалката.

— В Потомак. Може изобщо да не е там. Има вила в Западен Мериленд. Там изпратих пакета. Там няма телефон и само няколко души знаят този адрес. А понякога Грейс просто сядва в колата и кара, докато види някое място, което ѝ хареса. Може да е къде ли не.

— Колко време обикновено е извън контакт?

— Не повече от няколко дни. Обикновено се обажда на мен или на Емджей. — Бейли пусна записа на телефонния секретар. Първият глас, който се чу, бе на Грейс:

„Бейли, какво си намислила? Това нещо истинско ли е? Да не се опитваме да правим контрабанда? Слушай, нали знаеш колко мразя тези телефонни секретари. Ще ти се обадя.“

— Четири часа в събота. Според телефонния секретар в четири часа в събота тя е била жива и здрава.

— Не знаем откъде се е обадила.

— Да, ала в събота е била жива и здрава. — Бейли натисна копчето да чуе следващото съобщение. Този път бе Емджей:

„Бейли, слушай. Не знам какво, по дяволите, става, но сме в опасност. Не стой там, той може да се върне. Аз съм в една телефонна кабина до един ресторант близо до“... Чува се ругатни и шум. „Долу ръцете, ти кучи“... И сигнал свободно.

— Неделя, два часа сутринта. Кейд, какво съм направила?

Без да каже нищо, той пусна следващото съобщение. Този път гласът бе мъжки.

„Малка кучко, ако ме чуваш, ще те намеря. Искам това, което е мое“. Чу се приглушено ридание. „Той ми накълца лицето. Накара ги да ми накълцат лицето заради това, което направи ти. Аз ще направя същото с теб“.

— Това е Тимъти — прошепна тя.

— Дотук го разбрах и сам.

— Той се е побъркал, Кейд. Видях го онази нощ. Нещо му е станало.

Кейд не се съмняваше, не и след онова, което бе видял в кабинета на Томас Салвини.

— Трябва ли ти нещо оттук? — Когато Бейли само се огледа неவிждащо, той я хвана за ръката. Ще му мислим по-късно. Да вървим.

— Къде?

— На едно спокойно местенце, където ще можеш да седнеш и да ми разкажеш всичко друго. После ще се обадим по телефона.

Паркът бе сенчест и зелен. Кой знае как, малката пейка под клонестите дървета сякаш бе скрита от задушавашата юлска жегга. От дни не бе валяло и влагата бе увиснала като рояк оси във въздуха.

— Трябва да се владееш, когато отидем в полицията — каза ѝ Кейд. — Умът ти трябва да е бистър.

— Да, прав си. И трябва да обясня всичко на теб.

— Това, което аз правя, е да подредя парчетата на пъзела.

— Да. — Тя сведе поглед към ръцете си. Чувстваше се ненужна.
— Това правиш.

— Ти си загубила баща си, когато си била десетгодишна. Майка ти много се е старала, ала просто не е била създадена за бизнес. Мъчела се е да поддържа къщата, да отглежда сама дъщеря си и да върти бизнес с антики. После срещнала един мъж, по-възрастен мъж, преуспяващ, способен, финансово стабилен и симпатичен, който е искал нея и като допълнение е бил готов да приеме в семейството си и дъщеря ѝ.

Бейли въздъхна неуверено.

— Да, сигурно в крайна сметка е така.

— Детето иска да има семейство и приема като свое семейство втория си баща и доведените си братя. И това е така, нали?

— Да. Баща ми ми липсваше. Чарлз не го замени, но запълни празнината. Той беше добър с мен, Кейд.

— А доведените братя не са били много доволни от появата на малката сестричка. Хубава, умна малка сестричка, която иска да се хареса на всички.

Тя отвори уста да възрази, после отново я затвори. Време бе да види това, пред което години наред си бе затваряла очите.

— Да, сигурно. Аз не им се пречках. Когато родителите ни се ожениха, те и двамата бяха в колеж, а когато се върнаха и живеяха отново в къщата, аз заминах. Не мога да кажа, че сме били близки, ала ми се струваше... Винаги съм имала чувството, че сме сплотено семейство. Те никога не са ме дразнили, не са ме тормозили, никога не са ме карали да се чувствам нежелана.

— А желана?

Бейли поклати глава:

— Нямахме никакви търкания, преди да умре майка ми. Когато Чарлз се оттегли и се затвори в себе си, те поеха бизнеса. Това изглеждаше съвсем естествено. Бях сигурна, че винаги ще имам работа във фирмата, но никога не съм очаквала някакъв процент. Когато Чарлз съобщи, че ми дава двадесет процента, стана скандал. На тях двамата им даваше по четиридесет, ала изглежда не това беше толкова важно.

— Скарахте ли се?

— Да, малко. — Тя въздъхна. — Бяха бесни. На баща си, на мен. Но на Томас доста бързо му мина. Той повече се интересуваше от

покупко-продажби, отколкото от творческа работа, а знаеше, че тя е моя област. Тимъти беше по-недоволен, ала обяви, че ще се отегча от еднообразната работа, ще си намеря някой богат съпруг и накрая пак всичко ще оставя на тях. — Все още я болеше, когато си спомнеш как ѝ се подиграваше. — Парите, които ми остави Чарлз, са в попечителски фонд. От тях ще получавам издръжка, докато навърша тридесет години. Не е много, но е повече от достатъчно. Повече, отколкото ми е необходимо. Той ме изпрати в колеж, той ми даде дом, той ми даде професия, която обичам. А когато ме изпрати в колежа, ми даде Емджей и Грейс. Там се запознах с тях. През първия семестър бяхме в едно и също общежитие. През втория вече живеехме в една стая. Сякаш се бяхме познавали цял живот. Те са най-добрите приятелки, които някога съм имала. О, Господи, какво съм направила?

— Разкажи ми за тях.

Бейли се овладя.

— Емджей е вечно в движение. Сменяше си специалностите със същата лекота, с която някои жени си сменят прическите. Ходеше на всякакви курсове. На изпитите получаваше двойки или шестици, в зависимост от настроението. Тя е атлетична, нетърпелива, щедра, забавна, прагматична. През последната година на шега работи в един бар и после заяви, че толкова я бива, та трябва да си има свое заведение. Преди две години си купи една кръчма. Казва се „Емджей“, зад „Джорджия Авеню“, близо до „Дистрикт Лайн“.

Не съм я виждал.

— Това е нещо като квартално заведение. Редовни посетители, ирландска музика през почивните дни. През повечето време сама се справя с хулиганите. Ако не може да ги сплаши или надвика, просто ги изритва. Има черен колан по карате.

— Напомни ми да не я ядосвам.

— Тя ще те хареса. Емджей може да се грижи за себе си, все това си повтарям. Никой не може по-добре да се грижи за себе си от Емджей О.Лиъри.

— А Грейс?

— Тя е красива, сам го видя на скицата. Повечето хора виждат това и не виждат нищо друго. Използва го, когато поиска. Мрази го, ала го използва. — Бейли се загледа в гълъбите, които пърхаха и храчеха важно, и се отдаде на спомените. — Осиротяла рано, по-рано

от мен, и е отгледана от една леля във Вирджиния. От нея се е очаквало да се държи добре, да бъде определено нещо. Фонтейн от Вирджиния.

— Фонтейн? Универсалните магазини?

— Да, пари, купища стари пари. Поне достатъчно стари, за да имат блясъка на около век престиж. Тъй като е красива, богата и от добро семейство, от нея се е очаквало да получи подходящото образование, да се свърже с богати хора и да се омъжи добре. Грейс имаше други идеи.

— Не беше ли позирала за... — Кейд замълча и се прокашля.

Бейли само вдигна вежди:

— Да, за „Плейбой“, докато беше още в колежа. Мис Април от престижен университет. Направи го, без да ѝ мигне окото, с идеята да скандализира семейството си и, както каза, да експлоатира експлоататорите. На двадесет и една години вече имаше свои собствени пари и изобщо не я интересуваше какво мислят порядъчните ѝ роднини.

— Никога не съм виждал тази снимка. — Кейд се чудеше дали при тези обстоятелства би трябвало да съжалява, или да е благодарен. — Обаче вдигна голям шум.

— Тя точно това искаше. Грейс обичаше да вдига шум. Известно време се снимаше, защото това я забавляваше. Но не я удовлетворяваше. Мисля, че още търси какво би я удовлетворило. Отделя много усилия за благотворителност, пътува, когато ѝ се прииска. Нарича себе си последния дилетант, ала не е вярно. Прави удивителни неща за децата в неравностойно положение, обаче не го разгласява. Има забележителна състрадателност и щедрост към наранените.

— Кръчмарка, момиче от висшето общество и гемолог. Невероятно трио.

Това я накара да се усмихне.

— Сигурно така изглежда. Ние... Не искам да прозвучи странно, но ние се познахме. Много просто. Предполагам, че няма да разбереш.

— Аз ли няма да разбера? — промълви той. — Аз те познах.

Тя вдигна поглед и срещна очите му.

— Това, че знаеш коя съм, не разрешава нищо. Животът ми е пълна каша. Изложила съм приятелките си на ужасна опасност и не

знам как да им помогна. Не знам как да спра онова, което съм започнала.

— Като направиш следващата стъпка. — Кейд вдигна ръката ѝ и леко я целуна. — Ще се върнем в къщата, ще вземем брезентовата чанта и ще се свържем с един мой приятел в полицията. Ще намерим твоите приятелки, Бейли. — Вдигна очи към небето, където облаците закриваха слънцето. — Май най-после ще завали.

Тимъти Салвини изпи още един аналгин. Лицето толкова го болеше, че му беше трудно да мисли. Ала в момента трябваше точно да мисли. Човекът, който бе поръчал да накълцат лицето му, после бе наредил на личния си лекар да го превърже, бе му дал един последен шанс.

Ако до падането на нощта не намереше Бейли и поне един от диамантите, на света нямаше да има място, където да се скрие.

А страхът бе по-силен от болката. Не разбираше как всичко се бе объркало така ужасно. Бе го планирал, нали? Бе изпитал подробностите, докато Томас си бе заровил главата в пясъка. Той бе човекът, с когото се бяха свързали, на когото бяха предложили. Защото той бе умният, напомни си Тимъти. Той бе този, който знаеше как се играе играта.

И той бе този, който направи сделката.

Томас отначало захапа. Половината от десет милиона долара биха устроили неговия брат-близък и биха задоволили собствените му мечти за истинско богатство.

Не трохите, които осигуряваше техният бизнес, колкото и да бе успешен, а истински пари, пари, върху които човек може да си спи.

После Томас даде заден ход. Изчака до единадесетия час, когато всичко вече си идваше на мястото, и реши да предаде собствената си плът и кръв.

О, колко се вбеси, като видя, че Томас има намерение да отмъкне депозита от милион и нещо и да напусне страната, като стовари целия риск и отговорности върху неговата глава.

Защото го беше страх, мислеше сега Тимъти. Защото се опасяваше от Бейли и от онова, което тя знаеше. Алчната малка кучка винаги им се изпречваше на пътя. Обаче той щеше да се оправи с нея,

щеше да се оправи с всичко, ако само Томас не заплашваше да развали цялата игра.

Спорът просто бе излязъл извън контрол, помисли той и потърка устата си с ръка. Всичко бе излязло извън контрол. Крясъците, яростта, разразилата се буря.

И кой знае как ножът се бе озовал там, в ръката му. Стиснат в ръката му и вече омазан с кръв, преди да се бе усетил.

Не можеше да се спре. Просто не можеше да се спре. За момент бе малко полудял, призна си Тимъти. Но всичко беше заради напрежението, заради чувството за предателство, заради това, че собственият му брат го мамеше.

А Бейли бе там, гледаше го с огромните си очи. Гледаше го от тъмното.

Ако не беше бурята, ако не беше тъмнината, той щеше да я намери и да се оправи с нея. Малката кучка извади късмет, просто извади късмет. Той бе умният.

Това не бе негова грешка. Нищо не бе негова грешка.

Ала за всичко поемаше вината върху себе си. Животът му висеше на косъм заради малодушието на брат му и машинациите на една жена, която от години мразеше.

Беше сигурен, че бе изпратила някъде поне единия от камъните. Бе намерил разписката за куриерската услуга в чантата и, останала в офиса, когато Бейли избяга от него. Мислеше се за много умна.

Винаги бе мислила, че тя е умната. Малката госпожица Съвършенство, която се умилкваше на баща му, която се върна от колежа с награди и отличия. Наградите и отличията нямаха никакво значение в бизнеса. Значение имаше хитростта. Значение имаше куражът. Значение имаше предпазливостта.

А Тимъти Салвини ги имаше и трите. Щеше да има и пет милиона долара, ако брат му не се беше раздрънкарал и не беше предупредил Бейли, а след това не се беше изплашил и не се беше опитал да праметне техния клиент.

Клиент, помисли той и предпазливо докосна превързаната си буза. Сега повече приличаше на господар, но и това щеше да се промени.

Той щеше да вземе парите и камъка, да намери и другите. И тогава щеше да избяга, бързо и надалеч. Защото Тимъти Салвини бе

погледнал дявола в очите. И бе достатъчно умен, за да знае, че когато камъните попаднат в ръцете на дявола, той вече няма да е необходим. Значи щеше да умре.

Освен ако не бе достатъчно умен, за да изчака. Часове наред да чака пред блока на Бейли. Знаеше, че тя ще дойде. Защото бе човек на навика, предсказуема като изгрева. И не го разочарова.

Кой би помислил, че някой толкова... Толкова обикновен като Бейли може да разбие всичките му планове? Да раздели камъните, да ги изпрати в различни посоки... О, това бе неочаквано хитър ход от нейна страна. И изключително неудобно за него.

Ала сега неговата задача бе да се съсредоточи върху Бейли. Други щяха да се занимават с другите жени. Той щеше да се заеме с това, когато му дойдеше времето, но засега търпението си струваше.

Всъщност се оказа толкова лесно. Лъскавата кола спря и Бейли изскочи. А мъжът с нея толкова бързаше да я догони, че не заключи вратата. Салвини намери талона на колата в жабката, взе адреса. Сега разби стъклото на задната врата на празната къща и влезе вътре.

Ножът, с който бе убил брат си, бе затъкнат на сигурно място в колана му. Много по-безшумен от пистолет и също толкова ефикасен.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мик е добър полицай — каза Кейд на Бейли, докато паркираше. — Той ще те изслуша и ще прескочи всякаква бюрокрация, за да стигне до истината.

— Ако бях отишла направо в полицията...

— Нямахте да си стигнала по-далеч, отколкото си сега — прекъсна я Кейд. — Може би не и толкова далеч. Трябваше ти време. Какво си преживяла, Бейли! — Лошо му ставаше, само като си помислеше за това. — Дай си почивка. — Спомни си как безжалостно я бе вмъкнал в сградата, където се бе случило всичко. — Извинявай, че бях груб с теб.

— Ако не ме беше насиллил, може би щях да продължавам да бягам, да се дърпам от всичко. Искаше ми се.

— Било е неизбежно. Било е болезнено. — Той се обърна и улови в длани лицето ѝ. — Но ако не се беше изключила, можеше да се върнеш направо в апартамента си и да тръгнеш да търсиш приятелките си. Той щеше да те намери. Да ви намери всичките.

— Щеше да ме убие. Аз не исках да призная пред себе си това, не можех, предполагам. Повече от десет години съм го приемала за мой брат, дори защитавах него и Томас пред Емджей и Грейс. Ала Тимъти щеше да ме убие. И тях.

Тя потрепери и Кейд кимна:

— Най-доброто, което си направила за вас трите, е че си изчезнала за известно време. Никой няма да те търси тук, на никой не би му дошло наум.

— Надявам се да си прав.

— Прав съм. Сега следващата стъпка е да се обадим на полицията, да ги накараме да обявят Салвини за издирване. Той е уплашен, боли го и е отчаян. Няма да им отнеме много време.

— Тимъти ще си каже кой го е наел. — Бейли малко се поуспокои. — Не е достатъчно силен, за да не си каже. Ако реши, че

може да направи някаква сделка с властите, ще я направи. А Грейс и Емджей...

— Ще са добре. Нямам търпение да се запозная с тях. — Кейд отвори вратата. Разнесе се гръм, Бейли погледна разтревожено нагоре и той стисна ръката ѝ. — Всички ще отидем в кръчмата, ще ударим по няколко питиета.

— Ще бъде весело. — Оживена от тази мисъл, тя посегна към ръката му. — Когато всичко това свърши, може би ще можеш да ме опознаеш.

— Любов моя, колко пъти трябва да ти го казвам? Познавам те от минутата, в която мина през вратата ми. — Кейд разклати ключовете и пхна единия в ключалката.

Единствено слепият инстинкт и вродената потребност да защитава спасиха живота му.

Мярна движението с крайцеца на окото си, блъсна Бейли назад и се хвърли натам. Заради този бърз скок ножът се плъзна по рамото му, вместо да се заби в гърба му.

Болката бе незабавна и остра. Кръвта се просмука през ризата му, преди да бе успял да отвърне на удара. В главата му имаше само една мисъл: Бейли.

— Изчезвай! — извика ѝ той, докато избягваше следващия удар на ножа. — Бягай!

Но тя бе замръзнала, потресена от кръвта, вцепенена от ужасното повторение на едно друго нападение.

Всичко стана много бързо. Бейли едва си бе поела дъх. Ала видя лицето на брат си, И двете му бузи бяха превързани, над лявата му вежда тъмнееше дълбока резка.

В очите му имаше убийство. Отново.

Той се хвърли към Кейд. Кейд се извъртя и хвана китката му. Замряха един срещу друг. Лицата им бяха близо, сякаш бяха влюбени, въздухът бе натежал от миризмата на пот, кръв и ярост.

За момент бяха само силуети в полутъмния коридор и дишаха тежко. Разнесе се гръм.

Тя видя как ножът бавно се приближава към лицето на Кейд, докато острието му се озова почти под брадичката му. После двамата се олюляха заедно върху оплискания с кръв дъсчен под, като танцьори в порнографски танц.

Брат ѝ отново щеше да убие, а тя щеше да стои и да гледа.

Бейли скочи.

Това бе несъзнателно, животинско движение. Тя се хвърли на гърба му, задърпа косата му, като хлипаше и го проклинаше. От внезапния тласък Кейд залитна назад, ръката му се хлъзна, зрението му се замъгли.

Салвини изкрещя от болка, когато Бейли заби пръсти в нараненото му лице, и се отърси от нея. Главата ѝ се удари силно в перилата на стълбата и пред очите ѝ се завъртяха звезди. Но тя отново скочи и се нахвърли върху него като отмъщение.

Кейд бе този, който я отскубна и я хвърли назад, далеч от ножа, който изсвистя край лицето ѝ. После и Кейд, и Тимъти се стовариха върху масата, оттам на пода, и се вкопчиха един в друг, дишащи задъхано като кучета. Единствената мисъл в главата на Кейд бе да оживее достатъчно дълго, за да запази Бейли. Ала ръцете му бяха хлъзгави от кръвта и не държаха здраво.

Събра всичките си сили и успя да извие ръката на Тимъти, да отклони ножа от сърцето си, после го отблъсна. Когато се изправи разбра, че всичко бе свършило. Бейли пълзеше към него и хлипаше името му. Той видя драскотината на бузата ѝ. Успя да вдигне ръка към нея.

— Предполага се да оставиш героизма на мен. — Гласът му и на самия него прозвуча изтънял и далечен.

— Колко зле си ранен? Господи, колко кръв ти тече! — Тя правеше нещо с огъня в рамото му, но това изглежда нямаше значение. Кейд обърна глава и погледна към Салвини. Очите му бяха насочени към него, угасващи, ала все още живи.

— Кой те нае, копеле?

Салвини се усмихна бавно и усмивката премина в гримаса. Лицето му бе окървавено, превръзките разкъсани, дишането повърхностно.

— Дяволът.

— Е, кажи му много поздрави, като отидеш в ада. — Кейд се опита да фокусира погледа си отново върху Бейли. Тя бе смръщила съсредоточено вежди. — Трябва да си сложиш очилата, любов моя.

— Тихо. Дай да спра кръвенето, преди да се обадя на бърза помощ.

— Би трябвало да ти кажа, че това е само повърхностна рана, но истината е, че адски боли.

— Съжалявам. Толкова съжалявам. — Искаше ѝ се да отпусне глава на рамото му и да плаче, просто да плаче. Ала продължаваше да прави дебел тампон от плата, който бе откъснала от ризата му, и да го притиска към дългия дълбок разрез. — Щом те превържа, ще се обадя на бърза помощ. Всичко ще се оправи.

— Обади се на детектив Мик Маршал. Искай да говориш лично с него, използвай моето име.

— Добре. Мълчи. Ще се обадя.

— Какво, за Бога, става тук?

Гласът го накара да трепне.

— Кажи ми, че халюцинирам — прошепна той. — Кажи ми, моля те, кажи ми, че това не е майка ми.

— Боже мили, Кейд, какво си направил? Това кръв ли е?

Той затвори очи. Като през мъгла чу как Бейли с твърд и нетърпящ възражение глас нареди на майка му да се обади на бърза помощ. И за щастие загуби съзнание.

Дойде на себе си в линейката. Бейли държеше ръката му, а по покрива на колата бодро барабанеше дъжд. И отново в спешното отделение. В очите му светеха лампи, чуваха се викове. Болката като хищен звяр късаше парчета месо от рамото му.

— Може ли тук да получа някакви обезболяващи? — попита Кейд колкото можеше по-любезно и отново загуби съзнание.

Следващия път, когато се свести, бе в леглото. Остана неподвижен, със затворени очи, докато проверяваше нивото на болката и съзнанието. Даде на болката оценка шест по десетобалната система, но този път изглежда бе напълно буден.

Отвори очи и видя Бейли.

— Здравсти. Надявах се ти да си първото нещо, което ще видя.

Тя стана от стола до леглото и хвана ръката му.

— Двадесет и шест шева, мускулът не е засегнат. Загубил си много кръв, ала ти наляха още повече. — После седна на ръба на леглото и си позволи хубавичко да си поплаче.

Не бе проляла и една сълза, откак се мъчеше да спре кръвта, докато той лежеше на пода. Не и докато се носеха с линейката през мокрите улици, а небето се раздираше от светкавици и гръмотевици.

Нито докато кръстосваше болничните коридори, нито по време на мъчението с неговите родители. Нито дори когато се опитваше да обясни на полицията какво се бе случило. Но сега изплака всичко.

— Извинявай — каза Бейли, когато свърши.

— Тежък ден, а?

— Един от най-лошите.

— Салвини?

Тя погледна навън през прозореца, където дъждът продължаваше да вали.

— Мъртъв е. Обадох се на полицията. Потърсих детектив Маршал. Той е отвън и чака ти да се събудиш и лекарите да му позволят да говори с теб. — Изправи се и опъна чаршафите. — Опитах се да му разкажа всичко. Не съм сигурна колко съм била ясна, ала той си водеше бележки, задаваше въпроси. Тревожи се за теб.

— Отдавна се познаваме. Ще оправим всичко, Бейли. — Кейд отново хвана ръката ѝ. — Можеш ли да издържиш още малко?

— Да, колкото е необходимо.

— Кажи на Мик да ме измъкне оттук.

— Това е глупаво. Приет си в болницата за наблюдение.

— Имам шевове на рамото, не тумор в мозъка. Ще си отида вкъщи, ще изпия една бира и ще разправа всичко на Мик.

Тя наклони глава.

— Майка ти каза, че ще започнеш да хленчиш.

— Аз не хленча, аз... — Той замълча, присви очи и седна. — Майка ми ли каза? Значи не съм халюцинирал?

— Не, тя беше дошла да ти даде шанс да се извиниш, нещо, което очевидно ти никога не правиш.

— Страхотно, ти си на нейна страна.

— Не съм на нейна страна. — Бейли се усети и поклати глава. Наистина ли водеха този разговор в такъв момент? — Тя беше в ужас, когато разбра какво се е случило и че си ранен. Тя и баща ти...

— Баща ми? Мислех че лови мухи в Монтана.

— Върнал се е тази сутрин. Сега са в чакалнята, изплашени до смърт за теб.

— Бейли, ако имаш грам милост към мен, накарай ги да си отидат.

— Разбира се, че няма, а ти би трябвало да се засрамиш.

— По-късно ще се засрамя. Сега имам шевове. — Нямах да помогне, виждаше го съвсем ясно. — Добре, хайде да се разберем така. Можеш да кажеш на нашите да влязат и аз ще се сдобря с тях. После искам да говоря с лекаря и да ме изпишат. Ще поприказваме с Мик вкъщи и ще оправим нещата там.

Бейли скръсти ръце.

— Тя каза, че ти винаги искаш да е на твоето. — Обърна се и тръгна към вратата.

Бяха нужни много чар, спорове и упоритост, но след малко повече от три часа Кейд седеше на собствения си диван. За още два часа, както Бейли се суетеше край него, успя да разкаже на Мик събитията от четвъртък насам.

— Напрегнато живееш Парис.

— Е, приятел, работата на частния детектив не е само ядене на понички и пиене на кафе.

Мик изръмжа.

— Като говорим за кафе... — Погледна към Бейли. — Нямам желание да ви изгоня, госпожице Джеймс.

— О... — Тя стана. — Ще направя. — Взе празната му чаша и бързо излезе.

— Умно, Мик, много умно.

— Слушай. — Мик се наведе по-близо. — Лейтенантът няма да е доволен от тези два трупа и два липсващи диаманта.

— Бюкенън никога не е доволен.

— Той по принцип не обича момчета като теб, които си играят на полицаи, ала тук има още много лоши моменти. Това, че приятелката ти е чакала четири дни, преди да се обади в полицията, е само един от тях.

— Тя не помнеше. Беше блокирала.

— Да, така каза. И аз ѝ вярвам. Но лейтенантът...

— Ако Бюкенън има някакви проблеми с това, прати ми го. — Кейд ядосано се надигна, без да обръща внимание на пулсиращата болка в рамото си. — Боже мили, Мик, тя е видяла как един от братята ѝ е убил другия и после се е обърнал срещу нея. Иди на местопрестъплението, виж на какво е станала свидетел и после ми кажи, че очакваш един цивилен да го издържи.

— Добре. — Мик вдигна ръка. — Ама да разпрати диамантите...

— Опитвала се е да ги запази. Ако не беше направила нищо, вече нямаше да ги има. Имаш нейните показания, имаш и моите. След като е дошла при мен, значи се е опитвала да довърши започнатото.

— Аз така го виждам — реши Мик след малко и погледна към брезентовата чанта в краката си. — Обърнала е всичко с краката нагоре. Няма съмнение, че става дума за самозащита. Той е счупил стъклото на задната врата, влязъл е вътре, чакал ви е. — Мик прокара ръка през твърдата си коса. Колко лесно е можел да загуби един приятел. — Макар че ти казах да си сложиш алармена инсталация.

Кейд сви рамене:

— Може и да си сложа, след като вече имам какво да пазя.

Мик погледна към кухнята.

— Тя е... Ъ-ъ-ъ-ъ... Добър избор.

— Определено е моят избор. Сега трябва да намерим Емджей и О'Лиъри, и то бързо.

— Ние ли?

— Нямам намерение да седя със скръстени ръце.

Мик отново кимна:

— Всичко, което знаем за О'Лиъри, е че в апартамента ѝ е разбутано, изглежда е имало сбиване, и че е избягала с някакъв мъж с коса на опашка. Сякаш е потънала вдън земя.

— Или някой я държи там — измърмори Кейд и хвърли един поглед през рамо, за да се увери, че Бейли не го чува.

— Нали ти казах за съобщението на телефонния секретар на Бейли.

— Да. Няма как това съобщение да бъде проследено, но сме я обявили за издирване. Както и Фонтейн. Изпратил съм хора да проверят жилището ѝ в Потомак и следим къщата ѝ в планината. До два часа би трябвало да имам информация. — Той стана, взе чантата и се засмя: — Междувременно ще трябва да стоваря това на главата на Бюкенън и да го гледам как ще се обяснява с тузарите от Смитсъновия институт. — Не можа да сдържи смеха си, защото знаеше колко мрази неговият лейтенант да се прави на дипломат с костюмарите. — Колко предполагаш, че струват камъните?

— Досега поне два човешки живота — обади се Бейли, която влизаше с таблата с кафето.

Мик се прокашля:

— Аз също. — Ала щеше да то преживее. — Трите Звезди на Митра нямат цена, детектив. Естествено, за целите на осигуровката Смитсъновия институт искаше професионална оценка на пазарната им стойност. Но каквато и стойност в долари да им сложа като гемолог, това няма значение. Любов, знание и щедрост. Това няма цена.

Мик не знаеше как да реагира, затова размърда крака.

— Да, госпожо.

Тя го възнагради с една усмивка.

— Вие сте много мил и много търпелив. Готова съм да тръгна, когато вие сте готов.

— Къде да тръгнете?

— Към полицейското управление. Вие трябва да ме арестувате, нали?

Мик се почеса по главата и отново размърда крака. За пръв път през двадесет и две годишната му кариера му се случваше една жена да му сервира кафе, а след това любезно да го моля да я арестува.

— Трудно ще ми бъде да ви предявя обвинения. Не че не искам да сте на разположение, ала предполагам, че Кейд ще има грижата за това. И си мисля, че от музея ще искат да проведат един дълъг разговор с вас.

— Няма ли да отида в затвора?

— Сега пребледня. Седни, Бейли. — Кейд я хвана за ръката и я издърпа.

— Предполагам, че докато диамантите не бъдат възстановени, аз... Аз съм отговорна за тях.

— Братята ти са отговорни — поправи я Кейд.

— Принуден съм да се съглася с това — обади се Мик. — Ще си запазя правото за кафето за някой друг път. Може отново да имам нужда от вас, госпожице Джеймс.

— А моите приятелки?

— Заели сме се с това. — Той махна с ръка на Кейд и излезе.

— Тимъти вече не може нищо да им направи — промълвя тя. — Но онзи, който го е наел...

— Иска само диамантите, не и твоите приятелки. Обзалагам се, че Грейс е в планинското си скривалище, а Емджей разбива физиономията на някой мъж.

Това почти я накара да се усмихне.

— Прав си. Скоро ще имаме новини от тях. Щях да знам, ако нещо им се беше случило. Щях да го почувствам. — Бейли си наля чаша кафе и после не я докосна. — Те са единствените близки, които са ми останали. Предполагам, че са единствените близки, което съм имала от дълго време. Само съм се преструвала, че е било иначе.

— Ти не си сама, Бейли. Знаеш го.

Да, тя не бе сама. Той бе до нея и я чакаше.

— Трябва да легнеш.

— Легни с мен.

Бейли се обърна и улови закачливата му усмивка.

— И да си починеш.

— Не съм уморен.

Усмивката ѝ угасна, очите ѝ станаха сериозни.

— Ти ми спаси живота.

Кейд си спомни как се бе хвърлила върху гърба на Салвини и как хапеше и дращеше като дива котка.

— Според мен би трябвало да хвърлим ези-тура, за да решим кой кого е спасил.

— Ти ми спаси живота — повтори тя бавно. — В момента, в който влязох в твоя живот. Днес ти се би за мен. Рисува собствения си живот, за да запазиш моя.

— Винаги съм искал да убия дракона, за да спася принцесата. Ти ми даде тази възможност.

— Това не са приказки за бели рицари или за Сам Спейд. — Гласът ѝ бе натезал от чувства. — От теб се лееше истинска кръв. Брат ми вдигна нож срещу теб.

— И срещу теб — напомни ѝ той. — Ти не си виновна за това, което е направил, и си достатъчно умна, за да не си мислиш, че си виновна.

— Опитвам се. — Бейли се обърна за момент, за да събере смелост. — Ако нещата се бяха развили по друг начин, ако ти беше убитият, кого друго можах да обвинявам? Аз дойдох при теб, аз те въвлякох в това.

— Това ми е работата. — Кейд се изправи и почти не трепна. — Ще имаш ли проблеми с начина, по който си изкарвам хляба? С рисковете, свързани с него?

— Още не съм мислила по въпроса. — Тя го погледна. — На първо място е това, което ти направи за мен. Никога няма да мога да ти се отплатя и за една минута.

Той нетърпеливо отметна косата от очите си.

— Ще ме ядосаш, Бейли.

— Не, ще кажа това, което трябва да кажа. Ти ми повярва от самото начало. Прие ме в дома си. Купи ми четка за коса. Нещо толкова просто, за което стотици други не биха се сетили. Изслуша ме и обеща да ми помогнеш. И удържа на обещанието си. А днес това обещание едва не те уби.

— Искаш да ти кажа, че бих умрял за теб? Предполагам, че бих. Бих ли убил заради теб? Без да се замислям. Ти за мен не си фантазия, Бейли. Ти си това, което накара реалността да си дойде на мястото.

Сърцето ѝ изпърха в гърлото и замря. Кейд отново ѝ бе ядосан. Очите му върху насиненото лице я гледаха гневно. Ръката му бе превързана от лакътя до рамото и сигурно го болеше.

И бе неин, без въпроси.

— Предполагам, че се опитвам да разбера защо.

— Ти искаш да си разумна там, където няма място за разум. Това не е парченце от пъзела, Бейли. Това е целият пъзел. — Той прокара ръка през косата си. — Любовта беше Първата Звезда, помниш ли? И наистина е така.

Наистина бе толкова просто, осъзна тя. Толкова силно. Стисна устни и направи една крачка към него.

— Аз съм Бейли Джеймс — започна тя. — На двадесет и пет години съм и живея във Вашингтон. По професия съм гемолог. Не съм омъжена. — Трябваше да спре и да се овладее, преди да започнала да говори глупости. — Много съм подредена. Една от най-близките ми приятелки казва, че подредеността за мен е религия, и се боя, че може да е права. Обичам всичко да си е на мястото. Обичам да готвя, ала не готвя често, защото живея сама. Обичам стари филми, особено черно-бели. — Кейд ѝ се усмихваше широко, но Бейли поклати глава. Трябваше да има и нещо повече от това. — Чакай да помисля — прошепна тя. — Имам слабост към италианските обувки. Предпочитам цял месец да не обядвам, отколкото да се лиша от едни хубави обувки. Обичам хубави дрехи и антики. Предпочитам да купя едно добро нещо, вместо няколко с по-ниско качество. Тази същата приятелка ме

нарече дребен сноб и е вярно. По-скоро бих събирала камъни, отколкото да отида в Париж, макар че не бих имала нищо против да направя и двете.

— Ще те заведе.

Ала Бейли отново поклати глава:

— Не съм свършила. Имам недостатъци, много недостатъци. Понякога чета до късно през нощта и заспивам на запалена лампа и работещ телевизор.

— Е, това ще трябва да го поправим. — Пристъпи към нея, но тя вдигна ръка.

— Моля те. Взирам се, когато чета без очила, ала мразя да ги слагам, защото съм суетна, така че доста се вирам. В колежа не съм ходила много с момчета, защото бях стеснителна, ученолюбива и скучна. Единственото ми сексуално преживяване беше съвсем наскоро.

— Така ли? Ако спреш да говориш, може да имаш още едно сексуално преживяване.

— Не съм свършила — скастри го Бейли като учителка непослушен ученик. — Добра съм в работата си. Аз съм направила тези пръстени.

— Винаги съм им се възхищавал. Толкова си красива, когато си сериозна, Бейли. Трябва да те прегърна.

— Не съм без амбиции — продължи тя и се изплъзна от ръцете му. — Имам намерение да успея в това, което правя. И искам да създам свое собствено име.

— Ако ще ме караш да те гоня около дивана, поне ми дай преднина. Аз имам шевове.

— Искам да бъда важна за някого. Искам да знам, че имам значение. Искам да имам деца и да готвя вечеря за Деня на благодарността. Искам да разбереш, че се опитвах да мисля разумно за това, защото съм такава. Аз съм прецизна и практична и мога да бъда много досадна.

— През целия си живот не съм прекарвал толкова скучно почивните си дни — отбеляза Кейд. — Едва си държа очите отворени. — Бейли прихна, той се възползва от това и я привлече в прегръдките си. И изруга, защото болката го прониза чак до рамото.

— Кейд, ако си отворил тези шевове...

— Ти си толкова прецизна и практична, че можеш да ми ги зашиеш. — Вдигна брадичката ѝ и се усмихна. — Свърши ли вече?

— Не. Животът ми няма да е спокоен, докато Емджей и Грейс не се върнат и аз знам, че са в безопасност, а Трите Звезди са в музея. Дотогава ще се тревожа. Много ме бива да се тревожа, но мисля, че това вече го знаеш.

— Ще си го запиша, за да не го забравя. А сега не искаш ли да ме качиш горе и да се правиш на лекар?

— Има още едно нещо. — Той завъртя очи и тя си пое въздух. — Много те обичам.

Кейд замря и пръстите му върху брадичката ѝ се стегнаха. Заляха го чувства, сладки и силни като вино. В очите ѝ може и да нямаше звезди, помисли той. Ала сърцето ѝ грееше в тях. И бе негово.

— Доста дълго ти отне, за да стигнеш до това.

— Мисля, че тук е най-доброто място да свърша.

Кейд я целуна дълго и нежно.

— По-добро място е да започнем.

— Обичам те, Кейд — повтори Бейли и отново докосна устни до неговите. — Животът сега започва.

ЕПИЛОГ

Едната звезда бе извън досега му, поне засега. Той го разбра в момента, в който бе предадена в ръцете на властите. Не се отдаде на ярост, не започна да проклина боговете. В края на краищата, бе културен човек. Само отпрати разтреперания пратеник с леден поглед.

Сега седеше в съкровищницата си и галеше с пръст столчето на златната чаша, пълна с вино. Из въздуха се лееше музика и го успокояваше.

Той обожаваше Моцарт и плавно следваше с ръка мелодията.

Тази жена му бе създала големи неприятности. Салвини я бе подценил, твърдеше, че тя е кукла, любимка на покойния му баща. Умна, разбира се, и с неоспорими умения, но без смелост. Тиха кротка женица, така му бяха казали, която се интересува само от камъните си и гледа само собствената си работа.

Грешката бе, че се довери на оценката на Салвини за Бейли Джеймс.

Ала той нямаше отново да направи такава грешка. Подсмихна се. Нямаше да се наложи, защото госпожица Джеймс и нейният защитник се бяха справили толкова окончателно с Тимъти Салвини.

Много удобно, така нищо не го свързваше с камъните и с убийствата. И нищо не го спираше да изпълни своя план — с някои поправки, разбира се. Той можеше да бъде гъвкав, когато се налагаше.

Две Звезди още бяха свободни, още загубени или скитащи. Ако затвореше очи, ги виждаше как пулсират със светлина и го чакат да ги вземе, да ги съедини с третата. Да прегърне силата им.

Скоро щеше да ги има. И всеки, който стоеше на пътя му, щеше да бъде отстранен.

Жалко, наистина. Нямаше нужда от насилие. Нямаше нужда да се пролива и една капка кръв. Но след като вече се бе проляла...

Усмихна се и отпи от топлото червено вино. Кръвта, помисли той, щеше да получи кръв.

Три жени, три диаманта, три Звезди. Бе почти поетично. А когато златният триъгълник бе цял, когато Трите Звезди на Митра бяха само негови и можеше да ги погали на олтара им, щеше да помисли за жените, които се бяха опитали да отклонят съдбата му.

Щеше да си спомня за тях с известна симпатия, дори възхищение.

Надяваше се да може да уреди и трите да умрат поетично.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.